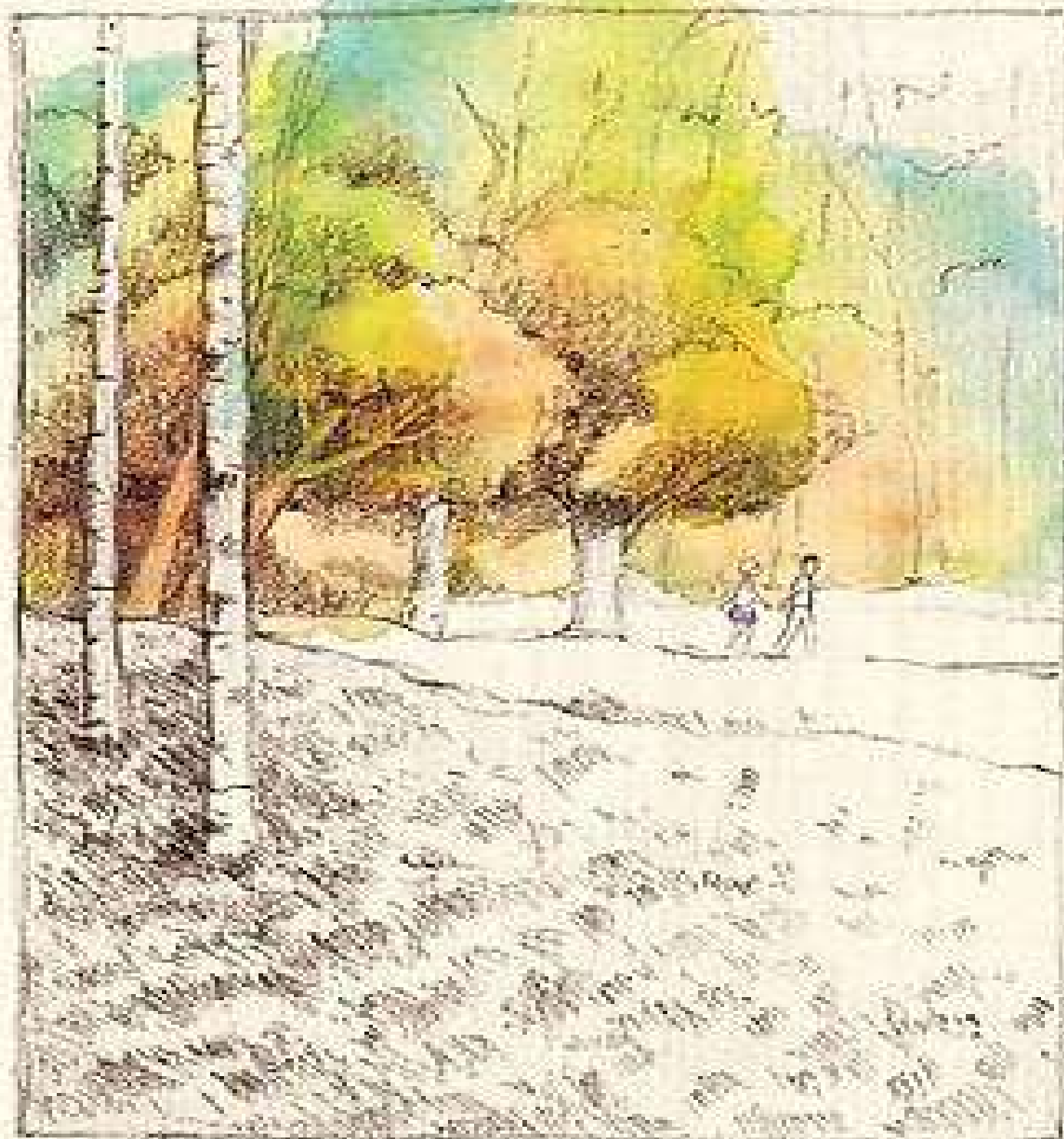

Ichikawa Takuji

Tâm tình yêu
và một câu chuyện khác

Ái Tiên dịch

Mục lục

[Giới Thiệu](#)

[#1](#)

[#2](#)

[#3](#)

[#4](#)

[#5](#)

[#6](#)

[#7](#)

[#8](#)

[#9](#)

[#10](#)

[#11](#)

[#12](#)

[#13](#)

[#14](#)

[#15](#)

[#16](#)

[#17](#)

[#18](#)

[#19](#)

[#20](#)

[#21](#)

[#22](#)

[#23](#)

[#24](#)

[#25](#)

[#26](#)

[#27](#)

[#28](#)

[#29](#)

[#30](#)

[#31](#)

[#32](#)

[#33](#)

[#34](#)

[#35](#)

[Phụ Lục](#)

TẤM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

Giới Thiệu

Ichikawa Takuji sinh năm 1962 tại Tokyo. Sau khi tốt nghiệp khoa Kinh tế trường Đại học Dokkyo, Nhật Bản, ông vào làm tại một công ty xuất bản nhưng được 3 tháng thì xin nghỉ việc và đi du lịch vòng quanh nước Nhật bằng xe máy. Sau đó ông làm tại một văn phòng nhỏ chuyên về thuế suốt 14 năm trước khi nghỉ hẳn để chuyên tâm vào công việc viết lách.

Từ năm 1997, ông bắt đầu giới thiệu những tác phẩm của mình lên mạng Internet và được độc giả đón nhận nồng nhiệt. Rất nhiều tác phẩm của Ichikawa được chuyển thể thành phim.

Phong cách của Ichikawa Takuji chịu ảnh hưởng lớn từ nhà văn Mỹ John Winslow Irving và nhà văn Anh Ian McEwan. Chủ đề chính trong các tác phẩm của ông là tình yêu và cái chết dưới cái nhìn nhẹ nhàng, sâu lắng.

Các tác phẩm khác của Ichikawa Takuji do Nhã Nam xuất bản:

- Em sẽ đến cùng cơn mưa
- Nếu gặp người ấy cho tôi gửi lời chào
- Nơi em quay về có tôi đứng đợi
- Tôi vẫn nghe tiếng em thầm gọi

"Chúng tôi lẽ ra nên sống trên hành tinh yêu đơn phương, vì nhầm lẫn mà lạc đến nơi này, cho nên chuyện yêu mới gian nan như vậy, Chắc chắn

là thế. Sẽ có một lúc nào chúng tôi sẽ tiến hóa và rồi sẽ có thể hiểu được tình cảm của đối phương trước khi điều đó được nói bằng lời. (...) Rồi có lúc con người tự tin nói ra những trước đây vốn dĩ ngập ngừng không dám.

Song le, cho đến ngày đó thì chúng ta chỉ còn biết sống với trái tim chưa hoàn thiện, làm người khác tổn thương và bị tổn thương, rồi nở nụ cười vụng về."

TẤM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#1

1

Nàng là người hay nói dối.

Tôi thường đề phòng mỗi lần bị nàng nói dối, thế nhưng cứ lúc nào tôi sơ ý mắt cảnh giác là y như rằng lại bị nàng lừa theo cùng một kiểu như mọi khi.

Chẳng hạn, có lúc nào đó, nàng đã nói với tôi đại loại thế này:

"Cậu cứ để ý thử xem."

"Để ý chuyện gì?"

"Cứ năm người trên thế giới này thì có một người có thần giao cách cảm đấy."

"Có thật không?"

"Thật mà, tớ đã xác minh điều này rồi."

"Bằng cách nào?"

"Đơn giản lắm," nàng trả lời, "Khi cậu cảm thấy người nào đó hơi kỳ lạ, thì hãy nghĩ thế này trước mặt họ: 'A, có con nhện đang bám trên vai bạn kìa' nhưng tuyệt đối không được nói thành lời. Nếu người đó bỗng

dừng nhìn xuống vai mình với vẻ như ngạc nhiên, điều đó chứng tỏ rằng họ có thần giao cách cảm."

"Đúng là như thế thật nhỉ."

"Nếu cậu đứng trong đám đông và làm như vậy thì sẽ ngạc nhiên đấy. Bởi vì rất nhiều người xung quanh sẽ hoảng hốt nhìn xuống vai mình. Cậu sẽ thấy lạnh sống lưng ngay."

Khi nghe nàng nói vậy, quả là tôi cũng có phần lo lắng.

"À mà cả Yuka cũng là người có thần giao cách cảm đấy."

"Thật sao?"

"Ừ, thật mà, Không tin thì cậu cứ thử kiểm tra đi."

Và tôi cũng thật là ngu ngốc, cứ vậy tin theo lời nàng, đi xác nhận lại. "Trên vai cậu có nhện kìa!" Dĩ nhiên không có bất kỳ phản ứng nào. Suốt một thời gian dài, hễ gặp ai là tôi lại lặp lại phép thử đó, thế nhưng xung quanh tôi không có lấy một người nào có thần giao cách cảm.

Tôi vốn không phải kẻ ngây thơ tới mức hoàn toàn tin vào những lời người khác nói, thế mà tôi đã đi xác nhận lại chuyện ấy thật. Đó chính là điểm yếu của tôi.

"Sao rồi?" Nàng hỏi.

"Tớ chưa thử xác nhận chuyện đó." Tôi trả lời.

Nàng nhìn tôi một lúc lâu với ánh mắt dò xét, rồi mỉm cười, nói với tôi bằng một giọng như nhẹ nhàng quở trách.

"Nếu cậu nói dối, thì cần phải khéo hơn."

Tóm lại là, tôi rất thường bị nàng cho ăn quả lừa kiểu như thế.

TẤM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#2

2

Quay trở lại thời gian lần đầu tiên tôi gặp nàng, đó là mùa xuân năm
bạn tôi 18 tuổi.

Trên con đường quốc lộ phía sau trường đại học, có một cô gái cứ
đứng lóng ngóng mãi trước vạch sang đường dành cho người đi bộ.

Đó là một cô gái dáng người thấp bé, vô cùng mảnh khảnh.

Nàng để tóc ngắn đơn giản, đeo cặp kính tròn gọng kim loại màu sô cô
la, khoác trên mình chiếc áo smock giản dị màu lông chuột.

(Loại đầm eo cao các bé gái thường mặc, có thêu nhún ở cổ và tay)

Nàng giơ cánh tay phải lên một cách tự tin, ra hiệu cho dòng xe ô tô
đang chạy để xin băng qua đường.

Mặc lòng, dòng xe cộ trên con đường quốc lộ bốn làn xe vẫn không
dứt, các bác tài dù có thấy cô gái trên vỉa hè đi nữa vẫn cứ thế lao qua, vờ
như không có gì áy náy trong lòng.

Nhìn cô gái liên tục giơ tay xin sang đường ở chỗ có vẻ như không thể
nào băng qua được đó, tôi có cảm giác nàng là một hình mẫu cho típ người
vụng về.

Chính sự vụng về đó, đối với tôi lại là đức hạnh tuyệt vời.

Tôi thông thả đi về phía nàng và bắt chuyện.

"Cách đây khoảng 100 mét có đèn bấm xin sang đường. Bạn nên sang đường ở chỗ đó, chứ ở đây thì tớ nghĩ bạn không thể sang đường được đâu."

Nàng ngẩng lên nhìn tôi, nheo mắt như bị chói. Nhìn nét mặt, tôi đoán chừng nàng xem tuổi tôi. Mặt nàng trông trẻ con song toát lên sự thông minh, thậm chí là cá tính nữa. Và điều khiến tôi bị cuốn hút hơn cả chính là đôi đồng tử to ẩn sau cặp kính tròn đang nhìn chăm chăm vào tôi. Về sau tôi mới biết đó là kính viễn thị. Có nghĩa là tôi đã nhìn đôi mắt nàng qua kính lúp.

Sau khi thân nhau rồi, nàng từng nói với tôi thế này.

"Tớ đã đeo đôi kính này từ khi còn bé, bác sĩ nhãn khoa bảo rằng khi nào lớn lên, tớ có thể tháo kính này ra được."

"Vì thế," nàng nói tiếp, "Sau rồi nhất định tớ sẽ phát triển thành một người phụ nữ (lúc đấy cô nàng cũng đã là sinh viên năm thứ 3 rồi). Tớ sẽ cao hơn, ngực chắc chắn sẽ phồng phao hơn. Và tớ sẽ tháo cặp kính này ra, tớ sẽ cư xử như một người phụ nữ trưởng thành đúng nghĩa."

Vừa nói nàng vừa sụt sịt mũi. Mũi nàng lúc nào cũng như đang bị viêm.

Ngay cả lần gặp đầu tiên nàng cũng đã sụt sịt mũi.

Vừa sụt sịt, nàng vừa nói với tôi:

"Nhưng đây là chỗ sang đường dành cho người đi bộ cơ mà. Không thể băng qua ở vạch đường này, cậu không thấy kỳ sao?"

Nàng nói giọng hơi khàn khàn. Tôi cảm giác ở nàng có cái gì đó mất cân bằng. Mà nói vậy thì, hầu như mọi thứ ở nàng đều trong trạng thái không cân bằng.

"Ừ nhỉ! Kể cũng kỳ thật!"

"Chẳng phải điều này giống như một miếng bánh sô cô la không hề ngọt, hay một phi hành gia lại mắc bệnh sợ phòng kín sao?"

"Tớ không hiểu lắm."

"Tớ đang nói đến ý nghĩa của việc tồn tại đấy. Nếu như không thể sang đường ở đây được," nàng nói, "Thì vạch đường này không nên có ở đây. Đáng lý nó nên được vẽ ở sân nhà của viện bảo tàng thì đúng hơn."

Quả là như vậy thật.

Tôi hình dung những sọc trắng như lưng ngựa vằn sơn trên mặt sàn lát bóng của viện bảo tàng nước Anh. Đó cũng không phải là ý tưởng tồi. Cạnh đó, phi hành gia mắc bệnh sợ phòng kín đang cho miếng bánh sô cô la đen chẳng ngọt chút nào vào miệng. Có thể nói, quang cảnh ra dáng bảo tàng lắm.

Nàng hạ cánh tay đang giơ cao xuống rồi lại sụt sịt mũi.

"Thế cậu là...?" Nàng hỏi. "Cậu cũng muốn sang bên kia đường à?"

"Không, không phải vậy. Tớ chỉ đi ngang qua đây thôi, tớ đi đến đằng kia."

"Vậy tớ nên đi hướng này đúng không?"

Tôi gật đầu, nàng mỉm cười tỏ vẻ cảm ơn. Nụ cười trông rất gượng gạo. Có lẽ nàng đang muốn thể hiện một nụ cười thật hoàn hảo nhưng chỉ

được có 60%. Và tôi lại cảm thấy thích cái phần 40% không thể hiện được kia.

"Vậy thì tạm biệt cậu."

Nói xong nàng quay lưng bước đi. Tôi cũng quay gót, bắt đầu đi theo hướng của mình, nhưng đến bước thứ bảy, tôi chợt nhớ ra và dừng lại, lấy chiếc máy ảnh trong cặp ra.

Nàng đang đi xa dần, quả thật, nhìn phía sau nàng mảnh khảnh đến đáng sợ.

Ổng kính bắt được hình ảnh của nàng, tôi nhanh chóng chỉnh tiêu điểm và bấm nút. Đó là tấm ảnh đầu tiên trong 856 tấm mà tôi đã chụp.

TẤM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#3

3

Sau lần đó tôi cũng thường hay nhìn thấy nàng.

Đúng như tôi nghĩ, nàng là sinh viên cùng trường với tôi. Trong giờ học đại cương ở hội trường lớn, tôi hay nhìn thấy nàng ngồi cạnh cửa sổ. Cũng có khi tôi gặp nàng ở căng tin trường. Nàng đi cùng nhóm bạn.

Một người thì quá cao, một người thì quá béo. Còn nàng thì quá nhỏ bé lại ngồi ở giữa hai cô kia, cả nhóm tạo cho mọi người xung quanh một cảm giác hết sức mờ nhạt.

Nói đúng hơn thì giống một tập hợp các đồ thừa, giữa một rừng các nữ sinh xinh tươi mơn mớn, riêng ba cô là chẳng có sắc thái gì. Bọn con trai hầu như chẳng để mắt đến nhóm ba cô nàng tự chủ và khép kín này.

Phía sau trường có một nhà máy hóa học, vào thời gian nhất định của một mùa nhất định, mùi hôi thối từ nhà máy lại theo gió bay vào tận trường học. Hầu như tất cả mọi người đều không thể chịu đựng được mùi hôi thối nồng nặc đó, hoặc là họ trốn bên trong phòng học đóng cửa kín mít, hoặc là họ nhanh chóng đi về nhằm thoát ra khỏi vùng hôi thối.

Vậy mà nàng có vẻ hoàn toàn không để ý đến mùi hôi khó chịu đó. Vì lúc nào mũi cũng sục sục nên tôi nghĩ nàng có vấn đề về khứu giác.

Cũng có lần tôi nhìn thấy nàng ngồi ăn một mình trong căng tin vắng tanh giữa một bầu không khí đầy mùi hôi. Nàng rất tự nhiên, ngay cả việc xung quanh mình không có một ai, ngay cả khi xung quanh ngập trong mùi hôi, nàng vẫn không màng đến và cứ thế vui vẻ thưởng thức bữa trưa của mình.

Xét theo ý nghĩa nào đó, chuyện nàng vô cảm với mùi hôi lại là may mắn đối với tôi.

Đó là do mùi của thứ thuốc mỡ mà tôi đang sử dụng loại thuốc được sản xuất tại Israel này có mùi hôi mà tôi cũng không biết phải tả như thế nào. Mùi hôi độc đáo của loại thuốc này có thể coi là thuộc tính thứ hai của tôi, nó cũng là một tấm áo trối làm bằng chất bay hơi, hạn chế mọi hoạt động của tôi.

Từ bé, tôi đã khổ vì bệnh da liễu. Bố tôi cũng mắc căn bệnh y hệt nên có thể nói đây là bệnh di truyền.

Những nốt tròn nhỏ xuất hiện ở vùng da mềm như bụng hoặc phía trong đùi và cả những vùng nhạy cảm khác khiến tôi khổ sở vì ngứa cùng cực. Tôi đã dùng thử nhiều loại thuốc khác nhau nhưng kết quả chẳng có mấy khác biệt. Những cơn ngứa dai dẳng giống như cô tình nhân hay ghen tuông, cứ bám riết theo tôi không bao giờ chịu rời ra.

Thế mà loại thuốc mỡ Israel tôi tình cờ có được lại có khả năng biến cô tình nhân xấu tính đó trở thành cô bạn tính khí thất thường.

Kể từ đó, tôi vẫn tiếp tục dùng loại thuốc này dù không chắc đó có phải là sự lựa chọn đúng đắn không. Cũng có thể trên đời này chẳng có giải pháp nào toàn bích.

Chính vì lý do như vậy, chuyện nàng vô cảm với mùi đã trở thành nhân tố lớn kéo chúng tôi xích lại gần nhau. Nói là xích lại gần nhau nhưng

thật ra đó là mối quan hệ phi dục tính, còn xa mới tới kiểu quan hệ nóng bỏng dạng vuốt ve, mơn trớn rồi kết thúc trên giường.

Bấy giờ tôi vẫn là gã trai hoàn toàn không có kinh nghiệm gì về phụ nữ (kinh nghiệm về phụ nữ mà tôi nói ở đây bao gồm cả những bước cơ bản như nắm tay nhau đi dạo). Những bạn nữ cùng lứa với tôi đều đã trưởng thành hơn hẳn tôi, thuần thục về tình dục hơn hẳn tôi, và sự tồn tại của họ vượt trội hơn hẳn tôi.

Tôi thầm thích cô bạn Toyama Miyuki học cùng lớp đại cương. Nàng là cô gái có nét đẹp rất truyền thống, cứ hình dung trong một lớp có hai mươi gã con trai thì có đến sáu cậu thầm thương trộm nhớ nàng. Bản thân Miyuki cũng ý thức được mình đẹp, tuy nhiên nàng không bị trói buộc bởi điều đó mà cư xử rất tự nhiên.

Từ cùng giới đến khác giới, từ người già đến trẻ con, ngay cả những chú chó, cũng yêu mến nàng. Thật hoàn hảo.

Nếu có ai đó ghét nàng thì chắc đó là kẻ ghét toàn bộ nhân loại chỉ trừ bản thân. Hoặc là kẻ ngay chính mình cũng ghét đến mức muốn ói.

Vừa nhìn thấy nàng tôi đã rung động, và từ đó, tôi không dám nhìn thẳng vào nàng một lần nào nữa. Tình yêu là như thế đó.

Về tình yêu thì tôi có kinh nghiệm đầy mình. Dĩ nhiên phải chú thích là tình yêu đơn phương thôi.

Trong quá trình tích lũy kinh nghiệm từ nhiều mối tình đơn phương, tôi đúc kết ra một điều rằng yêu đơn phương cũng là một kiểu quan hệ hoàn chỉnh giữa con người với con người. Không phải chỉ những mối tình đơn hoa kết trái mới có ý nghĩa. Tình đơn phương tự bản thân đã là một phần ngoại truyện hoàn mỹ trong cuộc đời. Dù cho tình yêu không thành, thì hãy giữ tình cảm ấy trong tim mình. Tôi luôn nghĩ vậy.

Chính vì thế, ngay lúc kết thân nàng một cách vội vàng (nàng mà tôi đề cập ở đây không phải Toyama Miyuki mà là Satonaka Shizuru. Cô nàng có tật sứt sịt mũi, hay nói dối tầm phào đó tên là Shizuru), tôi hoàn toàn không có một chút cảm xúc đặc biệt nào. Hoặc có lẽ đâu đó có cảm xúc thật nhưng lúc bấy giờ tôi vẫn chưa nhận ra.

TẤM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#4

4

Tôi đã kể về lần đầu tiên gặp Shizuru thì cũng nên kể lại lần đầu tiên tôi gặp Miyuki.

Gã con trai lúc nào cũng cúi gằm mặt như tôi lần đầu tiên nhìn thẳng vào Miyuki cũng là ở căng tin trường. Một tháng trôi qua kể từ ngày nhập học, việc đăng ký môn học hầu như đã hoàn tất, những cô cậu tân sinh viên cuối cùng cũng tìm được chỗ của mình trong thế giới mới mẻ này.

Tôi lúc nào cũng để ý đến mùi hôi cơ thể mình tỏa ra (nếu phải giải thích cho rành rẽ thì mùi này tựa như mùi men trong tiệm bánh mì trộn lẫn với mùi mỹ phẩm trong khu mua sắm. Những mùi đứng riêng thì rất thơm nhưng kết hợp lại thì thật kinh khủng), vì thế tôi luôn giữ khoảng cách với mọi người xung quanh. Ngay cả ở căng tin, tôi cũng chọn bàn trong góc ít người qua lại.

Ngày hôm đó, lúc tôi đang ngồi một mình ăn set cơm B thì nghe thấy tiếng gọi.

"Có phải bạn là Segawa không?"

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, là Miyuki. Từ khi nhập học đến nay, lần đầu tiên chúng tôi nhìn thẳng vào mắt nhau. Trước đôi mắt kiêu diễm ấy, ngay lập tức tôi bị rơi vào lưới tình. Ngực tôi dội lên dự cảm có lẽ mối tình đơn

phương lần thứ 12 của tôi sắp bắt đầu. Tôi vội rời ánh mắt, nhìn xuống khoảng không ở tầm vai nàng, rồi mắt tôi đóng đinh luôn ở đó.

"Này, bạn đừng ngồi ăn một mình. Lại bàn đằng kia với bọn mình đi."

Nhìn sang hướng nàng nói, tôi thấy một nhóm tầm bốn, năm người cả nam lẫn nữ cùng học lớp đại cương với tôi.

"Có duyên mới học cùng lớp với nhau nên chúng mình làm bạn đi."

Nói xong, nàng hất mái tóc dài một cách duyên dáng.

"Cám ơn bạn."

Tôi trả lời. Nói thực lòng, tôi cũng không thích ngồi ăn một mình, vì thế khi nghe đề nghị của nàng tôi sướng rơn, và lại tôi rất muốn tìm hiểu nhiều hơn về nàng. Thế là, tôi mang khay thức ăn chuyển đến bàn nơi nàng và các bạn đang ngồi.

Chọn chiếc ghế ở ngoài rìa, tôi còn kéo dịch ra thêm một chút để giữ khoảng cách với những người khác.

Nhóm bạn đó, người thì "a, chào", người thì "rất vui làm quen với cậu", họ chào tôi một cách thoải mái rồi lại quay trở lại với câu chuyện của mình. Còn tôi thì vừa ăn nốt phần thức ăn set B vừa lắng tai nghe những câu chuyện của bọn họ.

Chẳng mấy chốc, tôi lơ mờ vẽ ra được sơ đồ mối quan hệ của nhóm nhỏ này. Vừa lơ đãng nhìn tôi vừa điểm thêm những mũi tên màu xanh màu đỏ trên đầu bọn họ.

Anh chàng có vẻ rất ngạo mạn tên là Shirahama (ban đầu tôi nghĩ có thể chỉ là do phong cách có vẻ ngạo mạn, nhưng hóa ra đó là kẻ ngạo mạn từ tận xương tủy), gã ngồi ở vị trí trung tâm của bàn. Shirahama tỏ vẻ thích

Miyuki một cách rõ ràng. Thế nhưng thái độ thể hiện quá rõ ràng của gã lại khiến cho tôi có cảm giác như tình cảm đó không đáng tin cậy lắm. Tình yêu, chẳng phải là thứ tình cảm thâm kín sao?

Tôi vẽ một đường mũi tên màu xanh từ đỉnh đầu Shirahama đến đầu Miyuki. (Dĩ nhiên trên đỉnh đầu tôi và Miyuki cũng có một đường mũi tên màu xanh kết nối.)

Còn có một cậu người gầy nhẳng tên là Sekiguchi, tôi cũng vẽ một đường mũi tên nối từ đỉnh đầu cậu ta đến đỉnh đầu Miyuki. Khác hẳn với Shirahama, tình cảm của Sekiguchi không phô trương, được che giấu một cách cẩn trọng, chỉ có một tia sáng rất nhỏ là dấu hiệu tình cảm cậu dành cho Miyuki. Nếu không phải là một chuyên gia kỳ cựu về tình đơn phương như tôi đây thì khó mà nhận ra được. Cậu chàng bộc lộ tình cảm bằng những lời bóng gió xa xôi như những ám hiệu riêng vậy. Có lẽ, dù 100 năm nữa trôi qua thì Miyuki cũng chẳng thể nào hiểu được loại ám hiệu đó.

Sekiguchi luôn luôn hài hước. Cậu luôn mang thái độ như thế ngay cả việc mình được sinh ra trên thế giới này đã là chuyện khôi hài. Theo một ý nghĩa nào đó, tôi thấy đó cũng là một tình trạng chính xác của con người.

Ngoài ra, trong nhóm còn có một cô bạn tên là Saki, có thể coi là phiên bản nữ của Sekiguchi, cô cũng âm thầm thích Sekiguchi. Tôi vẽ một mũi tên màu đỏ nối từ đầu Saki đến đỉnh đầu Sekiguchi. Tôi nghĩ một người tinh tế như Sekiguchi chắc sẽ nhận ra tình cảm của Saki, nhưng cậu ta vờ như không nhận ra bằng một cách cũng rất tinh tế.

Còn có một cô gái nữa, tên là Yuka, chỉ có Yuka và Miyuki là hoàn toàn trung lập, trên đầu hai cô sạch không, chẳng thể vẽ mũi tên nào nối đến đầu bất kỳ ai khác. Dù mới mười mấy tuổi Yuka đã rất già, cô nàng đã quên đi cái gọi là tình yêu, mất hết sức tươi trẻ xuân thì, trông héo rũ như rau xanh cất lâu ngày trong tủ lạnh. Cô nàng là kiểu phụ nữ cảm thấy tuyệt vọng với tình yêu ngay cả trước khi bắt đầu yêu.

Nhìn vào sơ đồ quan hệ vừa vẽ, tôi thấy sự hâm mộ dành cho Miyuki quả là áp đảo. Lúc này, tôi có phần cảm thấy tội nghiệp cho nàng. Không hiểu tại sao nhưng tôi hiểu được cảm giác đó. Những cô gái hoàn hảo như nàng luôn quan tâm tới cả những kẻ yêu mình đơn phương. Nàng tự cảm thấy có trách nhiệm trong việc mình không yêu người ta, nên lúc nào cũng cảm thấy có lỗi. Nói vậy, có thể thấy, được người khác yêu thích cũng chẳng vui bằng đứng bên lề quan sát đâu.

Từ sau ngày hôm đó, không hiểu sao tôi thường xuyên đi cùng với nhóm bọn họ. Tôi vẫn chú ý giữ khoảng cách, lúc nào cũng nhớ đứng ở vị trí cuối gió, cố gắng giảm bớt lượng thuốc xức để được ở cạnh Miyuki.

Cũng có ngày tôi may mắn được đi riêng cùng nàng.

Bọn tôi thường ngồi ở khu vực giữa giảng đường có bậc thang. Nếu là một mình, tôi hay chọn vị trí cạnh cửa sổ, nhưng chỗ đó không hợp nếu tôi ngồi với nàng.

"Shirahama đâu?" Nàng hỏi.

"Chịu," tôi vừa gãi sườn vừa ngập ngừng trả lời, "Chắc cậu ấy đi làm thêm."

"Vậy à," nàng nói, rồi hỏi tiếp, "Cậu ngứa à?"

"Ừ, hơi ngứa một tẹo," tôi trả lời. Tuy trả lời nàng là "một tẹo" nhưng thật ra không hề "một tẹo" chút nào. Vì tôi đã giảm lượng thuốc dùng thành tối thiểu, nên cơn ngứa đã gia tăng tối đa.

"Cả Saki và Yuka đều tự ý nghỉ học. Bọn họ quá đáng ghê. Cậu xem này."

Nàng cho tôi xem hai phiếu điểm danh ghi tên hai cô bạn. Tôi gật đầu, xếp hai phiếu điểm danh ghi tên Shirahama và Sekiguchi cạnh đó.

Nàng cười khúc khích.

"Tự dưng phải đi điểm danh không công cho bọn họ nhỉ."

Dĩ nhiên tôi không nghĩ vậy. Nếu là được cùng nàng, chỉ hai đứa ngồi bên nhau trong lớp, thì tôi tình nguyện điểm danh hộ bọn họ đến khi tốt nghiệp.

Nàng lén lút đặt cuốn tạp chí phụ nữ lên đùi.

Tôi nhìn trộm, đó là cuốn Đặc san cô dâu.

Nhận ra ánh mắt của tôi, nàng khẽ rụt cổ lại.

"Một lúc nào đó, mình nghĩ ngày mình làm cô dâu cũng sẽ đến."

"Chắc chắn Miyuki sẽ là một cô dâu tuyệt đẹp đấy."

Khi nghe tôi nói thế, nàng nín thở, sau đó quay đầu lại, nhìn sang tôi.

Phía bên mặt bị ánh mắt nàng nhìn bỗng thấy ngứa râm ran. Tôi bắt đầu gãi cổ sột soạt.

"Cám ơn cậu."

Phải một lúc lâu sau, nàng mới nói.

"Còn Segawa thì sao?" Nàng tiếp tục, "Không biết cậu sẽ kết hôn với cô gái như thế nào nhỉ?"

"Chắc chắn là..." mình sẽ cưới người con gái giống như cậu, những lời muốn nói chỉ hiện lên trong ý thức tôi thôi, mà bất giác lồng ngực đã nhói đau. Nếu nói hẳn ra chắc là tôi chết mất.

"Chắc là tớ sẽ không lập gia đình đâu."

Sau một hồi do dự suy nghĩ, tôi chỉ trả lời nàng có thể.

"Vậy thì đáng tiếc quá." Nàng nói ngay.

"Không, thực ra thì tốt..."

"Mình không nói cậu." Nàng ngắt lời, "Ý mình nói là tiếc cho người con gái nào lý ra sẽ được gả cho cậu ấy."

Tôi ngẩng mặt lên, nhìn vào bên tai phải của nàng. Đó là một vành tai rất đẹp. Những sợi lông tơ vàng ánh lên trên màu phớt hồng của tai.

"Cậu đang nắm giữ trong tay mình phần hạnh phúc của một người nào đó."

Nàng nói và nhìn chăm chăm vào tôi như muốn nắm bắt ánh mắt tôi. Tôi thì vẫn cứ nhìn mãi vào tai phải của nàng.

"Và người con gái sẽ đón nhận phần hạnh phúc ấy chắc chắn ở đâu đó trên thế giới này. Cậu thử suy nghĩ về vấn đề này đi nhé."

Người mà tôi muốn mang lại hạnh phúc chính là Miyuki, nhưng hạnh phúc nàng đáng được hưởng hẳn là to lớn hơn nhiều so với hạnh phúc tôi có thể mang lại cho nàng.

Phần hạnh phúc của một người mà tôi đang nắm giữ sẽ được dành cho ai?

TẮM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#5

5

Với lý do đó, tôi sẽ quay lại câu chuyện của Shizuru.

Tôi sẽ quay lại câu chuyện về hạnh phúc của một người mà tôi đang
nắm giữ.

TẤM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#6

6

Vào một thời gian nhất định của một mùa nhất định.

Tôi bước nhanh trong sân trường đầy mùi hôi. Sân trường không một bóng người. Những người có khứu giác bình thường đã đi lánh nạn từ trước. Còn tôi đã quen với mùi hôi cơ thể mình tỏa ra, sức chịu đựng lớn hơn hẳn, chút mùi này chẳng là gì để tôi phải lùi bước.

Tôi nhận ra Shizuru đang đi bộ phía trước.

Vẫn như mọi khi, Shizuru hoàn toàn không quan tâm đến mùi hôi, thong dong thả bước trên con đường chính của trường, nàng mặc một chiếc áo khoác ngoài màu vàng kem, trên tay quàng chiếc túi vải tote.

Ấn tượng về một cô nàng vụng về trong tôi bấy giờ vẫn không thay đổi. Chỉ có mỗi việc đi bộ thôi, dáng đi của nàng cũng khiến người ta cảm thấy không yên tâm, chông chênh như thể một kẻ mới biết đi vẫn chưa hoàn thành giai đoạn tập sự của cơ thể mình. So với những người con gái xung quanh tôi như Miyuki hay Saki, Shizuru quả là một kiểu hoàn toàn khác lạ.

Dù thế nàng vẫn rất vui vẻ, một mình rạng rỡ trong thế giới không có một ai. Hình ảnh nàng bắt chuyện cùng cỏ cây chim muông, nhún nhảy

từng bước lạ lùng tỏa ra một sức hút thật đặc biệt. Một vẻ quyến rũ riêng thực sự độc đáo.

Tôi rút chiếc máy ảnh trong cặp sách ra, chụp lấy hình ảnh của nàng. Phía bên trong ống kính, nàng vẫn thả bước theo cách riêng của mình, tự do tự tại như lũ khách đang ung dung nhảy múa trên thảo nguyên hoang dã không dấu chân người.

Sau đó, tôi rời khỏi con đường chính, đi đến khu vực căng tin để ăn cơm trưa.

Đúng như dự đoán, trong căng tin chẳng có một ai. Chỉ còn lại các bà chị phải gắng giữ đạo đức nghề nghiệp, ngoan cường đứng ở phía bên kia quầy, chờ khách gọi món ăn. Tôi chọn set đồ ăn B như mọi khi. Dù căng tin không có một ai, tôi vẫn không hề lơ đãng, cẩn thận chọn chỗ ngồi trong góc như thường lệ.

Thực ra thì tôi cũng khó chịu với mùi hôi thật, nhưng đã học được cách chế ngự cảm giác đó. Tôi tập trung suy nghĩ vào phần thức ăn trước mặt mình, liên tục xúc và đưa thìa lên miệng. Thức ăn không có mùi vị, như thể nặn từ đất sét, chán ngắt tưởng chừng chực nôn ra được.

Lúc ăn sắp xong, tôi nghe thấy tiếng sột sột mũi ngay gần bên. Ngẩng mặt khỏi khay thức ăn, tôi nhìn thấy Shizuru.

"Này, ghế bên cạnh cậu có trống không?"

Tôi nhìn xung quanh. Căng tin trường có sức chứa tới 300 người, ngoài tôi và nàng ra chẳng có một ai.

"Ừ. Có vẻ là trống."

Tôi vừa nói vậy, nàng gật mạnh đầu, rồi ngồi luôn xuống bên cạnh.

Nàng lấy từ bên trong túi tote ra một túi giấy màu trắng, đặt lên bàn. Bên trong túi giấy là bánh donut. Nàng bốc từng cái cho vào miệng nhai rùm rụp. Giống như con chim non đang ăn hạt kê hay ngũ cốc vậy.

"Đây là bữa trưa của cậu à?"

Nghe tôi hỏi, nàng không nhìn sang tôi, chỉ gật đầu lia lịa.

"Đúng vậy, món này là bữa chính của tớ. Tớ không ăn được nhiều lắm."

"Vậy à." Tôi quay lại đồ ăn của mình.

"Này," nàng nói.

"Chuyện gì?" Khi quay sang nhìn nàng, tôi thấy đôi đồng tử to nằm sau mắt kính đang nhìn tôi.

"Hồi nãy cậu đã chụp hình tớ đúng không?"

"Ừ, tớ có chụp. Cậu không thích à?"

"Không phải vậy."

Nàng vừa nói vừa ghé mặt gần lại, chớp mũi ửng đỏ.

"Tớ chỉ thắc mắc sao cậu lại làm thế. Tại sao cậu chụp hình tớ?"

"Tại có cái gì đó trông rất cuốn hút." Tôi trả lời. "Không hiểu tại sao, những bước đi nhún nhảy của cậu rất dễ thương. Trông không giống một ai cả. Đó là kiểu của riêng cậu."

"Dễ thương cơ à?"

Nàng tỏ vẻ rất ngạc nhiên.

"Ừ, dễ thương, vì thế tớ mới xin phép được chụp hình cậu."

Nàng bối rối khi nghe những lời nói chưa quen tai, ngay sau đó mỉm cười ngượng ngịu.

"Đây là lần đầu tiên tớ được nói như vậy. Cậu cũng là người khá đặc biệt đấy nhỉ."

"Vậy sao?"

"Có lẽ vậy."

Nàng nhìn xung quanh một cách vô thức. Một cử chỉ rất "diễn".

"Thế những người hay đi cùng cậu đâu rồi?"

"Tớ cũng chịu, chẳng biết họ biến mất từ khi nào."

"Cả cô nàng xinh đẹp đấy nữa à?" Nàng hỏi. Vậy là nàng đã quan sát tôi từ trước.

"Có lẽ Miyuki hôm nay đi làm thêm."

"Miyuki!" Cô nàng nhại lại giọng điệu của tôi. "Các cậu thân thiết nhỉ?"

"Cũng không hẳn. Tớ và Miyuki chỉ thường hay đi chung với nhau."

"Cũng không hẳn!" Nàng lại lặp lời nói của tôi. Tôi nghi ngờ nàng có thói quen nhại lại lời người khác.

"Cũng không phải là có cảm tình gì đặc biệt." Nàng nói rồi cười khúc khích. "Không biết có thật không đấy?"

Tôi nhún vai, bỏ qua lời nói của nàng.

"Thế còn cậu?" Lần này là tôi hỏi. "Nhóm bạn của cậu đâu? Cái cô mà chiều dài thì rất dài và cô chiều rộng rất rộng ấy."

"A, họ là Kaori và Mizuki."

"Ừ, chẳng phải lúc nào cậu cũng đi cùng với hai cậu ấy sao?"

"Cũng không phải là lúc nào cũng đi cùng cả đâu. Những lúc đi cùng nhau cảm thấy vui vẻ thì sẽ đi cùng, nhưng cũng có những lúc không phải như vậy thì không cần miễn cưỡng."

"Ừ, chính xác là như vậy thật."

Nàng lại tiếp tục cho bánh donut vào miệng nhai rùm rụp.

"Cậu chỉ ăn có thế mà cũng sống tốt được nhỉ?"

Nghe tôi nói, nàng vừa cho thêm bánh vào miệng vừa nhìn tôi. Khóe môi cong lên thành nụ cười trông rất giống trẻ con.

"Cậu nhìn thì biết mà." Nàng trả lời. "Cậu thấy người tớ nhỏ đúng không? Từ thời tiểu học đến giờ tớ chẳng phát triển hơn là mấy. Răng tớ cũng chưa thay hết. Ở môn bóng vẫn còn vết bớt Mông Cổ thuở mới lọt lòng, đến giờ nó vẫn chưa chịu biến đi. Vì vậy tớ không cần thiết phải ăn nhiều."

(Vết bớt xanh ở vùng mông quanh xương cụt của trẻ em, thường sẽ mất đi khi lớn lên)

Tôi gật gù rồi lại hỏi tiếp.

"Vết bớt đó, cậu tự mình nhìn thấy à?"

"Ừ. Tớ dùng gương. Tuy là có mờ đi một tí, nhưng vẫn còn đấy. Kiểu như con vịt con còn dính vỏ trứng trên mông vậy đó, trông khó coi lắm."

"Vậy thì khó cho cậu nhĩ."

"Cũng khá là vấn đề đấy. Chẳng hạn như lúc ngủ với đàn ông mà..."

Nàng nói ngập ngừng, tôi không đợi hết câu đã gật đầu cho nàng thoải mái hơn.

"Tớ hiểu mà. Cậu sẽ cảm thấy xấu hổ đúng không?"

"Ừ."

Tôi đã ăn xong bữa trưa của mình, nhưng nàng vẫn có vẻ chưa xong. Vì thế tôi quyết định ngồi chờ.

"Thỉnh thoảng tớ vẫn nhìn thấy cậu đấy, trong giờ học trên lớp."

"Tớ cũng nhận ra cậu mà. Tớ đã nghĩ, à, là người ở chỗ vạch sang đường dành cho người đi bộ hôm nọ đấy mà."

"Vạch sang đường cho người đi bộ?"

"Sau hôm đó, tớ đã đi thử vài lần."

Nàng đưa ngón tay lên lau vụn bánh dính trên đôi môi mỏng.

"Thế nhưng tớ vẫn chưa sang đường được lần nào. Nhất định cho đến khi tốt nghiệp, tớ phải sang đường ở vạch đấy một lần mới được."

"Có thể sang được mà."

Nàng nhìn tôi với ánh mắt đầy nghi ngờ. Ánh mắt dường như coi tôi là một kẻ nói dối. Về sau tôi mới nhận ra, người nói dối hóa ra chính là nàng.

"Tớ nói thật mà, không có lừa cậu đâu."

Nàng đưa mắt nhìn vu vơ xung quanh. Lại là một cử chỉ rất "diễn".

"Ý cậu là," nàng nói. "Cái vạch sang đường hôm nọ á? Nó được trưng bày trong viện bảo tàng rồi."

"Ừ, tớ đang nói đến nó đấy. Cái vạch sang đường trông giống cái bánh sô cô la nhưng không ngọt tí nào ấy."

Nàng tiếp tục quan sát tôi bằng đôi mắt hoài nghi sau cặp kính viễn. Thái độ như thể có thần Chết đội lốt người đến rủ nàng chết vậy. Vẻ mặt như đang tưởng tượng ra cảnh sáng hôm sau báo chí sẽ đăng xôn xao thông tin có một nữ sinh tự dừng lao qua đường quốc lộ nơi xe cô đang chạy tấp nập.

Tôi mỉm cười để xóa tan sự hoang tưởng của nàng. Một nụ cười thiên sứ. Thế mà nàng lại càng tỏ ra e sợ hơn.

Cũng phải, thiên sứ và thần Chết xét ra cũng làm cùng ngành nghề mà.

Tôi bê khay thức ăn đứng lên, đi đến quầy trả bát đĩa.

"Này." Nàng gọi với sau lưng tôi. "Tớ hiểu rồi. Tớ tin lời cậu."

Tôi quay lại, gật đầu với nàng.

"Vậy thì, để chứng minh là cậu tin tớ, trước hết hãy nói tên của cậu đi."

"Tớ là Shizuru." Nàng đáp. "Còn cậu?"

"Tớ là Makoto."

"Bọn mình sẽ là bạn chứ?"

Giọng nàng như muốn nói: nếu là bạn bè thì chắc không ép nhau lên thiên đường nhỉ.

"Ừ, sẽ là những người bạn khi đi cùng với nhau cảm thấy vui thì sẽ đi cùng, còn không cảm thấy vui thì sẽ không miễn cưỡng."

"Vậy là đủ rồi." Nàng nói xong, vẫn nở nụ cười gượng gạo như lần gặp trước.

TẤM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#7

7

"Chính xác như lời cậu nói nhỉ!"

Tôi và nàng đang cùng nhau bước trên vạch sang đường.

"Chuyện đơn giản mà."

Trên đường quốc lộ không một chiếc xe.

Đó là thời điểm chưa đến 5 giờ sáng. Phải hơn 30 phút nữa mặt trời mới mọc.

Nàng nhảy từng bước trong ánh sáng nhân tạo của đèn đường. Đó là những bước riêng độc nhất vô nhị của nàng. Tôi đã lưu lại hình ảnh đó trong máy ảnh.

"Phía trước có gì vậy?" Tôi hỏi.

"Có thiên đường." Nàng trả lời. Một thiên đường mang tính ẩn dụ.

"Đi theo tớ."

Ở đó có một công viên tự nhiên rất lớn.

Vào thời điểm mặt trời chưa mọc, khu rừng trông như một mảng đen khổng lồ. Nhưng ngay khi vầng dương lộ dạng, mảng đen đó sẽ tan biến

hoàn toàn tựa như một bầy quạ vừa bay sạch, chỉ có điều lúc ấy tôi không nhận ra mà thôi.

Tôi và nàng ngồi trên chiếc xích đu ở khoảnh đất trống nhỏ ngay lối vào khu rừng.

"Trong rừng có một cái hồ, có cả cá." Nàng nói thì thầm. "Nơi này đẹp lắm. Giống như là thiên đường vậy."

"Tôi không biết ngay cạnh trường mình lại có một nơi như thế này."

"Nơi này ít ai biết lắm. Lúc nào tôi đến đây cũng chẳng có một bóng người."

Nói xong nàng lại khúc khích cười.

"Nếu mọi người qua lại tấp nập thì làm gì còn ấn tượng là thiên đường nữa chứ."

"Đúng là như vậy thật."

Không bao lâu sau, ở phía Đông, bầu trời dần sáng lên. Khu rừng từ từ hiện ra các đường nét, tiếp đến là màu sắc, và rồi từng chi tiết hiện lên rõ rệt.

Tôi lấy màu xanh cây lá đang bắt đầu hít thở làm bối cảnh, chụp hình Shizuru đang đưa trên xích đu. Bất chợt, hình ảnh đó trông rất giống dáng vẻ của một người đã mất từ lâu, tôi rời mắt khỏi ống kính, cứ thế nhìn nàng chăm chăm. Nhìn hành động của tôi, khuôn mặt nàng như muốn hỏi "cậu làm sao vậy?", rồi lại nở nụ cười gượng gạo như mọi khi. Có lẽ là ấn tượng quá mức yếu đuối, mong manh ở nàng đã tạo ra ảo giác đó. Tôi nhún vai tỏ vẻ không có gì và tiếp tục đưa máy lên mắt.

Khi mặt trời lên cao, chúng tôi tiến vào rừng.

Dọc theo con đường nhỏ có một con suối chảy dài vào sâu trong rừng cây.

"Con suối nhỏ này đổ vào hồ. Nước ở đây rất trong."

"VẬY GIỐNG NHƯ TÊN CỦA CẬU RỒI."

"TÊN CỦA TỚ?"

"Chẳng phải tên của cậu là dòng suối yên tĩnh sao? Một cách khiêm tốn, ít phô trương bản thân."

"À," nàng gật gù. "Nhưng tớ không phải là con người khiêm tốn đâu. Những gì muốn nói, tớ sẽ nói ào ào ra, lúc bực mình tớ cũng nổi cáu nữa."

"Thật sao?"

"Thật chứ."

Hồ nước nhỏ có chu vi chừng 50 mét. Chúng tôi ngồi xuống bên bờ được bao phủ bởi đám me đất và rau xương cá chen chúc nhau. Tôi vươn mình ngắm làn nước dưới hồ, dưới ấy có đàn cá nhỏ đang bơi.

"Đúng thật." Tôi nói. "Chỗ này đúng là giống thiên đường thật nhỉ!"

Nàng im lặng gật đầu, sau đó lại sụt sịt mũi. Nàng lôi một gói khăn giấy trong túi áo ra, hỉ mũi.

"Này, tớ có chuyện muốn nhờ cậu."

"Chuyện gì?"

"Cái cây kia," nàng đưa một ngón tay ra chỉ. "Có lẽ là cây thanh lương trà, cách mặt đất khoảng 3 mét, có một tổ chim bằng dây thép quấn lại. Chim đến ở trên cây đó đấy."

"Chim gì vậy?"

"Tớ cũng chẳng biết nữa. Chim gì nhỏ nhỏ. Rất dễ thương."

"Có chim con không nhỉ?"

"Tớ nghĩ là không có. Tớ chưa từng nhìn vào bên trong tổ chim. Thế nhưng lúc nào cũng thấy có chim bay đến đây nghỉ chân." Nàng nói. "Rồi sau đó nó lại bay đi đâu ấy."

"Rồi sao?" Tôi hỏi, "Ý cậu muốn nhờ tớ việc gì?"

"Tớ muốn cho chim ăn."

Nàng lôi ra một gói bánh donut giống lẫn trước từ một túi áo khác.

"Tớ muốn cho chim ăn cái này."

"Bữa trưa của cậu mà."

"Đúng thế."

"Chim có ăn thứ này không nhỉ?"

"Ăn chứ. Món này ngon cực đấy?"

Nhìn nàng, tôi biết nàng đang nói rất nghiêm túc, nên tôi không hỏi gì thêm nữa.

"Nhưng tớ không đủ cao để cho chim ăn."

Ngay cả một người cao hơn chiều cao trung bình của đàn ông trưởng thành 5 xen ti mét như tôi cũng chưa với tới đó được.

"Vì thế," nàng nói. "Tớ muốn nhờ cậu công tớ lên vai."

Nàng nói một cách vô tư nên tôi cũng vô tư gật đầu, nhưng trong lòng vẫn có đôi chút lẩn tránh. Bởi lẽ, thực ra tôi chưa quen đón nhận một người khác giới bước vào thế giới riêng của mình một cách gấp gáp như thế này. Từ khoảng cách 1 mét đã rút ngắn còn 50 xen ti mét, và bây giờ thì khoảng cách đó sắp bằng không.

Mà dù là khác giới hay cùng giới, tôi cũng chưa bao giờ có khoảng cách gần gũi thế này. Đó là do thuộc tính thứ hai trong bản thân tôi đã hình thành nên nguyên tắc ấy.

Giữ khoảng cách với người khác.

Ngoài ra, tôi còn có thêm một nguyên tắc giống như những người thợ săn: Luôn luôn đứng cuối gió.

Việc Shizuru gặp vấn đề về khứu giác đã giúp cho tôi được hoạt động một cách tự do chưa từng có. Tuy nhiên, tiếp xúc cơ thể lại là chuyện khác.

"Được thôi," tôi trả lời. "Thế cái vạt áo dài phấp phới như cái váy thế kia có sao không nhỉ?"

"Không sao đâu."

Nàng túm tà áo smock lại kẹp vào giữa hai đùi.

"Thấy chưa?"

Nàng để lộ ra hai đầu gối nhỏ và làn da trắng xanh phía trong đùi, tuy nhiên có vẻ như nàng chẳng hề bận tâm đến điều đó.

Nhìn nàng vịn cả hai tay vào cây thanh lương trà chờ đợi, tôi đã hạ quyết tâm.

Chắc không sao đâu. Nguyên tắc nào cũng có ngoại lệ mà. Ngay sự tồn tại của nàng cũng là một ngoại lệ, nên hành động của tôi cũng sẽ được

cho là ngoại lệ. Hơn nữa, được làm mọi việc giống như người bình thường tôi thấy lòng thật thoải mái. Thôi thì cứ thuận theo tự nhiên.

"OK."

Nói rồi tôi khom mình, ghé vai vào giữa hai chân nàng. "Tớ đứng lên đây!"

Khi đứng thẳng lên thì vai tôi bắt đầu cảm nhận được trọng lượng cơ thể nàng. Tôi cũng nàng đứng lên một mạch.

Nàng nhẹ hơn nhiều so với tôi dự đoán. Cơ thể nàng nhẹ một cách đáng sợ. Giả dụ bên trong cái áo smock đó chỉ chứa toàn bánh donut đi nữa, có lẽ cũng sẽ nặng hơn trọng lượng cơ thể của nàng.

Vậy mà nàng cứ hỏi tôi "có nặng lắm không?"

"Hoàn toàn không. Cậu được bao nhiêu ki lô?"

"Tớ không biết. Bởi đã nhiều năm nay tớ chẳng cân."

Con gái độ tuổi này lại không cần để ý đến cân nặng của bản thân như nàng, đúng là một đặc quyền lớn. Có thể một số người nghe sẽ cảm thấy câu trả lời của nàng rất ngạo mạn.

Để giữ thăng bằng, nàng kẹp đôi cẳng chân khăng khiu thật chặt vào đầu tôi đang cúi xuống. Hơi ấm cơ thể nàng xuyên qua lớp áo smock truyền sang tôi. Những nơi hai cơ thể tiếp xúc nhau đều thật ấm áp. Đến lúc này tôi mới biết, thì ra việc đụng chạm lại ấm áp đến thế.

"Sao rồi? Có với tới không?"

"Ừ, tới rồi."

Tôi nghe thấy tiếng nàng bóp vụn bánh donut trên đầu. Hai tay tôi nắm chặt vào đôi tất cotton đen của nàng chờ cho đến khi nàng xong việc. Đôi chân thường được bọc trong đôi giày vải quả nhiên rất nhỏ. Cẳng chân của nàng gầy và thẳng trông như cây gậy lau nhà.

"Xong rồi."

Nghe nàng nói vậy tôi liền cho nàng xuống.

"Chắc là nặng lắm phải không?"

"Không. Hoàn toàn bình thường. Cờ như cậu thì tứ công trên vai chạy bao nhiêu vòng trên phố cũng chẳng sao."

Nàng tỏ vẻ mặt khó hiểu rất đặc trưng, rồi nhón chân, vươn tay chạm vào tóc tôi. Gương mặt nàng sát ngay gần tôi. Cặp kính tròn gọng kim loại màu sô cô la. Vầng trán rộng dồ ra phía trước. Chóp mũi đỏ ửng chắc vì lau nhiều khăn giấy. Có thể nói nàng có khuôn mặt dễ nhìn, nhưng nếu ai đó nói rằng nàng là một cô gái đẹp thì chắc người đó có thần kinh không được bình thường lắm. Tuy thế, tôi vẫn cảm thấy thích khuôn mặt nàng. Thích như một người bạn.

Nàng đưa tay phủi tóc tôi. Vụn bánh rơi xuống lả tả.

"Xin lỗi cậu nhé. Làm rơi đầy đầu cậu rồi."

"Không sao đâu."

Điều khiến tôi bận lòng hơn là khuôn mặt nàng đang ở ngay dưới cằm tôi. Bởi vì cằm là nơi tôi đã bôi đầy thứ thuốc mỡ sản xuất tại Israel.

Tôi vô thức né ra. Hành động của tôi dường như làm cho nàng bị đôi chút tổn thương. Tuy chỉ là một chút thay đổi rất nhỏ trên khuôn mặt, nhưng không thể lọt khỏi ánh mắt của một người đã quen bị tổn thương

như tôi. Bản thân nàng không nghĩ nguyên nhân là từ tôi, mà nghĩ lý do nằm ở bản thân mình, chính vì thế, nàng cũng lùi lại, cảm xúc biến mất trên khuôn mặt.

Tôi muốn nói điều gì đó, song những lúc như thế này không nên nói gì cả, nguyên tắc đó đã ăn sâu trong đầu tôi. Thế là tôi chọn cách tiếp tục im lặng.

Chúng tôi đi vòng sang phía bên kia hồ.

Nàng và tôi ngồi ẩn mình sau khóm cúc gai. Tôi cảm thấy có thứ gì đó giữa hai đứa đã bị mất đi. Như để níu lại, tôi chợt nắm lấy tay nàng. Đó là một bàn tay nhỏ nhắn và lạnh.

Nàng nhìn bàn tay chúng tôi đang nắm lấy nhau với ánh mắt vô cùng ngạc nhiên.

"Tại sao cậu lại nắm tay tớ thế?" Nàng hỏi.

Tôi nghĩ mình đã làm sai gì đó, nhưng lại không biết sai ở đâu.

"Có lẽ là vì tình bạn chẳng?"

Nghe tôi hỏi ngược lại, nàng trở nên lúng túng.

"Tội mình có còn là trẻ con nữa đâu..."

Cô gái mang khuôn mặt trẻ con lấm bầm như thế. Tôi từ nhỏ đã từ chối nắm tay người khác, nên chẳng biết người trưởng thành sẽ làm thế nào trong tình huống này.

Nắm tay nàng đầy khí thế là vậy, giờ thì tôi lại không biết buông tay nàng ra như thế nào. Vì thế, tôi đành tỏ vẻ coi việc này chẳng phải là điều cần để tâm.

Và nàng cũng bắt chước thái độ của tôi, tỏ vẻ như không quan tâm lắm.

Chúng tôi cứ thế nắm tay nhau, và chờ đợi.

Thình thoảng những ngón tay của nàng khẽ nhúc nhích. Và những lúc đó, nàng làm vẻ mặt khó xử. Ngay cả những ngón tay của tôi cũng thình thoảng gồng lên, khẽ động đậy. Mỗi lần như vậy tôi cũng cúi đầu nhìn xuống với vẻ mặt khó xử.

Giả bộ không quan tâm quả là việc không gì khó bằng. Ngay lúc này, ý thức của tôi chỉ tập trung vào bàn tay đang nắm tay nàng. Những ngón tay của tôi lại có vẻ như bắt đầu gồng lên, tôi vô cùng bối rối. Vậy mà, những ngón tay của nàng còn gồng lên trước cả tôi.

"Nó đến rồi kìa." Nàng nói.

"Tớ chẳng nhìn thấy."

"Nó đang ở trên cây bên cạnh đấy."

Cuối cùng thì tôi cũng buông được tay nàng ra. Hai bàn tay của tôi quay về tư thế cầm máy ảnh.

"Cây nào cơ?"

"Cây bên phải ấy."

Máy ảnh của tôi có lắp ống kính 100 mm, mặc dù nhìn qua ống kính, tôi vẫn chưa thấy được chú chim ở đâu cả.

"Cậu nhìn tốt nhỉ? Tớ vẫn chưa nhìn thấy."

"Nhờ vào cặp kính cả đấy. Không phải là mắt tớ tốt đâu."

"Vậy sao?"

"Ừ, đúng vậy mà."

Cuối cùng thì tôi cũng đã bắt được thành công hình ảnh của chú chim. Đó là một chú chim lớn hơn chim sẻ một tí, phần đầu và lưng có lông đen tuyền, còn phần bụng phủ một lớp lông trắng muốt trông rất mềm mại.

"Tớ nhìn thấy rồi. Con chim này đẹp nhỉ." Tôi bấm máy chụp liên mấy kiểu.

"Ô, nó đã vào tổ rồi kìa."

Khi vào tổ, chú chim nhìn tứ phía với ánh mắt dáo dác. Cũng có mấy lần nó nhìn xuống dưới chân, nhưng không tỏ vẻ gì hứng thú đặc biệt.

"Quả là chim con không ăn bánh donut nhỉ."

"Không có chuyện đó đâu. Tớ chắc chắn nó sẽ ăn. Cậu đợi thêm tí nữa đi."

Nàng nhìn chăm chăm vào tổ chim một cách nghiêm túc. Gò má ửng đỏ đến tận mang tai. Nhìn nghiêng, tôi có thể thấy được đôi mắt của nàng khi không bị kính che. Không phải là đôi mắt to đến mức khiến tôi ngạc nhiên, chỉ to hơn bình thường một chút. Một đôi mắt đẹp.

"Nó ăn rồi kìa."

Nàng nói nhanh với giọng cố kìm nén. Tôi lật đặt nhìn vào ống kính, bắt được hình ảnh của chú chim và bấm máy.

"Đúng không?" Nàng nói. "Nó ăn rồi đúng không?"

"Chính xác." Tôi trả lời. "Chắc vì bánh donut của cậu ngon nhỉ?"

"Đúng vậy. Bánh donut là thứ ngon nhất trên thế giới."

Nàng lấy từ trong túi áo smock ra chiếc bánh donut, bẻ làm đôi rồi cho vào miệng tôi. Tôi thong thả nhai, thưởng thức mùi vị, sau khi nuốt hết, tôi mới nói.

"Quả thật là ngon."

TẤM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#8

8

Như thế, hai đứa tôi trở nên gần gũi nhau hơn, tiếp xúc nhiều hơn, và trở thành những người bạn thân thiết.

Từ ngày đó trở đi, trên ghế đá bên con đường chính, hay trong phòng tự học của thư viện, hoặc trên bãi cỏ ở sân tập thường xuyên xuất hiện một đôi nam nữ rất mờ nhạt. Trong ngôi trường tỷ lệ nam nữ gần như bằng nhau thế này, có rất nhiều kiểu cặp đôi. Họ có thể là những cặp đôi đang yêu nhau, những cặp bạn thân hoặc đang ở giữa mối quan hệ chưa là người yêu nhưng cũng trên mức bạn bè, tóm lại là có vô số cặp đôi. Và chúng tôi hoàn toàn hòa lẫn vào khung cảnh đó.

Vậy mà chúng tôi vẫn bị Miyuki và Shirahama nhìn thấy.

"Dạo gần đây cậu thường hay qua lại với cô bé khác người ấy nhỉ!"

Shirahama nói khi cả nhóm ngồi ăn ở căng tin trường như mọi khi.

"Tớ cũng thấy nữa. Một cô bé nhỏ nhắn, xinh xắn."

Shirahama trợn ngược mắt lên một cách khéo léo trước lời nói của Miyuki. Không phải ai cũng có thể trợn ngược mắt lên được siêu như thế.

"Người yêu cậu à?"

"Người yêu ư?"

Sekiguchi đang chú tâm vào tờ tạp chí điện ảnh bỗng dưng có hứng thú tham gia câu chuyện.

"Makoto của chúng ta có người yêu rồi cơ à? Là ai thế? Đức Mẹ Teresa ư?"

Những lời của Sekiguchi lúc nào nghe cũng giống như câu thoại trích dẫn từ đâu đó.

"Này, cậu đã chọn cô nàng như thế nào vậy? Chắc phải là một người có lòng từ bi bác ái lắm."

"Đùa kiểu đó chẳng vui tí nào." Tôi nói. "Cô ấy không phải người yêu, chỉ là bạn thôi."

"Đúng thế. Chỉ là bạn. Bạn bè muôn năm. Đó là một từ dễ nói nhất. Bạn bè càng đông thì càng đáng để tự hào. Còn người yêu mà càng nhiều, thì càng bị người ta hoài nghi về nhân cách."

"Sekiguchi đừng nói nữa."

Saki lên tiếng.

"Bọn cậu quen biết nhau ở đâu vậy? Cô ta là sinh viên khoa tiếng Pháp đúng không?"

"Quen ở đâu à, ở ngay chỗ này. Lúc tớ đang ăn trưa thì cô ấy đến ngồi ngay bên cạnh."

"Makoto cũng không phải là dạng vừa đâu nhé. Chỉ một cơ hội duy nhất đó mà chàng đã cửa đổ nàng cơ à?"

Tôi có cảm giác những lời nói của Shirahama không nhắm vào tôi mà nhắm vào Miyuki.

"Tớ đã nói chỉ là bạn bè thôi cơ mà."

Câu trả lời của tôi cũng nhắm đến Miyuki. Nếu ở đây, ngay bây giờ, tôi không làm rõ mọi chuyện thì mũi tên trên đầu tôi sẽ phải vẽ theo hướng lệch đi mất.

"Bọn tớ chỉ nói với nhau về chuyện chụp hình thôi."

"Thế cậu cho rằng những đôi tình nhân suốt ngày chỉ toàn nói chuyện 'anh yêu em, em yêu anh' thôi à?" Sekiguchi lại chen ngang. "Bình thường họ chẳng nói đến chuyện đó đâu. Họ sẽ nói về thời tiết, chương trình ti vi, hay là những sở thích chung này..."

"Ý cậu là gì?"

"Không có gì."

Sekiguchi lại cúi đầu vào cuốn tạp chí điện ảnh.

"Trông cô bé đấy là người có chút gì đó lạ lùng í nhỉ." Miyuki nói.

"Cô ấy cũng nổi bật đấy chứ."

"Nếu nói tóm gọn trong một từ thì đó là 'khác người'." Shirahama nói.

"Cậu nói vậy thì hơi quá."

"Tớ đang khen đấy chứ. Trong cái thời đại mà con người thiếu đi cá tính riêng, thì được gọi là 'khác người' lại là một niềm tự hào đấy."

"Đại loại bây giờ có rất nhiều đứa cảm thấy vui khi được gọi là 'khác người' đấy." Sekiguchi vẫn chưa chịu rút kinh nghiệm, lại nói ào ào không

không dè ai.

"Người nào nổi giận khi bị nói như vậy mới là những người 'khác người' thật sự."

"Cậu thì không phải 'khác người', mà là một gã ngốc nghếch chẳng quan tâm gì đến ai nhỉ!"

Sekiguchi có vẻ buồn trước lời nói của Saki. Chỉ thoáng qua. Có lẽ cậu ta buồn vì bị Saki nói không quan tâm gì đến người khác hơn là bị nói là ngốc nghếch. Nếu thực sự là kẻ không quan tâm đến ai thì bị nói như vậy cũng chẳng buồn lắm.

"Măng rất hay."

Sekiguchi lập tức quay trở lại biểu cảm bồn chồn như mọi khi.

"Loại đàn ông ngốc nghếch không quan tâm đến ai bây giờ đang vận hành cái đất nước này đây. Nếu chỉ toàn những người vui vẻ thật thà như Makoto thì chúng ta chắc vẫn chưa thoát khỏi thời kỳ đồ đá mất."

"Cậu không nghĩ như vậy là tốt hơn à?"

Khi nghe Saki hỏi, Sekiguchi thoáng chút bối rối, sau đó cậu ta ngoan ngoãn gật đầu với vẻ hơi uể oải.

"À, đúng rồi, chính xác như những gì Saki nói."

Và lần này thì Sekiguchi thực sự quay lại tập trung vào bài phỏng vấn trong cuốn tạp chí điện ảnh.

"Này," Yuka nói, "Sao cũng được, nhưng cô nàng mà các cậu bảo là 'khác người' đang ở đây đấy."

Trong giây lát, cả nhóm nín thở. Khẽ quay lại nhìn.

Đúng là Shizuru đang ở đây. Trên khuôn mặt của nàng nở một nụ cười gượng gạo hơn bao giờ hết.

"Ôi!" Miyuki hơi nhồm người lên, bắt chuyện với Shizuru. "Chào cậu!"

"Chào cậu." Shizuru đáp lại. Giọng nói hơi run run.

"Cậu cùng ngồi với bọn mình nhé? Cậu uống cà phê nhé?"

Miyuki hỏi. Tuy nhiên Shizuru lắc đầu, nàng chìa cuốn sách ra trước mặt tôi.

"Tớ chỉ đến trả lại cậu tập ảnh tớ đã mượn thôi."

"À, ừ nhỉ..."

Tôi nhận lấy cuốn sách, lật trang bìa sau kiểm tra lại một cách vô thức.

"Vậy nhé." Shizuru nói rồi quàng quả bước đi. Cả nhóm bọn tôi chẳng ai nhúc nhích, cứ ngồi yên như vậy nhìn theo Shizuru. Nàng đi một mạch không hề dừng lại, cứ thế bóng nàng khuất khỏi căng tin.

Shirahama thở phào ra một tiếng lớn.

"Chết mất. Cô nàng đến đây từ lúc nào thế nhỉ?"

"Ai mà biết được." Yuka hờ hững nói, quay lại với cuốn tạp chí bói toán.

"Tớ đã nói ngay trước mặt cô nàng là 'khác người' nữa chứ."

Ngay cả Shirahama cũng cảm thấy áy náy, nên gã mới tự trách mình như vậy.

"Vậy hóa ra đó không phải là lời khen sao?"

Khi nghe Saki hỏi, Shirahama nhún vai.

"Vừa nãy ai đó nói rằng có nhiều người còn thích được gọi là 'khác người' đúng không nhỉ?"

Sekiguchi cảm thấy mũi tên đang chĩa về mình nên cúi đầu vào tờ tạp chí.

"Tớ sai rồi." Tiếng cậu ta vọng từ tờ tạp chí ra. "Tớ chỉ muốn trêu Makoto thôi mà. Tớ hoàn toàn không có ý làm tổn thương cô ấy."

"Sekiguchi lúc nào cũng nói quá lời."

"Vâng vâng, hoàn toàn đúng như cậu nói."

"À này!!!" Tôi lên tiếng cắt đứt cuộc đối đáp giữa Sekiguchi và Saki, mọi ánh mắt đồng loạt quay lại phía tôi. "Tớ vừa nhớ ra là mình có chút chuyện."

"Vậy à." Miyuki nói. "Chắc là chuyện quan trọng nhỉ?"

"Hả? À, ừ, đúng vậy." Tôi ôm cuốn sách, đứng dậy. "Vì vậy tớ phải đi rồi."

Cả bọn liên tục gật đầu.

"Vây gặp sau nhé."

Tôi nói rồi bỏ lại nhóm bạn đằng sau. Cả nhóm đều biết tôi sẽ đi đâu nhưng chẳng ai nói gì cả. về cơ bản thì nhóm bạn này cũng là những đứa biết điều.

Sau khi ra khỏi căng tin, tôi nhìn trước ngó sau tìm Shizuru. Nếu nàng còn quanh đây thì chỉ cần liếc qua tôi sẽ nhận ra ngay. Thế nhưng chẳng thấy bóng dáng nàng đâu cả. Đi dọc theo con đường chính, tôi tìm ở những

nơi mà nàng ưa thích. Ghế đá dưới cây dương. Bãi cỏ trước tòa nhà chính. Tôi còn đi đến cả thư viện. Nhưng những nơi đó cũng không có nàng.

Nếu vậy thì chỉ có một nơi nữa nàng có thể đến.

Tôi đi đến con đường quốc lộ nơi xe ô tô chạy liên tục không dừng, băng qua đường ở chỗ đèn tín hiệu tự bấm rồi hướng đến công viên tự nhiên.

Thời tiết đang vào độ chớm đông. Trên bầu trời, từng đám mây hình thù như những con chữ in nghiêng đang bồng bềnh trôi. Tôi bước vào công viên.

Nàng đang ngồi trên chiếc xích đu như mọi khi.

Nàng cúi đầu, tóc xõa xuống bên má che mất nét mặt. Tôi bước lại gần xích đu, ngồi xuống.

"Xin lỗi cậu." Tôi nói.

"Ừ!"

Giọng nàng bình lặng, không lên không xuống.

"Các bạn đây toàn nói xấu. Lúc nào cũng như thế cả."

"Tớ chẳng quan tâm."

"Vậy sao?"

Nàng gật đầu nhưng vẫn cúi mặt.

"Nếu vậy thì tốt rồi."

"Cậu nghĩ là thế thật á?"

"Hả?"

"Nếu như vậy thì cậu cũng là một gã đàn ông ngu ngốc chẳng quan tâm đến người khác nhỉ!"

"Hả? Tại sao?"

Lần đầu tiên nàng ngẩng đầu lên. Nàng không khóc. Thế nhưng tôi cảm giác như nàng chuẩn bị khóc.

"Tớ cảm thấy buồn, không phải vì bị các cậu ấy nói là 'khác người' đâu. Tớ đã quen rồi." Nàng nói. "Tớ cảm thấy buồn là vì cậu."

"Vì tớ?"

Nàng thong thả gật đầu đến ba lần. Miệng mím chặt, mắt nàng mở to như đang kìm nén.

"Tớ đã nghĩ chỉ có một mình cậu là về phe tớ, chỉ mình cậu là người hiểu tớ nhất."

"Nhưng mà..."

"Cậu và tớ là bạn mà, đúng không? Chính cậu đã nhiều lần nói như thế cơ mà."

"Ừ."

"Nếu vậy, lý ra cậu phải nói rằng cô ấy không 'khác người' đâu, chẳng qua chỉ có đôi chút cá tính hơn người thôi. Chỉ cần nói vậy cho tớ, thì tốt biết bao."

Nàng sụt sịt mũi, đặng hắng.

"Tớ xin lỗi," tôi nhìn xuống đất, tránh ánh mắt của nàng. "Quả đúng như cậu nói. Tớ đã im lặng, đó là điều không nên. Là bạn bè thì phải..."

"Thôi, được rồi." Shizuru nói. "Đủ rồi."

Khi tôi ngẩng đầu lên nhìn thì thấy nàng nhíu cặp lông mày, khuôn mặt rầu rĩ nhìn chằm chằm vào khu rừng. Nhận ra ánh mắt của tôi, nàng thả lỏng gò má.

"Cậu thích cô gái xinh đẹp đấy đúng không?"

Giọng của nàng rất nhẹ nhàng không có chút gì mỉa mai, và cũng không hề có ý trách cứ tôi.

"Trước mặt cô ấy, cậu có vẻ cố gắng giải thích rất nhiều."

"Chuyện đó thì..."

"Không sao cả mà."

Nàng lấy khăn giấy trong túi ra hỉ mũi. Sau đó gấp tờ giấy và bỏ lại vào túi.

"Với cả chuyện đó thì cũng chẳng liên quan gì đến tớ."

"Nhưng mà..."

"Không sao cả mà. Thật đấy."

Sau câu nói đó, Shizuru hoàn toàn không mở miệng nói gì thêm, nàng rút lui sau bức tường im lặng.

Nàng đã bị tổn thương. Người làm tổn thương nàng là tôi. Mồm thì cứ nói là bạn, thế nhưng tôi đã để nàng đơn độc. Là người đứng còn hơn, ít ra sẽ không trông đợi gì.

Tôi là bạn của nàng, tôi muốn thể hiện cho nàng biết tôi không phải người dưng với nàng. Vì thế...

"Cái này," tôi lấy trong túi áo jacket ra một túi giấy nhỏ. Việc mà tôi có thể làm bây giờ chỉ là thế này thôi.

Shizuru từ từ quay về phía tôi. Tôi mở miệng túi giấy ra, cho nàng xem bên trong. Sau khi nhìn thấy thứ bên trong túi giấy, nàng nhìn tôi và không hiểu tại sao lại lắc đầu nguầy nguậy như không thích.

"Tại sao?"

"Sao lại hỏi tại sao chứ, vì tớ nghĩ Shizuru sẽ thích. Nên tớ đã lên xe điện đi mua đấy."

"Cậu cố tình mua cho tớ cơ à?"

"Cũng không đến mức là cố tình đi mua. Bởi vì tớ đã nghe ai đó nói là ngon lắm. Bánh này cũng có lỗ ở giữa đường hoàng đấy."

Nàng thò tay vào túi giấy, lấy ra một chiếc bánh donut.

"Tớ có phải là trẻ con đâu." Nàng lẩm bẩm.

"Cậu ăn thử đi, ngon lắm." Tôi nói. "Bánh này hơi khác với loại Shizuru thường hay ăn. Mùi thơm hơn."

Nàng ngược mặt lên trời, thở ra một tiếng lớn.

"Này," nàng nói, "Cậu muốn làm cho tớ phát khóc lên à?"

Trên khóe mắt nàng đã ngấn đỏ.

"Tại sao cậu lại khóc?"

Sau một hồi suy nghĩ, nàng nhìn vào đầu mũi mình, sau đó khẽ lắc đầu.

"Tớ không hiểu. Tớ thật sự không hiểu tại sao, nhưng nếu như tớ ăn cái bánh donut này thì tớ sẽ khóc đấy."

Nói rồi nàng đưa chiếc bánh lên trước mấy cái răng cửa nhỏ, nhìn tôi một lần nữa. Ánh mắt như đang nhắc nhở tôi phải chuẩn bị tinh thần.

"Cậu có kiểu khóc kinh khủng lắm sao?" Tôi hỏi.

Phải chăng nàng sẽ khóc lóc đến mức chim trong rừng nghe thấy cũng sẽ bay đi tránh? Tôi bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Thế nhưng nàng khẽ lắc đầu.

"Không phải thế." Nàng đáp. "Mà là vì cậu đấy."

"Tớ á?"

"Cậu sẽ phải đau khổ lắm đấy. Có thể sẽ đau khổ đến mức tan nát trái tim cơ." Nàng nói.

"Thật vậy sao?"

"Thật đấy."

Rồi nàng nhìn chăm chăm vào mắt tôi, cứ thế cắn miếng bánh donut bằng răng cửa. Ánh mắt nàng không dịch chuyển, nàng nhai miếng bánh giòn tan, rồi nhẹ nhàng nuốt.

"Đúng là bánh này mùi thơm thật, ngon quá." Nàng nói.

Đầu tiên, bên khóe mắt phải của nàng, một giọt nước mắt to bắt đầu lăn xuống. Tiếp đến là giọt thứ hai. Rồi sau đó từ bên khóe mắt trái nước

mắt cũng bắt đầu rơi.

Mặt chúng tôi kề sát bên nhau. Cánh mũi nàng phập phồng, tôi nhìn thấy nó đã ửng đỏ. Nàng từ từ nhắm mắt lại, rồi lại từ từ mở mắt ra. Trên lông mi của nàng dính những giọt nước mắt.

Nhìn nàng như vậy, trong ngực tôi dấy lên một nỗi đau không sao kìm nén. Tôi nhăn mặt, đưa tay dè lên ngực, chịu đựng nỗi đau không nói được bằng lời.

Nước mắt lăn ngấn dài trên má, nàng nói với tôi.

"Tớ đã báo trước với cậu rồi mà."

Nước mắt tôi cũng sắp chảy ra, tôi chỉ ậm ừ gật đầu. Thật sự đúng như nàng nói. Từ trước đến nay tôi chưa từng khóc theo khi nhìn ai đó khóc. Bởi vì nỗi đau khổ đó, chỉ là của riêng họ. Vậy mà, nỗi buồn của Shizuru làm cho tôi phải cảm thấy buồn theo. Những giọt nước mắt của Shizuru như len lõi xuyên qua nơi nào đó, nhẹ nhàng thân thiết chảy vào tim tôi.

Ngay lúc này, Shizuru đã bắt đầu khóc thật sự. Nàng tháo cặp kính viễn ra, đưa mu bàn tay dụi mắt, nhưng nước mắt vẫn cứ lần lượt hết giọt này đến giọt kia tuôn trào.

Co người lại, bờ vai mỏng run lên, nàng khóc. Từ trên chóp mũi đã ửng đỏ, từng giọt nước mắt lã chã rơi xuống đất.

Tôi nhẹ nhàng đứng dậy, ngồi xuống cỏ, đối diện với nàng. Nàng ngước mặt lên nhìn tôi. Cả xung quanh vùng mắt, gò má và đến tận cổ, đầy nước mắt. Trên môi nàng vẫn còn vương mảnh vụn của bánh donut.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn vào cặp mắt không đeo kính của Shizuru từ phía chính diện. Mắt nàng như chú chim con đang lo âu hoảng hốt trong chiếc lồng đã mất đi mái vòm kính.

Tôi lóng ngóng, khẽ khàng ôm lấy nàng. Và nàng ôm lại tôi còn lóng ngóng hơn. Từ khi được sinh ra cho đến tận bây giờ, đây là lần đầu tiên tôi ôm cơ thể một người con gái. Tôi quên bẵng mùi thuốc sản xuất tại Israel. Cơ thể nàng thật nhỏ bé, và đang khẽ run lên.

Cả hai cứ vươn thẳng lưng ôm lấy nhau như thế, tôi nghĩ tư thế đó chắc trông rất buồn cười. Chúng tôi giống như hai con tinh tinh bị cơn đông bất chợt làm cho sợ hãi, trốn vào trong rừng, cùng sưởi ấm cho nhau, lặng lẽ chia sẻ nỗi buồn cùng nhau.

"Tớ xin lỗi." Shizuru nói.

"Đâu có gì đâu." Tôi trả lời.

"Thật ư?"

"Ừ."

"Nhưng đã dây lên áo cậu nhiều lắm cơ."

"Dây cái gì?"

"Nước mũi. Nước mũi của tớ đã dây lên áo Makoto. "

"Không sao. Mấy cái đó, chẳng vấn đề gì."

"Cám ơn cậu." Shizuru nói, rồi lại úp mặt vào chỗ xương đòn gánh của tôi.

Nước mắt nàng thật ấm, hơi thở nàng nóng. Lần đầu tiên tôi mới biết tóc con gái lại có mùi thơm như thế.

Ban này thuận đà ôm lấy nàng, giờ không biết làm thế nào để buông nàng ra. Vì thế, tôi cứ ôm nàng một lúc lâu đến mức không tự nhiên, trong một tư thế rất không tự nhiên. Vốn dĩ hai đứa không phải là cặp đôi yêu

nhau, nên việc cứ ôm lấy nhau như thế này đã là điều phi tự nhiên. Hơn nữa còn có thể coi là một hành động mờ ám.

TẤM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#9

9

Tình bạn là tình bạn, còn tình yêu đối với tôi hồi ấy vẫn là một môn học mà tôi không thể sao nhãng. Tình yêu tôi đang đề cập ở đây vẫn là thứ tình yêu đơn phương như trước.

Đã bước sang năm mới, vào ngày cuối cùng của kỳ thi học kỳ hai, Sekiguchi tiến lại chỗ bọn tôi đang tụ tập trong căng tin trường, chìa ra mấy vé xem phim. Đó là hai bộ phim *Pretty in pink* và phim *Some kind of wonderful* của John Hughes được chiếu tại rạp chiếu phim kinh điển. Có tất cả bốn vé.

Ngay từ đầu Yuka đã không có hứng thú (vốn dĩ tôi chưa bao giờ nhìn thấy cô nàng có hứng thú với chuyện gì), Shirahama thì thẳng thừng từ chối: "Tớ không quan tâm đến các bộ phim yêu đương lãng mạn." Sekiguchi khó chịu nhìn Shirahama:

"Cậu bảo không quan tâm đến yêu đương, vậy thì theo cậu ngoài việc được sinh ra, yêu rồi chết, thì còn có việc gì khác nữa? Chẳng phải tất cả những chuyện khác chỉ là những lựa chọn kèm theo việc sinh ra, yêu và chết hay sao?"

"Tớ đâu có nói là không hứng thú với yêu đương. Tớ chỉ nói là không có hứng thú với thể loại phim ảnh yêu đương lãng mạn thôi."

"Thế thì khác gì chứ?"

"Khác ở chỗ, là chính bản thân mình yêu, hay là chỉ xem người ta yêu. Tớ chẳng có hứng thú xem tình yêu của người khác."

"Ra là thế." Sekiguchi nói. "Mà thôi, tớ cũng chẳng muốn ép."

"Tớ muốn đi." Miyuki nói. "Tớ thích phim Some kind of wonderful."

"Thật à?" Sekiguchi hớn hờ nói. "Tớ đã xem video bộ phim này 50 lần rồi. Tớ định cho đến khi chết sẽ coi thêm 150 lần nữa."

"Cậu lại nói quá lên rồi."

Khi nghe Saki nói, Sekiguchi liền hỏi.

"Vậy Saki thì sao?"

"Tớ cũng thích đi. Nhưng mà khi nào?"

"Hạn chót là ngày hôm nay."

Nghe thế, Saki tỏ vẻ thất vọng.

"Thế thì không được rồi. Hôm nay tớ phải đi làm thêm."

Khuôn mặt Saki thể hiện sự tiếc nuối thật sự. Dĩ nhiên mục đích của Saki không phải là John Hughes mà chính là được ngồi cạnh Sekiguchi.

"Thế Makoto thì sao?" Sekiguchi hỏi.

Tôi cũng muốn đi. Dĩ nhiên, mục đích của tôi cũng không phải là John Hughes mà là được ngồi cạnh Miyuki. Tuy nhiên hôm nay tôi cũng phải đi làm thêm.

"Bắt đầu từ mấy giờ? Hôm nay tớ phải đi phát tờ rơi quảng cáo. Nhưng tớ sẽ làm nhanh cho xong sớm."

Nhưng khi nghe thời gian suất chiếu cuối cùng thì tôi thấy cho dù có kết thúc công việc sớm đi nữa, cũng không thể nào kịp được. Nghe tôi nói vậy, Sekiguchi liền bảo sẽ làm giúp tôi.

"Cậu phải phát bao nhiêu tờ?"

"1000 tờ. Tờ rơi quảng cáo cho bệnh viện thú y sẽ khai trương cuối tuần này, tờ rơi này được chỉ định ngày phân phát."

"Mình cũng sẽ giúp. Nếu ba người cùng làm sẽ xong sớm đấy."

Thật là bất ngờ, Miyuki cũng đề nghị giúp tôi. Tôi thì dĩ nhiên rồi, nhưng cả Sekiguchi cũng cảm thấy vui mừng.

"Tốt rồi, vậy thì sau tiết học cuối, hãy tập trung tại chỗ này nhé."

Tôi đã mang tờ rơi đến trường từ trước.

Tuy nhiên số lượng tới 1000 tờ nên không thể mang theo bên mình, tôi đã cất trong hộp tủ ở thư viện.

Bọn tôi để chồng tờ rơi trong giỏ chiếc xe đạp Sekiguchi dùng đi học hằng ngày rồi hằng hái phóng đến địa điểm cần phát. Nói tóm lại là bọn tôi đang chạy đua với thời gian. Từ trường chúng tôi đến đó cách khoảng 3 ki lô mét. Để tranh thủ thời gian Sekiguchi sẽ đạp xe chở Miyuki ngồi ở yên sau, còn tôi thì chạy bộ đuổi theo.

Tôi đã làm công việc phát tờ rơi này khá lâu nên rất tự tin vào sức lực của đôi chân mình. Thế nhưng, Sekiguchi chẳng hề nghĩ đến việc giảm tốc độ đạp xe, tôi phải cố hết hơi mới theo kịp cậu ta, mà vẫn phải tỏ ra còn dư sức lực. Bởi ngay trước mắt tôi là khuôn mặt của Miyuki.

Nàng ngồi ở yên sau, vòng tay qua eo Sekiguchi (tuy tôi không nhìn thấy được mặt Sekiguchi lúc này, nhưng rất dễ đoán ra), đang liên tục khích lệ tôi chạy theo sau.

"Cố lên! Cậu mệt không? Bọn mình giảm tốc độ nhé."

Mỗi lần nghe nàng cổ vũ, tôi lại dốc hết sức nở nụ cười tươi. Điều này càng làm tôi mệt hơn, nhưng vẫn cần duy trì nét mặt tươi tắn. Đến lúc này, tôi mới ngộ ra một điều: khi mệt mỏi thì cứ thể hiện nét mặt mệt mỏi là thoải mái nhất.

Khi đến nơi thì tôi hầu như đã kiệt sức. Từ lúc này tôi mới bắt đầu công việc, vậy mà chân tôi lão đảo như mới vừa chạy xong 15 vòng sân vận động vậy. Chưa kịp nghỉ lấy hơi thì Sekiguchi đã nói:

"Nào, chúng ta bắt đầu đi."

Rồi cậu ta (điểm này thì rất là Sekiguchi) lấy cho mình phần nhiều tờ rơi, phần còn lại thì chia cho tôi và Miyuki.

"Thời gian nhiều nhất chỉ có 90 phút. Làm xong quay lại chỗ này nhé."

Sekiguchi chỉ nói thế rồi nhảy lên xe đạp đi. Sekiguchi đã đề nghị để mình đi vùng xa nhất trong phạm vi phân phát. Khu phía Đông gần trước mặt sẽ do Miyuki phụ trách, còn phần phía Tây là tôi.

Sau khi Sekiguchi đi khuất, tôi và Miyuki bất chợt nhìn nhau.

"Nào tụi mình đi thôi." Miyuki nói.

"Ừ, nhờ cậu nhé."

Tôi và Miyuki đi theo hai hướng trái phải khác nhau, mỗi người bắt đầu công việc của mình.

Vì không có yêu cầu phát cho đối tượng cụ thể nên ban đầu tôi bỏ tờ rơi vào thùng thư của từng nhà. Những tòa chung cư không có hộp thư ở lối vào thì tôi nhét tờ rơi vào cửa từng căn hộ. Tôi chỉ tập trung phát ở những tòa chung cư có thang máy, những nơi còn lại thì bỏ qua. Chân tôi không còn sức để lết đi nhiều nữa. Lượng tờ rơi đó đã được phát một cách nhanh chóng hơn so với dự định. Đó không phải là do tôi có kinh nghiệm trong công việc phát tờ rơi này. Công việc phát tờ rơi cũng có những kỹ thuật bí mật sâu xa.

Toàn bộ tờ rơi đã được phát xong, tôi đi đến khu phía Đông. Mới được vài bước tôi đã nhìn thấy Miyuki cầm xấp tờ rơi còn lại đang đi bộ. Nhìn thấy tôi, nàng tỏ ra rất ngạc nhiên.

"Cậu xong rồi à?"

"Dù gì thì tớ cũng là người có kinh nghiệm. Cậu chia phần còn lại cho tớ."

Tôi chia phần còn lại làm hai, mỗi người mỗi phần. Cả hai cùng đi trên một con đường, người bên phải người bên trái bỏ vào thùng thư của từng nhà.

"Lâu lắm rồi mình mới đi bộ như thế này đấy." Miyuki nói.

"Chỉ 90 phút thôi mà."

"Ừ, trước đây mình chưa bao giờ đi bộ lâu như vậy."

"Cậu mệt không?"

"Không sao. Ngược lại mình còn cảm thấy sảng khoái là đằng khác."

Hai bên đường, hàng dẻ gai trải dài. Vào thời điểm này, cây vẫn đang trụi lá, nhưng đến độ xuân về chắc sẽ cho một màu xanh tuyệt đẹp. Nằm ở

vị trí trên đồi, các ngôi nhà cao cấp xếp bên nhau. Có nhiều ngôi nhà trồng cây cỏ trong vườn, nhờ hoa đu đủ và hoa mơ tô điểm thêm màu sắc cho quang cảnh khá buồn tẻ vào mùa này.

Miyuki đội chiếc mũ phi công dẹt bằng len, nàng quấn chiếc khăn quàng sọc, mặc áo Riders Jacket da, chiếc quần denim ôm lấy đôi chân thon dài, trông nàng giống như một nhà hoạt động cách mạng trẻ. Dáng vẻ của nàng thật tao nhã, cao quý, nhưng nhìn một cách kỹ lưỡng thì lại thấy toát ra nỗi buồn hơn là sự phần nộ cách mạng.

Nói gì thì nói, sức hấp dẫn của nàng là không thể phản kháng. Cho dù có gạt tình yêu sang một bên để đánh giá nàng, thì cũng không thể thay đổi nhận định rằng nàng thật đẹp, thật quyến rũ.

"Có chuyện gì thế?" Nàng hỏi.

"Không có gì." Tôi trả lời rồi ngược lên nhìn trời. Bầu trời như vừa được phết xi măng xám.

Sau khi phát xong tờ rơi cuối cùng, bọn tôi đi đến chỗ hẹn.

"Này, Sekiguchi tuy có hay nói lung tung, nhưng lại tốt bụng nhỉ." Miyuki vừa đi song song cạnh tôi vừa nói.

"Ừ. Vậy chứ nếu được nói là 'người tốt', thì nhất định cậu ta lại không thích đấy."

"Ừ, chính xác là vậy." Miyuki cười khúc khích có vẻ như vui lắm.

Nghe tiếng gọi ới ới đằng sau, chúng tôi quay lại thì thấy Sekiguchi đang đạp xe đến, vẫy tay gọi. Chúng tôi lại cười với nhau một lần nữa.

"Xui xẻo quá!" Sekiguchi nói khi đuổi kịp hai đứa tôi. "Cứ như tớ bị lọt vào danh sách đen của bọn chó hay sao ấy."

"Bị chó sủa à?" Tôi hỏi, Sekiguchi gật đầu lia lịa.

"Cả đàn chó bám theo tớ mà sủa. Ngay cả con nhỏ xíu như chó chihuahua cũng nhăm tớ sủa oăng oăng."

"Có khi chúng nó thích cậu cũng nên."

"Cũng có thể nhỉ. Cách thể hiện tình cảm của chó kỳ quặc thật đấy."

Sekiguchi nhăn mặt nói ra vẻ khó chịu. Tuy nhiên nhất định là cậu ta rất thích chó. Để hiểu được biểu hiện phức tạp của cậu ta đối với lũ chó cần có một kỹ thuật đặc biệt.

"Thôi, bọn mình về đi."

Miyuki ngồi sau yên cho Sekiguchi đèo. Lần này thì cậu ta phóng đi với tốc độ mà tôi không thể nào đuổi kịp.

"Gặp sau nhé." Sekiguchi vẫy tay với tôi đang ở phía sau. "Bọn tớ đợi cậu ở rạp chiếu phim. Đến nhanh lên nhaaaaaaa!"

Giọng của Sekiguchi xa dần, vừa nhìn theo vẻ mặt áy náy của Miyuki tôi vừa nghĩ, Sekiguchi mà là người tốt ư? Ai nói vậy chứ?

Thế nhưng, lại một lần nữa, tôi phải đánh giá rất cao Sekiguchi.

Lần này, thật khó mà lý giải nghĩa cử của cậu ta, cũng có thể đó là thành ý thật sự.

Sekiguchi bảo vì bị cận thị nên không thích ngồi chỗ nào khác ngoài dãy ghế hàng thứ ba phía trước gần lối đi, vì thế cậu ta cứ thế một mình xăm xăm tiến lên đó. Rạp chiếu phim rất vắng, ngoài ba đứa bọn tôi ra, cả rạp cũng chưa tới mười vị khách. Tôi và Miyuki ngồi ở hàng ghế gần như giữa rạp. Giống như thế cả rạp chỉ có hai đứa tôi đến xem. Tôi nghĩ

Sekiguchi giữ ý nên ngồi tách riêng, nhưng không thể đoán được lý do khiến cậu ta làm như vậy.

Trước khi buổi chiếu phim bắt đầu, tôi đã vào nhà vệ sinh lau hết thuốc mỡ. Phim không dài lắm, nên tôi nghĩ mình có thể chịu đựng được. Sekiguchi bắt tôi chiêu đãi món bắp rang bơ và nước Coca, bảo đấy là "thay cho tiền làm thêm", thế là bọn tôi mỗi đứa một hộp bắp rang bơ lớn cầm trên tay.

Bộ phim *Some kind of woruierful* được chiếu trước.

Khác với Sekiguchi và Miyuki, lần đầu tiên tôi xem phim này, và tôi bị cuốn hút ngay. Tôi không thể nào rời mắt khỏi Watts, một cô gái trẻ sử dụng từ ngữ của nam giới, ăn bận như nam giới. Có lẽ vì đây là chuyện tình yêu đơn phương nên mới khiến tôi đồng cảm, không phải là nhân vật chính Keith mà chính tình yêu của Watts dành cho anh ta đã mang lại cho tôi một cảm xúc vô cùng mãnh liệt.

Mục đích chính của tôi khi đến rạp chiếu phim là để ngồi cạnh Miyuki, vậy mà tôi đã hoàn toàn bị cuốn hút bởi tình yêu trên màn ảnh.

Nếu nói theo cách của Shirahama thì điều tôi quan tâm "không phải là bản thân mình yêu mà là nhìn người ta yêu".

"Cậu có thấy Watts giống Satonaka không?"

Vào giữa phim, Miyuki hỏi tôi. Watts lại giống với Shizuru ư? Có vẻ như vậy. Tuy nhiên, nếu ngẫm kỹ lại thì không tìm thấy điểm trùng khớp cụ thể nào. Không phải từng chi tiết mà là ấn tượng tổng thể có gì đấy giống nhau.

Cảnh cao trào là màn Keith luyện hôn với Watts trước khi hẹn hò với cô gái mà anh ta thích. Vào lúc này tôi không thể không nghĩ đến Miyuki đang ngồi bên cạnh. Được ngồi kề vai với người mình thầm yêu, xem cảnh

phim cô gái hôn chàng trai mình yêu đơn phương, điều đó thực sự rất tuyệt. Cũng không phải tôi có ý nghĩ gì đen tối, nhưng cảm giác mong chờ là một lẽ tự nhiên thôi.

Tôi khẽ liếc nhìn khóe miệng của nàng. Đôi môi nàng thật xinh. Chính xác là khi họ (Watts và Keith) hôn nhau, đôi môi của Miyuki cũng khẽ run lên, hé ra như tìm kiếm một ai đó vô hình. Nàng không nhận ra tôi đang nhìn, vẫn tập trung vào màn hình. Tôi cảm thấy như mình đã nhìn trộm điều bí mật gì đó của nàng, vội quay lại màn hình, trống ngực vẫn đập liên hồi.

Bộ phim đang tiến đến hồi cuối.

Đến phút cuối cùng của cuối cùng, tình yêu của Watts đã được Keith đón nhận, cả hai đã hiểu tình cảm của nhau.

Những giọt nước mắt chảy dài trên khuôn mặt tươi cười hạnh phúc của Watts. Nàng cầm trên tay đôi hoa tai chàng tặng. Hai người bước đi trên vỉa hè, khuất dần vào bóng đêm. Và Keith đã nói với Watts: "Em thật hợp đeo tương lai của anh."

Thật hoàn mỹ. Tôi đã chảy nước mắt, rồi nước mũi cũng trào ra. Miyuki cũng thút thít khóc.

"Bộ phim tuyệt quá. Tớ đã hiểu được những gì Sekiguchi nói. Không phải cậu ấy phóng đại, có khi tớ cũng muốn xem đến 50 lần đấy."

"Đúng vậy thật nhỉ!"

Viền mắt của nàng đỏ lên, trông càng hấp dẫn hơn.

Đến giờ giải lao, đèn trong rạp sáng lên, Sekiguchi rời chỗ ngồi đi lên phía trên theo lối đi giữa rạp. Cậu ta nói "tớ đi ra ngoài tí" rồi cứ thế đi ngang qua chỗ bọn tôi. Dưới mũi Sekiguchi có chút nước ánh lên. Chắc cậu

ta đã khóc. Cho dù lau nước mắt rồi nhưng cậu ta không để ý đến nước mũi.

Bộ phim kế tiếp là Pretty in pinky, vì tôi đã từng xem một lần nên cảm xúc giảm xuống hẳn. Cơn mệt mỗi lúc ban ngày kéo đến làm mí mắt tôi muốn sụp xuống. Tôi buộc mình mở mắt ra nhưng không sao kháng cự nổi cơn ma ngủ khí thể âm âm. Tiếng nói của Molly Ringwald đã biến thành bài hát ru, chẳng mấy chốc tôi rơi vào giấc ngủ.

Một cảm giác nào đó rất ư dễ chịu đánh thức tôi.

Đó là một mùi hương rất thơm và một cảm giác rất mềm mại. Tôi nhận ra mình đang tựa đầu ngủ trên vai Miyuki. Nàng mặc chiếc áo len màu hồng dâu bên trong áo khoác. Sự mềm mại của lớp áo và mùi thơm dịu từ cổ nàng. Cảm giác dễ chịu êm ái đó cũng giống như những lời nói yêu đương, trong thoáng chốc tôi như đắm chìm trong ảo giác rằng giữa tôi và nàng đang có một mối kết nối sâu đậm. Nhưng ngay sau giây phút thoát ra khỏi sự ấm áp nửa tỉnh nửa mê đó, quay lại với thực tại, tôi luống cuống ngồi thẳng người dậy.

"Xin lỗi, tớ ngủ quên."

Miyuki mỉm cười có chút bí ẩn trước lời xin lỗi của tôi. Rồi nàng nói với giọng nhẹ nhàng thì thầm đầy mê hoặc.

"Không sao. Cậu ngủ tiếp đi. Hôm nay cậu đã chạy nhiều như thế, chắc là mệt lắm rồi."

"Có lẽ vậy. Nhưng không sao." Tôi trả lời. "Lâu lâu mới có một cơ hội đi xem phim, phải xem cho đáng hoàng đến cảnh cuối chứ."

"Ừ. Đúng rồi. Xem được đoạn cuối cũng hay."

Từ lúc đó cho đến khi bộ phim kết thúc, chúng tôi không nói với nhau câu nào nữa. Tôi ngồi lại ngay ngắn nhìn chăm chú lên màn hình.

Nhưng trong đầu lại một trăm phần trăm thiên về tình yêu "để hành động chứ không phải để xem", tôi vẫn không ngừng đuổi theo hình bóng của Miyuki phản chiếu trong khóe mắt mình.

Trong bóng tối của rạp chiếu phim, tôi nghĩ: Sekiguchi quả là một thằng bạn tốt.

TẤM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#10

10

Mùa xuân đến, bọn tôi đã lên năm thứ ba. Ở ngôi trường đại học nổi tiếng này, việc lên lớp rất khó, nhưng nhóm bọn tôi vẫn lên năm ba không thiếu một ai, tất cả đều vượt qua để chào đón năm học mới. Lớp có 60 sinh viên lúc mới nhập học, giờ có tới một nửa rơi vào tình cảnh lưu ban.

Lớp chuyên ngữ Pháp được cho là khó hơn cả lớp Anh, thế nhưng Shizuru cũng lên lớp trên một cách suôn sẻ.

Dạo gần đây nàng có vẻ rất đam mê nhiếp ảnh. Nguyên nhân là do con "Thứ Tư".

"Thứ Tư" là tên của chú chim con đoạn trước đã nhắc đến. Vì giọng hót của chú chim nghe như từ "Mercredi" nên Shizuru đặt cho nó cái tên "Thứ Tư". Cách suy nghĩ đúng kiểu Shizuru khoa tiếng Pháp.

Trong tiếng Pháp thứ Tư đọc là "mercredi".

Sau khi nghe nàng giải thích, rồi thử nghe tiếng chú chim hót, thì thấy đúng là rất giống.

Trên ngọn cây thanh lương trà, Thứ Tư vui vẻ cất tiếng hót "Mercredi! Mercredi".

Chiếc máy F1 Canon của tôi có vẻ to quá so với nàng. Nàng đứng giăng hai chân, nâng máy trên tay trái, tay phải ấn nút. Chỉ có bấy nhiêu đó thôi, đối với nàng lại là cả một công việc nặng nhọc khó khăn.

"Tớ không biết rằng máy chụp hình nặng như vậy."

"Cậu phải khỏe hơn mới được. Chỉ ăn toàn bánh donut như vậy sao mà có sức được, phải ăn những món ăn có dinh dưỡng đi."

"Tớ ăn cũng đầy đủ dinh dưỡng mà. Tớ chỉ thiếu hoóc môn phát triển thôi."

"Thật sự là cậu sẽ vẫn còn phát triển à?"

"Dĩ nhiên." Nàng trả lời với giọng tràn đầy tự tin. "Ngực tớ sẽ nở nang hơn, hông tớ sẽ to hơn."

"Vết bớt cũng sẽ biến mất đúng không?"

"Đúng vậy, và cũng sẽ thay răng nữa chứ. Này," nàng nhìn vào mắt tôi với vẻ mặt rất hạnh phúc rồi nói. "Nếu mà tớ như thế thì cậu thấy thế nào? Nếu như tớ trở nên rất tuyệt vời ấy."

"Tuyệt vời, mà cái gì tuyệt vời chứ?"

"Tất cả mọi thứ. Toàn bộ. Bất kỳ thứ gì."

"Hừm."

"Và tớ sẽ mặc những chiếc áo cổ trễ, hất mái tóc dài."

"Đẹp đấy, sẽ rất sexy."

"Đúng rồi. Như thế sẽ rất gợi cảm. Nếu vậy thì Matoko sẽ thế nào nhỉ?"

Tôi bắt đầu thử tưởng tượng. Trước mắt tôi hiện ra hình ảnh cô nàng Shizuru bây giờ được kéo dài ra, mặc chiếc áo smock cổ trễ kỳ quặc, đôi mắt nằm sâu sau cặp kính chớp chớp.

"Ừm, sẽ như thế nào nhỉ!?"

"Này, cậu đừng tưởng tượng một cách nghèo nàn nhé. Bởi vì tớ sẽ trông vô cùng quyến rũ đấy. "

"Cậu biết được cả những tưởng tượng của tớ à?"

"Tớ biết chứ. Vẻ mặt của cậu phải sung sướng hơn nữa vào."

Thế nhưng dù có tưởng tượng bao nhiêu lần thì nàng vẫn cứ là nàng. Chỉ cao lên một chút mà thôi.

"Chắc chắn tớ sẽ trở thành một người phụ nữ trưởng thành xinh đẹp, mấy gã đàn ông xung quanh sẽ chọn rón không yên đâu."

"Có phải vậy không nhỉ?!"

"Dĩ nhiên sẽ là như vậy."

Một cô bé dễ thương xinh xắn có thể sẽ trở thành một phụ nữ đẹp. Nếu vậy một cô bé ngộ nghĩnh khi trưởng thành sẽ trở thành một phụ nữ như thế nào nhỉ? Chắc cũng sẽ trở thành một người phụ nữ trưởng thành ngộ nghĩnh thôi. Nàng vẫn chưa ý thức được hiện thực này.

Tôi nói với nàng:

"Thực ra đâu cần thiết phải trở nên hoàn hảo. Tớ nghĩ Shizuru cứ là Shizuru như hiện nay cũng đủ quyến rũ rồi."

Tôi là một người chỉ biết nói những điều mình nghĩ, vì thế tôi đã nói ra suy nghĩ ấy. Vẻ mặt nàng đột ngột buồn rầu.

"Nếu vậy thì không được." Sau một hồi, nàng nói.

Cái gì "không được" nhỉ, tôi ngẫm nghĩ một hồi, nhưng chẳng có một tia sáng nào lóe lên. Trong đầu tôi vẫn vờ những câu trả lời có vẻ phù hợp nhưng không đúng với sự thật.

Rồi thì việc đó cũng bị gián đoạn ngay lập tức bởi con Thứ Tư.

"Đến rồi kìa!" Nàng hạ thấp giọng, nói nhanh.

"Đừng vội! Khép nách lại, đừng rung. Chỉ nhấn hờ nút chụp."

Khi nghe tôi nói, nàng đứng bên cạnh gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Con Thứ Tư lúc nào cũng dừng lại trước tổ, mổ những mẫu bánh donut được rải trước đó.

"Đến lúc rồi."

Khi nghe tôi thì thầm, Shizuru nín thở, bấm liên một hơi mấy lần.

"Tiếp tục. Vẫn còn chụp được."

Nàng chụp liên tiếp thêm mấy tấm nữa. Thứ Tư vẫn không bay đi. Shizuru cứ vậy bấm nút chụp tiếp.

Thứ Tư đã đứng làm mẫu cho bọn tôi đến tầm một phút.

Sau khi ăn hết bánh, nó liền bay sang một ngọn cây khác.

Shizuru hít một hơi thở sâu.

"Tớ tưởng đâu mình chết mất rồi chứ."

"Không lẽ cậu nín thở suốt từ này giờ sao?" Nhìn sắc mặt đỏ au của Shizuru, tôi hỏi.

"Ừ." Nàng trả lời. "Bởi vì cậu đã dặn tớ rồi mà. Nín thở thì sẽ không rung tay."

Nói xong nàng vươn vai hít một hơi thở sâu lần nữa.

"Đúng không?"

Nhưng mà đâu cần phải nín suốt...

"Đúng không?"

Nàng lại hỏi lại một lần nữa.

"Đúng là vậy." Tôi trả lời.

TẮM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#11

11

Mùa hè năm ấy đến nhanh hơn hẳn so với mọi năm. Vừa mới bước vào tháng Sáu, nhiệt độ đã lên hơn 30°C, và cứ giữ như vậy suốt mấy ngày không hề giảm xuống. Trời lại không mưa, cả thành phố khô nóng. Sekiguchi kêu cậu ta hết chịu nổi rồi, vì vậy cả bọn quyết định lên xe của Sekiguchi để đi bơi.

"Lâu lắm rồi tớ mới đi hồ bơi đây."

Ngồi trên ghế phụ, tôi nói. Nghe thế, Sekiguchi cười phì ra mũi.

"Ai bảo cậu bọn mình đi hồ bơi?"

"Ừa, mọi người bảo là đi bơi mà?"

Chiếc hatchback hiệu Renault cũ kỹ mượn của bố Sekiguchi đang hướng về phía nội địa.

"Không lẽ cậu để cho hai quý cô này vào tắm cái thứ nước bốc mùi clo đó sao?"

Miyuki và Saki đang ngồi ở ghế phía sau, cười khúc khích trước câu nói của Sekiguchi. Cũng như mọi lúc, Yuka và Shirahama tỏ ra không có hứng thú nên đã không tham gia cùng.

"Vậy thì..."

"Tớ có sẵn một nơi rồi. Cứ để tớ lo. Ở đó có cả chỗ tránh nắng đằng hoàng, cho nên làn da mềm mại của hai tiểu thư đây sẽ không bị tia cực tím chiếu vào đâu nhé."

Tôi quay lại nhìn, có vẻ hai nàng đã biết chỗ cả bọn sẽ đến. Nhìn thấy tôi định hỏi, cả hai vờ như không nghe thấy.

Thôi thì đến chỗ nào cũng được. Chỉ cần ngồi cùng xe với Miyuki đi chơi thế này, cho dù là đi lòng vòng thôi cũng đủ thấy vui rồi.

Băng cát sét của Sekiguchi hiển nhiên toàn các bài hát nhạc phim. Bắt đầu là bài "I wanna be loved by you" do Marilyn Monroe hát trong phim Phía Đông vườn địa đàng, tiếp đến các bài hát nổi tiếng trong phim Cherchez l'idole, Black Orpheus, Never on Sunday.

"Có cuốn tiểu thuyết tên là High Fidelity." Sekiguchi vừa cầm lái vừa nói.

"Tớ biết mà. Tớ đã đọc rồi."

"Đọc bản gốc à?"

"Làm gì có chuyện. Đọc bản dịch thôi."

"Tớ đọc bản gốc luôn. Nghe nói sắp được chuyển thể thành phim. Có làm phim hay không tớ cũng không quan tâm." Sekiguchi nói tiếp.

"Nhân vật chính Rob lúc nào cũng ghi băng nhạc tuyển chọn cho người yêu của mình đúng không?"

"Ừ. Đúng rồi."

"Tớ cũng thích vậy. Lúc nào vui sẽ ghi băng cát sét để lên xe và đi như thế này."

"Cái đó cũng toàn là nhạc phim à?"

"Ừ. Đại loại như vậy."

Vừa đúng lúc nhạc chuyển sang bài River Kwai march, Sekiguchi huýt sáo theo điệu nhạc.

Chẳng biết tự khi nào, chiếc xe đã chạy vào con đường uốn khúc đầy màu xanh cây lá. Có lẽ do tâm trạng phấn chấn, tôi cảm thấy không khí trong lành hơn hẳn.

Xe chạy thêm khoảng 20 phút nữa thì đến nơi.

"Đây là chỗ tớ đặt sẵn." Sekiguchi nói. "Từ hồi nhỏ, tớ hay được bố dẫn đến đây."

Đó là một thung lũng được phủ màu xanh rì. Chắc vì ngày thường nên ngoài bọn tôi ra, hoàn toàn không thấy ai khác. Ra khỏi xe, không khí mát mẻ hơn cả hình dung. Tiếng nước chảy, tiếng chim hót và tiếng cây lá reo. Một thế giới khác hẳn với nơi chúng tôi xuất phát một giờ trước. Hai cô gái hoàn toàn không thốt nổi lời nào.

Lùm cây nhuộm một màu xanh non mon mơn. Trên bãi đá bao quanh dòng suối, tán cây to tạo thành chiếc lọng xanh mát. Mặt nước in màu xanh cobalt. Nơi nước chảy mạnh, bọt bắn lên tung tóe.

"Nào, thay đồ đi thôi."

Lời nói của Sekiguchi kéo tôi về với thực tại, tôi lấy chiếc túi du lịch từ trong xe ra, thay quần bơi trong lùm cây. Hai cô gái thay đồ ở ghế sau xe Renault được che nhờ lớp kính chống nắng.

Sekiguchi cũng đã thay sang quần bơi có hoa văn sặc sỡ trông rất thú vị (vẽ bãi biển lúc mặt trời lặn với màu sắc cực kỳ chói), nửa thân trên để trần để lộ một cơ thể còn gầy gò hơn cả mức tôi hình dung.

"Dáng cậu gầy nhỉ!" Khi nghe tôi nói vậy, Sekiguchi cười đầy mỉa mai.

"Không, không, làm sao bằng cậu. Cậu còn thêm cả làn da trắng nữa chứ."

"Có trắng gì đâu."

"Không không, rất rất trắng."

Ngay sau đó, hai đứa chạy ào ra bãi đá như những thằng ngốc. Tiếng nước chảy rất lớn. Dòng nước trườn qua khe giữa những tảng đá lớn, chỗ thì chảy xiết ào ào, nơi thì êm đềm trầm lặng, thật là vô vàn sắc thái.

"Chỗ sâu nhất đến 3 mét đấy."

Chỗ Sekiguchi chỉ là một quãng suối đối diện gần bờ bên kia. Dòng chảy rất yên ả, mặt nước phản chiếu hình ảnh những chiếc lá xanh mon mơn.

"Tớ với anh trai thường chơi trò lặn sâu xuống dưới đáy nhặt đá. Lúc nào tớ cũng bị anh tớ nhặt trước mất, đáng tiếc thật."

"Thế cậu có muốn thử lại không?"

"Hả?" Sekiguchi tỏ vẻ mặt ngạc nhiên nhìn tôi. "Cậu thách tớ đấy à?"

"Ừ, cũng là để các bạn nữ xem cho vui."

"Từ bé đến giờ tớ rất thích bơi. Lặn tớ cũng rất tự tin. Được thôi. Làm thử đi." Sekiguchi gật đầu.

"Xin lỗi đã để các cậu phải chờ."

Nghe giọng nói của Miyuki, tôi và Sekiguchi đồng loạt quay đầu lại. Cả hai đồng loạt nín thở, và đồng loạt bị đánh gục. Như một võ sĩ chỉ trong một giây sau tiếng cồng khai hiệp đã bị hạ đo ván một cách kỹ thuật, trước cả khi ghế nghỉ được cất đi, chập vụt lăm mới đứng dậy được thì đã chẳng điều khiển nổi ngay cả một ngón tay.

Hai cô gái mặc đồ bơi cùng kiểu dáng nhưng khác màu. Đó là kiểu đồ bơi một mảnh đơn giản nhưng tiện lợi. Bộ của Miyuki màu xanh lơ, còn của Saki là màu hồng. Ở ngay eo, hai nàng đều quấn chiếc khăn choàng.

Hình ảnh hai cô bạn thật khỏe mạnh và trẻ trung. Cơ thể săn chắc không quá gầy hay quá béo. Một sự mời gọi trực tiếp.

"Phù!" Sekiguchi thở hắt ra. "Tớ mất ý thức trong năm giây đấy."

"Cậu nói quá nửa rồi." Saki nói.

"Không quá đâu." Tôi nói, Miyuki nghe vậy liền khúc khích cười.

"Cho dù có vậy thật đi nữa, thì các cậu cũng gầy quá nhỉ!" Saki nói. "Giống hệt hai anh em thiếu nhi ốm đói vậy."

"Ồn ào!" Sekiguchi đáp trả. "Chính vì tớ loại bỏ hết những thứ không cần thiết, cho nên tâm hồn mới trở nên thuần khiết."

"Nếu mà vậy tâm hồn của Sekiguchi bây giờ chắc chắn đã trong suốt như nước dòng suối này nhỉ!"

"Chính xác là như vậy."

Saki cười mũi rồi đi ngang qua hai đứa tôi. Dáng cô nhìn từ phía sau, phải nói thế nào nhỉ, rất ư là tuyệt vời.

Chúng tôi rời khỏi bãi đá, bước xuống đứng trên lớp cát mịn. Saki là người đầu tiên nhúng chân xuống nước.

"Ôi!"

"Lạnh lắm đúng không?" Sekiguchi cười trước vẻ ngạc nhiên đó.

"Lạnh quá! Lạnh dữ vậy à?"

"Ừ! Nhưng mà sẽ quen ngay thôi."

Cả bọn bốn đứa dàn hàng thả ngâm mình vào nước. Đúng là nước ở tuổi này lạnh thật. Nhưng giữa lúc trời nóng như thiêu như đốt thế này cái mát lạnh ấy thật quý giá.

Khuyu chân khom mình cho nước ngập đến vai, tôi nhẹ nhàng khua tay về phía trước để bơi. Ngay lập tức tôi va vào Miyuki bị nước cuốn đang lúng túng cố đứng lên. Nhân lúc này nàng cũng bắt đầu bơi luôn. Bọn tôi vài lần va người vào nhau, cứ thế bơi xuôi xuống vách đá lớn ở phía hạ lưu.

"Cậu bơi giỏi nhỉ!"

Bám tay vào gờ đá, tôi nói. Nàng gật đầu, vén mái tóc dẫm nước, để lộ ra vàng trán rất xinh.

"Bởi vì mình đã đi học bơi liên tục mà. Mình rất thích bơi."

"Tớ cũng thế."

"Vậy thì lần này tụi mình sẽ bơi đến bờ bên kia nhé."

Nàng nói rồi ngụp xuống nước. Nàng ngoi lên ở khoảng 3 mét phía trước, bằng những động tác bơi tuyệt đẹp nàng cứ thế bơi ngược dòng chảy. Màu xanh lơ của bộ đồ bơi ánh lên qua làn nước trong suốt. Tôi rẽ nước bơi sang phía bờ bên kia, cố đuổi cho kịp nàng.

Sau một hồi vui chơi thỏa thích dưới nước, chúng tôi quay về bãi đá lớn đứng nhìn quăng sỏi sâu đã nhắc đến lúc trước. Từ chân đến mặt nước chắc khoảng tầm 2 mét.

"Này, chơi không?" Sekiguchi nói.

"Được thôi."

"Chơi gì vậy?" Saki hỏi.

"Chiều sâu quăng này tầm khoảng 3 mét. Sekiguchi giải thích cho Saki. "Từ chỗ này," cậu ta chỉ vào chỗ dưới chân mình, "Nhảy xuống, lặn tới đáy nhặt hòn đá mình đã ném xuống rồi quay trở lại. Ai lấy được trước là người thắng cuộc."

"Các cậu làm được cơ à?"

"Ừ, thắng cậu ấy dễ thôi mà."

"Không đơn giản như vậy đâu."

Nghe tôi nói, Sekiguchi dang hai tay lên trời và nói: "Nói là quyền tự do của mọi người cơ mà."

"Này." Miyuki chen ngang vào cuộc nói chuyện của hai bọn tôi, "Mình tham gia có được không?"

Sekiguchi nhìn nàng với vẻ ngỡ ngàng.

"Được thì được, nhưng cậu có làm được không?"

Miyuki ngược nhìn Sekiguchi mỉm cười.

"Có khi mình giành giải nhất ấy chứ." Rồi nàng lại lắc đầu đùa, "Nói là quyền tự do của mọi người mà, đúng không?"

Nàng tháo tấm khăn choàng ra đưa cho Saki. "Mình tham gia được mà. Cuộc tranh tài của ba người. Saki, cậu là người ra hiệu lệnh nhé."

Sekiguchi nhìn xung quanh rồi nhặt lấy một hòn đá to bằng nắm tay màu trắng có những đường vân đen.

"Cờ này thì dễ tìm thấy đúng không?"

Nói xong, cậu ta ném nó đi cách bờ chừng hai mét. Hòn đá rơi xuống làm bắn lên những tia nước. Đứng từ đây có thể nhìn theo được bóng hòn đá cho đến khi chạm đáy.

Cả ba đứa chúng tôi đứng xếp thành một hàng trên mép đá. Hai gã con trai đứng hai bên Miyuki. Nhìn thử xuống dưới thì quả là sâu thật. Tôi cảm thấy hơi ghét cái quãng chờ đợi đó.

"Bắt đầu nào."

Saki nói.

"Chuẩn bị!"

Bọn tôi đồng loạt gập lưng xuống.

"GO!"

Tôi bật mình nhảy xuống nước. Cú nhảy có lực nên xuống khá sâu, tiếp đó tôi quạt cánh tay bơi xuống đáy. Nhìn sang bên cạnh, tôi thấy bóng Sekiguchi. Miyuki không có trong tầm mắt tôi. Quay lại mục tiêu, tôi thấy hòn đá Sekiguchi ném lúc nãy đang nằm giữa đám đá cuội trơn nhẵn la liệt dưới đáy. Phía bên kia hòn đá là Sekiguchi. Cậu ta gần như có cùng khoảng cách với tôi. Tôi cố gắng khua hai tay để chạm đích nhanh hơn. Sekiguchi cũng quyết tâm đến trước tôi. Cả hai chúng tôi cùng áp sát theo một góc độ giống nhau rồi vươn tay chạm tới hòn đá. Nhưng ngay trong khoảnh khắc

tưởng như chạm tới được hòn đá thì một chiếc bóng màu xanh lơ tươi tắn đã lướt qua như cắt ngang bọn tôi, sau đó, hòn đá mà chúng tôi đang nhắm tới đã biến mất, không còn ở đó nữa.

Cả bốn đứa chúng tôi xếp hàng nằm ngủ trên bờ đã được mặt trời hâm nóng. Sau một khoảng thời gian dài ngâm mình chơi đùa dưới nước, bọn tôi cảm thấy lạnh. Mọi đứa nào cũng tím ngắt, da mặt tái mét không thấy một sắc hồng.

"Không ngờ lại bị Miyuki lấy mất hòn đá." Sekiguchi lặp đi lặp lại như thế đến bây giờ vẫn không tin vào mắt mình vậy.

"Mình là cá mà."

Miyuki nói rồi giơ hòn đá trong tay đưa lên trời. "Sau mỗi giờ học bơi, lúc nào mình cũng chơi trò này. Ném đồng xu xuống đáy hồ bơi rồi xuống nhặt lên. Vì thế mình đã quen rồi."

"Nếu thế thì bọn tớ chịu rồi. Với lại cũng không thua kém Miyuki là mấy mà."

"Nhưng tớ cũng đã nhanh hơn Sekiguchi một tí xíu đấy."

"Nói là quyền tự do của mọi người mà."

Cả Miyuki và Sekiguchi đều đồng thanh khi nghe tôi nói vậy.

Chính xác là như thế thật.

TẤM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#12

12

Vừa vào kỳ nghỉ hè, Shizuru tìm đến nhà tôi.

Nàng bảo muốn tự mình rửa ảnh. Lần đầu tiên đến nhà tôi, Shizuru tỏ ra hứng thú như đang tham quan bảo tàng vậy, cái gì cũng sờ vào.

"Cái này là gì vậy?" Nàng cầm cái lọ bằng nhựa xếp trên giá để đồ làm từ thùng các tông.

"À, cái đó là..." Tôi lật đật định lấy lại, nhưng nàng đã xoay người tránh bàn tay tôi. Nàng ngồi xổm xuống định đọc chữ viết trên nhãn hiệu, nhưng lại từ bỏ ngay lập tức, ngược lên nhìn tôi.

"Cái này viết gì vậy? Tôi chẳng đọc được." Nàng đưa cái lọ lại cho tôi. "Nhìn giống như là tiếng Nga."

Tôi gật đầu, để chiếc lọ lại kệ.

"Chắc vậy, tôi cũng nghĩ đó là tiếng Nga."

Dĩ nhiên cái lọ nàng cầm lên chính là lọ thuốc mỡ Israel mà tôi vẫn thường hay kể đến. Những chữ viết trên nhãn lọ thuốc không phải tiếng Do Thái, cũng không phải tiếng Anh, chẳng hiểu sao lại được viết bằng tiếng Nga. Tôi lúc nào cũng dự trữ sẵn khoảng 20 lọ thuốc mỡ này trong nhà.

"Mà cũng kỳ nhỉ. Tại sao cậu lại mua dự trữ một số lượng lớn đến như vậy?"

"Cũng không có lý do gì đặc biệt cả."

"Không có lý do gì đặc biệt cả." Nàng vẫn nhại lại lời nói của tôi như mọi khi. "Nếu vậy thì cậu có thể nói điều gì đó về nó cơ mà."

"Mấy lọ đó không có gì đáng để nói mà."

Chỉ cần nói thêm một câu thôi, thì có khi cuối cùng tôi lại đi kể tất tần tật ra mất. Giống như là ban đầu chỉ định kéo quần xuống một chút, rồi tự dừng lại kéo xuống tận gối vậy. Đến giờ Shizuru vẫn không phát giác được mùi hôi cơ thể tôi bốc ra, và về sau tôi cũng không muốn để nàng biết được. Vì thế tôi tạm thời cứ im lặng đã.

Shizuru tỏ vẻ bất mãn.

"Cậu không muốn nói thì thôi." Nàng nói, "Chắc chắn là dùng cho chuyện gì mờ ám lắm đây. Chính vì vậy cậu mới không thể nói ra."

Và không hiểu tại sao, má nàng chợt ửng hồng lên. Tôi hoàn toàn không thể tưởng tượng được nàng đang tưởng tượng cái gì, nhưng cũng không dám hỏi nàng. Tóm lại là tôi muốn né tránh chủ đề này.

"Ừ, thì chuyện đó."

Còn về chuyện đó là gì tôi cũng chẳng hiểu, cứ thế trả lời cho xong. Có vẻ nàng cũng muốn dừng chủ đề này lại ở đây. Nàng gật đầu một cách mơ hồ rồi chuyển sang chú ý vào những tấm hình đang dính bằng kẹp trên tường. "Hình con Thứ Tư hả?" nàng hỏi.

"Ừ, con Thứ Tư đấy." Tôi trả lời. Đó là tấm hình chụp con chim Thứ Tư.

"Tấm này là do tớ chụp đúng không?"

"Đúng rồi. Tấm này cậu chụp rất kỹ thuật."

Nàng cười khúc khích, đưa ngón tay trở cọ cọ mũi Một hình ảnh rất đáng yêu, tôi cảm thấy hơi bối rối.

"Đến đây." Tôi nói. "Phòng này tối hơn đây."

Nơi chúng tôi đang đứng là bếp, liền ngay với thềm nhà, còn căn phòng phía trong là "phòng tối". Đó là căn phòng rộng khoảng 3 chiều, được quây kín bởi bức màn màu đen, bên trong kê một chiếc bàn bằng sắt hơi to một chút, tôi đã mua được ở cửa hàng bán đồ cũ. Trên bàn có đặt một chiếc máy tráng ảnh, đó cũng là cái máy cũ nhưng rất tốt.

(Bảng gần 5 mét vuông)

"Tuyệt quá! Cậu có thể tráng rồi rửa ảnh ra luôn ở đây à?"

"Ừ. Nhưng chỉ là ảnh đen trắng thôi. Chứ ảnh màu thì tốn tiền lắm. Hiện giờ tớ toàn đem đến tiệm thôi."

Thực ra, 90% số ảnh tôi chụp đều dùng phim đen trắng, có nghĩa là hầu hết các ảnh đều được tráng và rửa tại đây.

Tôi đóng cửa phòng, bật ngọn đèn trong "phòng tối" lên. Ánh đèn màu đỏ dịu chiếu xuống vai bạn tôi.

"Như thế này." Tôi nói. "Mọi công đoạn làm trong căn phòng này đây."

Shizuru dựa lưng vào tường, ngẩng lên nhìn tôi đang đứng kề bên.

"Không hiểu sao trông có vẻ rất thú vị."

"Ừ, thú vị lắm."

"Tớ cũng có thể làm được chứ?"

"Được chứ. Thực ra, việc này không khó lắm đâu."

"Này," Shizuru nói. "Có lẽ cậu không nhận ra nên tớ nói trước luôn."

"Ừ."

"Tớ, hơi bị vựng về."

"Hơi thôi à?"

Shizuru nhìn tôi. Một khoảng lặng có gì đó khó hiểu trôi qua, rồi nàng nói một cách chậm rãi.

"Ừ, một tí thôi."

Tôi suy nghĩ 3 giây, sau đó gật đầu liền ba cái.

"Có lẽ là vậy nhỉ!"

"Cậu đã nhận ra điều này à?"

"Một chút." Tôi trả lời.

Shizuru cho rằng mình chỉ hơi vựng về, nhưng thực tế thì nàng vựng về đến mức đáng sợ. Nàng gặp rắc rối ngay từ bước cơ bản đầu tiên là thao tác cuộn phim. Dĩ nhiên tôi biết ai cũng sẽ gặp khó khăn với những công việc chưa quen làm, nhưng đối với nàng thì sự khó khăn đó tăng lên gấp bội. Trước tiên tôi phải phá một cuộn phim để nàng tập đi tập lại nhiều lần ngoài ánh sáng. Sau đó, cho nàng luyện tập lại các thao tác ấy trong phòng tối. Trên thực tế thì toàn bộ thao tác đều phải làm trong phòng tối, cho nên

việc luyện tập là rất cần thiết. Shizuru là người vụng về, nhưng lại có tính kiên trì đến mức ngoan cố, nên cũng từng bước nhớ được những bí quyết.

Đến lúc nhận ra thì trời đã khá khuya.

"Ôi, muộn thế này rồi à?"

"Mấy giờ rồi?"

"Tớ nghĩ là quá 10 giờ đêm rồi."

"Thật không?"

"Thật chứ."

"Thời gian trôi nhanh thế nhỉ!"

"Trong phòng tối, thời gian trôi qua nhanh lắm."

"Thế thì để một chai vang sẽ tốt đấy."

"Tại sao?"

"Thì sẽ mau lên men hơn chứ sao."

Ra là vậy.

"Nào!" Tôi nói rồi bật đèn trong phòng tối lên "Đến giờ cậu về rồi nhỉ! Để tớ tiễn ra ga."

Từ nhà tôi đến ga phải đi bộ mất khoảng 20 phút. Vì thế căn hộ hai phòng mà tôi thuê có giá khá rẻ.

Bọn tôi sánh bước bên nhau đi trên con hẻm vắng người qua lại.

"Cậu hãy chỉ cho tớ thêm nữa nhé!" Nàng vừa ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm vừa nói. "Tớ muốn mình phải làm được tốt việc này."

"Được thôi. Để tớ chỉ cho. Bởi vì những công đoạn sắp tới sẽ rất thú vị."

"VẬY HẢ?"

"Ừ. Công đoạn tráng phim rất là thú vị. Khi tập trung vào làm thì thời gian trôi nhanh đến mức không tin được luôn ấy."

"Nhanh đến mức chẳng bao lâu rượu vang lên men luôn hả?"

"Ừ." Tôi nói. "Bởi vì có nhiều lúc nhận ra thì trời cũng sáng luôn rồi."

"Tớ mong đến lúc đó quá."

"Ừ."

Chẳng mấy chốc nhà ga đã ở trước mặt. Có một cái bùng binh nhỏ, cửa hàng giặt là và cửa hàng hoa nằm cạnh nhau. Cả hai cửa hàng đều đã tắt đèn, đóng cửa.

"Cám ơn cậu. Đưa đến đây là được rồi."

"Ừ."

Nàng vẫn ở nhà mình và đi học mỗi ngày chứ không phải thuê nhà trọ. Từ đây đến khu phố nhà nàng mất khoảng 15 phút đi tàu điện.

"Tớ sẽ đợi ở đây cho đến khi tàu đến."

"Thật sự là không sao đâu mà. Tàu sẽ đến ngay thôi."

"Thật à?"

"Ừ."

Nàng đi qua cửa soát vé, rồi quay lại nói với tôi.

"Ngày mai, lại giúp tớ nữa nhé."

"Ừ."

"Hôm nay cảm ơn cậu nhiều. Vui quá."

"Ừ."

"Vậy nhé! Chúc cậu ngủ ngon."

Và lần này thì Shizuru không quay lại nữa, bóng nàng biến mất trên sân ga tối mịt.

Không còn thấy bóng nàng, không hiểu sao tôi cảm thấy hơi lo lắng nên cứ đứng quanh quẩn bên ngoài cổng soát vé chờ tàu đến. Đúng như lời nàng nói, chưa đầy năm phút sau, tàu đã đến bến. Sau khi nghe tiếng còi hụ và cả tiếng cửa tàu đóng lại, tôi mới rời khỏi cổng soát vé và bỏ lại nhà ga phía sau lưng.

TẤM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#13

13

Mùa hè năm đó, tôi dành hầu hết thời gian để chỉ cho Shizuru kỹ thuật tráng rửa ảnh.

Tôi làm một người hướng dẫn tốt, tận tình truyền đạt cho nàng toàn bộ kỹ thuật và kiến thức mà tôi có được bằng sự nghiêm túc mang tính học thuật.

Đúng là nàng có phần vụng về, nhưng với tôi, thay vì gọi là khuyết điểm, tôi nghĩ nó cũng là một phần của phẩm chất đặc biệt. Nàng là một cô học trò tuyệt vời. Những mặt khác có thể nàng chỉ đạt điểm C hoặc điểm D, nhưng về mặt nhiệt tình, tâm huyết ham học hỏi, thì chắc chắn nàng xứng đáng được điểm A+.

Lúc đầu Shizuru chỉ làm nhiếp ảnh gia chuyên chụp con Thứ Tư, dần dần, nàng quan tâm đến các đối tượng khác, từ phong cảnh đến con người, phạm vi chụp ảnh ngày càng mở rộng. Trong số đó, nàng đặc biệt thích chụp trẻ em. Bởi chính bản thân nàng cũng mang dáng dấp một đứa trẻ nên không tạo cho người khác cảm giác phải cảnh giác với mình, vì thế nàng có thể hướng máy đến chụp các em. Những bức hình các em bé mà nàng chụp, em nào cũng nở nụ cười rất tự nhiên, không một chút lo âu.

Nàng mua một chiếc máy ảnh cũ ống kính đơn loại nhỏ ở cửa hàng máy ảnh cạnh trường, rồi từ đó ngày càng say mê chụp ảnh.

TẤM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#14

14

Vừa vào lớp học môn Văn học Mỹ hiện đại, tôi thấy Shizuru đã ở đó. Nàng đang ngồi cạnh Miyuki. Chỗ đó thường ngày là chỗ ngồi của tôi. Không còn cách nào khác, tôi đành chọn vị trí ngay sau lưng hai cô bạn.

"Sao lại có mặt Shizuru lớp tiếng Pháp ở đây nhỉ?"

Nghe tôi hỏi, nàng quay lại nói: "Vì tớ thích Tennessee Williams." Sau đó, nàng giả giọng đàn ông nói cho tôi nghe, "Này, mọi người, tiếp theo sẽ là seven poker."

Đó là lời thoại của Stanley trong phim Chuyển tàu mang tên dục vọng.

"Shizuru vui tính quá nhỉ!" Miyuki ngoảnh lại nói với tôi. "Giá như được làm bạn sớm hơn thì tốt biết mấy."

"Ha ha ha," Shizuru cười lớn.

Điều cười này hoàn toàn không giống với Shizuru mọi ngày, có cái gì đó hơi vui vẻ quá khích.

Hai cô gái nói chuyện với nhau thân thiết như thể bạn bè trên mười năm vậy. Miyuki đặt cuốn tạp chí phụ nữ trên đầu gối, cả hai vừa đọc vừa thì thầm cười khúc khích trông có vẻ rất thích thú. Tôi ngồi ở ghế sau như đang chờ đến lượt mình, cố chịu đựng sự ngứa ngáy ở gáy và bụng (hôm

nay tôi cố tình hạn chế bơi thuốc mỡ), nhưng cuối cùng cơ hội tham gia vào câu chuyện của hai nàng cũng chẳng đến.

Buổi chiều, trên đường về nhà, tôi đã hỏi thử Shizuru: "Này, chuyện đó là thế nào đây?"

"Chuyện đó là chuyện gì?"

"Giờ học Văn học Mỹ hiện đại ấy."

"Thì tớ đã nói là thích nhà văn Tennessee Williams rồi mà."

"Tớ không nghĩ thế đâu."

"Thế cậu nghĩ thế nào?"

"Tớ không biết." Tôi nói. "Vì vậy tớ mới hỏi cậu đây."

"Tớ đã trả lời đằng hoàng rồi mà."

"Thật vậy sao?"

"Thật chứ."

Rồi sau đó hai đứa tôi cứ thế im lặng rảo bước.

"Cậu giận đấy à?" Sau một hồi lâu im lặng, nàng hỏi tôi.

"Tớ đâu có giận." Tôi trả lời.

"Nhưng mà cậu không vui đúng không. Bởi vì cậu bị người ta nói dối mà."

"Nói dối ư?"

"Đúng thế."

Không bao lâu sau thì đến chung cư tôi ở. Tôi bước lên cầu thang trước. Quay đầu lại vẫn thấy nàng đứng trên con đường nhựa, hai chân giăng rộng bằng vai, hai tay nắm chặt chiếc túi tote, mắt nhìn chăm chăm xuống đất. Hành động ấy càng khiến nàng trông như trẻ con.

Tôi lại xuống cầu thang, đứng trước mặt nàng. Không nói năng gì, tôi chờ nàng mở miệng.

Sau một hồi im lặng, cuối cùng Shizuru cũng lẩm bẩm.

"...!"

Giọng nàng lí nhí không rõ nên tôi không nghe được gì.

"Gì cơ?" Tôi ghé tai sát miệng nàng.

"Vì tớ muốn yêu mến người mà người tớ yêu rất yêu thương ấy." Nàng nói lại một lần nữa.

Ngay lúc đó, trong ngực tôi nhói lên một cơn đau. Đó là nỗi đau giống như lúc nhìn thấy nước mắt của Shizuru trong khu rừng ở công viên dạo bộ.

Tớ muốn yêu mến người mà người tớ yêu rất yêu thương ấy.

Lời nói ấy chẳng hề mang niềm vui mà chứa đựng một nỗi buồn.

"Người cậu yêu là...?"

"Không sao đâu."

Shizuru lùi lại một bước, rời xa khỏi tôi.

"Nhưng mà..."

"Cậu không cần phải bận tâm. Đó cũng có thể là lời nói dối thôi."

"Nói dối ư?"

Shizuru không nói gì, nàng chỉ nhìn chăm chăm vào mắt tôi. Ánh mắt sau cặp kính hiện lên vẻ bối rối, còn có chút gì đó hơi sợ sệt.

Một lát sau, nàng chậm chậm lắc đầu một cách khổ sở như thể bị ai đó ép buộc.

"Không phải nói dối đâu. Tôi nói thật đấy."

Và nàng bất ngờ thay đổi nét mặt, hướng ánh mắt nhìn tôi một cách thẳng thắn.

"Tôi thích cậu. Và cậu thích Miyuki. Vì thế tôi quyết định cũng sẽ thích Miyuki." Nàng nói. "Tôi làm vậy thì không vấn đề gì đúng không?" Nói xong, Shizuru nở nụ cười gượng gạo.

Tôi nên trả lời nàng thế nào đây? Dù có cố gắng vắt óc, tôi cũng không tìm ra được từ ngữ thích hợp cho trường hợp này. Chính tâm tư mâu thuẫn của nàng đã làm mất phương hướng và đưa nàng vào ngõ cụt. Nói một câu "Quay lại đi" là việc rất dễ, nhưng kết cục sẽ chỉ đưa nàng đến ngõ cụt khác mà thôi.

Tôi đành ậm ừ cho qua chuyện, nàng thông thả gật đầu, cúi mặt nhìn xuống bóng của mình dưới đất. Nàng lại lẩm bẩm.

"Không sao đâu, tôi đã quyết định rồi..."

Kể từ hôm đó, trong giờ Văn học Mỹ hiện đại, lúc nào cũng thấy nàng ngồi cạnh Miyuki. Dĩ nhiên, chỗ ngồi của tôi chuyển xuống ghế phía sau.

Đó là một sự kết hợp hơi kỳ lạ, nhưng hai cô gái lại có sự gắn kết mạnh đến mức không ngờ đến. Họ cùng nhau đi ăn cơm trưa, có khi cùng đi dã ngoại ở ngoài trường, thỉnh thoảng cùng đi mua những món đồ nhỏ

nhỏ giống như những viên sô cô la (tôi cũng không biết món đó gọi là gì, đó là thể giới mà bọn đàn ông không thể nào biết được).

Shirahama nhìn hai cô gái với ánh mắt như đang nhìn thấy điều gì kỳ lạ lắm.

"Mối quan hệ của hai cô nàng đó là sao vậy?"

. "Ừ, thì là..."

Nỗi lòng của Shizuru là bí mật của riêng tôi và nàng.

"Là mối quan hệ giữa Franny và Lilly." Sekiguchi ngẩng đầu khỏi cuốn tạp chí điện ảnh và nói.

"Là ai vậy?" Saki hỏi.

"Đó là những nhân vật trong phim The Hotel New Hampshire."

"Hotel?"

"À, nhân vật xuất hiện trong phim gồm một người chị rất đảm đang và cô em gái ngừng phát triển từ khi còn bé. Nhân vật Franny do Jodie Foster thủ vai cực kỳ hay."

"Shizuru không phải là đã ngừng phát triển đâu."

Nghe tôi nói vậy, Sekiguchi gật đầu vẻ khó chịu, "Ừ, ừ, biết thế rồi. Bởi vì cũng chỉ mới 21 tuổi chứ mấy. Đang ở thời kỳ đỉnh cao của tuổi dậy thì mà."

"Tớ nói thật mà."

"Thì có ai bảo cậu nói dối đâu."

"Giọng điệu của cậu chẳng phải đang cho rằng tớ 'nói dối' sao?"

"Nếu vậy thì tớ xin lỗi. Bởi vì tớ được sinh ra vào ngày Cá tháng Tư nên tớ thường hay nghi ngờ mọi thứ. Ngay cả việc tớ được sinh ra, tớ còn nghi ngờ cả bố và mẹ đã nói dối mình nữa ấy chứ."

Tôi nháy mắt hỏi thử Saki xem có thật không thì cô cũng nháy mắt trả lời tôi điều đó là thật. "Hai người có ý gì vậy?" Sekiguchi mở to mắt rồi mỉm cười.

Miyuki và Shizuru ngồi ở bàn cách xa bọn tôi một chút, cả hai đang sắp xếp những món đồ nhỏ xíu đầy màu sắc trông rất vui vẻ. Shizuru có vẻ ngại với Shirahama và Sekiguchi, Miyuki cũng nhận ra được điều này nên không nài ép Shizuru phải nhập bọn.

"Đó là cái gì thế? Trông giống sô cô la bi nhỉ." Tôi hỏi băng quơ, Saki liền đáp ngay:

"Là những viên đá Swarovski, dùng để kết thành đồ trang sức như vòng cổ chẳng hạn."

Nghe Saki giải thích, tôi cảm thấy hơi ngạc nhiên. Vì Miyuki là một cô gái rất người lớn, nàng thích hợp với những món nữ trang cao cấp hơn là đồ trang sức làm bằng tay thế này. Còn Shizuru có vẻ ngay từ đầu đã không có hứng thú trang sức làm đẹp cho bản thân.

"Chỉ cần thêm những viên đá phong thủy như thạch anh hồng hay thạch anh tím, các cô gái đã mang lại cho chuỗi vòng một ý nghĩa nào đó."

"Đá phong thủy?"

"Ừ, thì các cậu không thấy con người ta từ xưa đến giờ tin rằng đá thiên nhiên có một sức mạnh thần bí sao? Chẳng hạn như thủy tinh thì có công dụng tránh bùa ngải."

"Ừ."

"Vì thế, các cô gái thường lồng những viên đá phong thủy vào các món trang sức để cầu xin nhiều điều."

"Cầu xin? Thế họ hay cầu xin điều gì?"

Saki nhìn hai đứa tôi, sau một hồi suy nghĩ mới trả lời:

"Là ái tình."

Vào đúng giây phút đó, trái tim của cả ba gã đàn ông cùng lúc giống lên như tiếng trống. Dĩ nhiên không phải tôi nghe được nhịp tim như tiếng trống đó, đấy chỉ là tiếng trống mang tính tu từ vang lên một cách tu từ mà thôi.

"Ái tình ư?" Shirahama hỏi với giọng điệu ậm ừ hiểm thấy. "Là chữ 'ái' trong 'Ai lớp du' đó hả?"

Saki cười khúc khích trước câu nói của Shirahama.

"Dân khoa tiếng Anh đừng nói như vậy chứ. Chữ 'Ai' trong 'I love you' mang ý nghĩa là 'tôi' mà."

"Thì bởi vậy tớ mới hỏi chữ 'Ái' là tình yêu theo kiểu 'love' trong câu đấy có đúng không?"

"Ừ, đúng rồi." Saki gật đầu cười nói.

"Cả đá thạch anh tím và thạch anh hồng về cơ bản đều được cho là có khả năng mang lại tình yêu."

"Haaaaaaaaaaaa!" Sekiguchi thốt lên một tiếng lạ lùng.

"Thì ra tiểu thư Miyuki của chúng ta cũng đã đến lúc ấy."

"Ừ."

"Saki đã nghe được gì à?"

Nụ cười của Saki khựng lại trước câu hỏi của Sekiguchi.

"Thế nào nhỉ!" Saki trả lời với vẻ không được nhiệt tình lắm. "Miyuki là người theo chủ nghĩa bí mật đối với những gì liên quan đến chuyện yêu đương."

"Hử!" Sekiguchi hừ mũi. "Chắc là vậy rồi. Vậy thì..." Gã nói tiếp. "Cái cô nàng bé tí tẹo kia, cô ta cầu mong điều gì thế nhỉ!"

Khi tôi nhìn Sekiguchi, gã làm vẻ mặt như thể "này, tớ đang hỏi cậu đấy."

"Làm sao tớ biết được. Shizuru, những gì liên quan đến chuyện đó cũng đều bí mật cả."

"Vậy sao?"

Dĩ nhiên là tôi biết tất cả. Vì thế, một nửa tiếng trống ngực gióng lên như tiếng trống mà tôi đã nói đó chính là do nàng tạo nên.

Tại sao lại là tôi? Tôi không thể không nghĩ đến chuyện này. Shizuru đã bộc bạch tình cảm với tôi một cách rõ ràng, vì thế tôi đã tự vấn không dưới 150 lần. Chắc chắn là, trên thế giới này, người con gái đem lòng yêu một gã đàn ông chán ngắt như tôi đây chỉ có duy nhất Shizuru mà thôi. Tôi ý thức được điều này, nhưng không hiểu sao vẫn không thể đáp lại tình cảm của nàng được!

Tôi bắt đầu cảm thấy ghét trái tim cứng nhắc của mình.

"Này, tớ nói chuyện không liên quan tí." Yuka nói. "Các cậu không cảm thấy có cái gì đó hơi à?"

Tôi nhẹ nhàng đứng dậy, rời khỏi chỗ đó.

TẤM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#15

15

Một khi đã biết được suy nghĩ của nhau, chúng tôi đã giữ được trạng thái cân bằng. Tôi thích Miyuki. Shizuru thích tôi. Hai tình cảm ấy đều không đi đến đâu. Tình yêu đơn phương vẫn chỉ là đơn phương, cũng chỉ để đó thôi.

Cũng bởi nó quá rõ ràng, nên đôi lúc chúng tôi dừng lại ngó nhìn, đôi bên dò hỏi nhau, cho thêm vài chú thích vào hai mảnh tình cảm ấy.

"Tại sao cậu lại thích Miyuki vậy?" Shizuru hỏi.

"Tớ cũng chẳng hiểu tại sao." Tôi trả lời. "Chẳng có lý do nào cả."

"Vậy thì kỳ quá. Chắc chắn phải có một lý do nào đó chứ."

"Vậy Shizuru thì sao?" Tôi hỏi. "Tại sao cậu lại thích... tớ?"

Nàng chớp chớp đôi mắt to đằng sau lớp kính viễn. "Ừ nhỉ, tại sao nhỉ!"

"Không phải nói cậu đâu nhưng mà tớ cảm thấy sở thích của cậu hơi tệ đấy."

"Làm gì có chuyện đó. vẻ bề ngoài của cậu không có điểm nào là không được. Lúc nào cũng rất sạch sẽ. Không thể nói là cậu có khiếu về

thời trang cho lắm, tuy nhiên trang phục cậu mặc trông rất hợp."

Tôi thực sự không muốn được một người chuyên mặc áo smock giống như trang phục của trẻ mẫu giáo đánh giá về thẩm mỹ thời trang. Tuy nói vậy nhưng kiểu áo smock cũng rất hợp với Shizuru.

"Cậu không tham lam, cũng không xấu bụng, càng không tự cho mình là trung tâm của vũ trụ." Nàng nói tiếp. "Và lại, cậu rất hiền lành."

"Vậy đó là những lý do khiến cậu thích tớ à?"

Khi nghe tôi hỏi, nàng ra chiều đăm chiêu suy nghĩ. Nàng sục sục mũi, chỉnh lại cặp kính, liếm môi.

"Khi ở bên cạnh cậu, tớ cảm thấy rất thư giãn." Nàng nói. "Những lúc đó trong lòng tớ rất an tâm. Tâm trạng thoải mái vô cùng."

Điều đó thì bản thân tôi cũng cảm nhận giống nàng. Khi ở cùng với Shizuru, tôi cũng cảm thấy rất thư giãn. Trong lòng cũng rất an tâm, tâm trạng rất dễ chịu. Còn khi đứng trước Miyuki, lúc nào tôi cũng rối trí, có cảm giác bất an, thậm chí đôi khi tôi còn rơi vào trạng thái hiềm ghét chính bản thân nữa. Thế nhưng, tôi lại yêu nàng. Và tôi nghĩ đó mới chính là tình yêu. Yêu là sự rung động không thể tự kiểm soát.

"Với tớ, cậu là mối tình đầu. Chắc chắn vì tớ phát triển chậm hơn mọi người, nên bây giờ mới bước vào tuổi dậy thì."

"Mối tình đầu cơ à?"

"Đúng vậy. Thế nên tớ không quen với chuyện này lắm. Cậu nghĩ tớ phải làm thế nào?"

Tôi nghĩ ư? Nàng quả là làm khó tôi rồi. Những chuyện như vậy đâu phải để hời chính đối tượng mình đang yêu đơn phương. Nếu là tôi thì tôi

sẽ không hồi, mà sẽ càng hành động kín đáo hơn nữa.

"Tớ nghĩ," tôi quyết định trước hết dựa vào luận điệu chung và thường thức xã hội để nói. "Cứ như thế này thì hơi kỳ."

"Cứ như thế này ý là sao?"

"Là chuyện của bọn mình ấy."

Tôi chợt có cảm giác mình trở thành một kẻ ngu ngốc và tầm thường.

"Bởi vì ở bên Shizuru rất dễ chịu, cho nên tớ sẽ buông thả mất. Như thế là không tốt."

Shizuru im lặng ngược nhìn tôi. Ánh mắt như muốn giục: Rồi sao nữa?

"Tớ cảm thấy mình giống loại đàn ông có thái độ không rõ ràng, không yêu nhưng lại khiến người ta nghĩ rằng mình thích họ, tớ rất đau lòng. Tớ thấy mình không thành thật, làm tổn thương tình cảm của Shizuru nên tớ ghét bản thân lắm."

Khi mở miệng ra nói những điều này đến tôi cũng thấy có vẻ giả dối, nhưng thực ra đó lại là sự thật.

"Vậy tớ nghĩ như thế này cậu thấy được không nhé?"

Shizuru ngược mắt nhìn tôi, mỉm cười rất đáng yêu. Người tôi bỗng dựng run lên chẳng vì lý do nào.

"Có nghĩa là cậu đang có cảm giác tội lỗi đúng"

"Có vẻ như vậy,"

"Nếu vậy chắc cậu sẽ cảm thấy đau khổ lắm hả?"

"Chắc vậy."

"Nhưng được ở bên cậu tớ cảm thấy vui. Cậu thì dần vật đau khổ, còn tớ vui vẻ hạnh phúc. Nếu như thế thì ai làm tổn thương ai chứ? Người thiếu thành thật là ai chứ?"

Shizuru cười khúc khích.

"Thôi bọn mình cứ sống như từ trước đến giờ nhé!"

Còn có lần Shizuru nói với tôi như thế này.

"Tình yêu là thứ tình cảm kỳ lạ quá nhỉ!"

Chỉ một lời nói đó đã khiến cho tôi cảm thấy hơi căng thẳng.

"Lúc chưa có người yêu thì trung tâm của thế giới là ở đây." Shizuru nói, tay phải chỉ vào đầu mình. "Nhưng khi người mình yêu xuất hiện, tớ có cảm giác tâm đó chuyển hẳn về người ấy."

"Người ấy" dĩ nhiên là tôi rồi, nhưng thỉnh thoảng Shizuru lại nói chuyện như đang đề cập đến một người nào đó không có mặt.

"Cậu cũng giống vậy đúng không?"

Đó là một câu hỏi rất chân thành, không phải cách nói vòng vo để chỉ trích tôi. Nàng lúc nào cũng vậy, rất tôn trọng tình yêu đơn phương của tôi.

"Tớ hiểu cảm giác đó." Tôi trả lời.

"Đúng cảm giác như thế nhỉ?"

Những lúc như thế này, tôi bất giác muốn né tránh, chỉ nói những câu vô nghĩa cho qua chuyện.

"Nhân đây." Tôi nói. "Cậu có cảm giác như vậy từ khi nào?"

Vừa nói xong tôi đã hối hận ngay lập tức, cảm thấy câu hỏi của mình thực quá ngớ ngẩn. Nhưng Shizuru không bận tâm đến điều tôi bận tâm. Dần dần tôi cũng học được thái độ bình thản từ nàng.

"Chắc chắn là ngay từ lần gặp đầu tiên." Nàng nói. "Lúc đó cậu đã bắt chuyện với tớ ở vạch sang đường đúng không?"

"Ừ."

"Từ lúc đó, trung tâm của tớ đã bị kéo hẳn về phía Makoto." Nàng nói rồi tự gật gù trước lời nói của mình, "Ừ. Đúng là như vậy. Tớ đã không nhận ra điều này, thế nhưng chắc chắn là từ ngày đó."

Nghĩ lại thì quả là kỳ lạ, số phận đã xảy ra thay đổi to lớn đến thế, vậy nhưng bản thân người trong cuộc lại hoàn toàn không nhận ra. Chuyện như thế này liệu có ổn không? Nếu như những mũi tên xanh đỏ mà tôi tưởng tượng và vẽ trên đầu mọi người hiện hình thì những chuyện thiếu trách nhiệm như thế này chắc sẽ không còn nữa. Cụm từ "tình cảm bí mật" sẽ trở thành một cụm từ mâu thuẫn. Dĩ nhiên lúc đó, 12 lần yêu đơn phương của tôi cũng sẽ bị lộ ra.

TẤM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#16

16

Học kỳ mùa thu của năm thứ ba cũng đã trôi qua, bọn tôi bắt đầu bị cuốn vào các hoạt động như đi thực tập, chuẩn bị báo cáo, hoặc tham gia tuyển dụng việc làm. Phần lớn sinh viên khoa Anh ai cũng nhắm cho mình công việc trong các công ty đầu tư của nước ngoài hoặc các doanh nghiệp lớn có bộ phận kinh doanh nước ngoài, để đạt đến mục tiêu này trình độ giao tiếp ngoại ngữ là rất quan trọng. Chính vì thế, sau giờ học ở trường, mọi người lại tiếp tục đi học ở các trung tâm như Berlitz, Athénée Française. Cả Shirahama và Sekiguchi từ lâu đã theo học lớp hội thoại tiếng Anh thương mại ở Berlitz.

"Makoto dự định sao cho tương lai vậy?" Sekiguchi hỏi. "Trông cậu có vẻ bình chân như vại nhỉ."

"Tớ định làm công việc liên quan đến chụp ảnh."

"Công việc chụp ảnh? Cậu định làm việc bán thời gian ở cửa hàng DPE à?"

Tôi hơi nhả mặt trước lời nói đùa của cậu ta, nhưng vì đã quen với tính cách này nên tôi cũng chẳng để bụng.

"Không phải, tớ dự định xin vào một nhà xuất bản nhỏ nào đó, xin làm nhiếp ảnh kiêm biên tập viên luôn."

"Hả?! Có nơi như vậy à?"

Có một nơi như vậy. Một công ty quy mô rất nhỏ. Tôi nhìn thấy ở góc quảng cáo trên một tờ tạp chí du lịch đăng tin tuyển dụng, nơi tuyển dụng chính là tòa soạn của tạp chí này, nói do gần đây ngành du lịch phát triển mạnh, tòa soạn thiếu người làm, sang năm muốn tuyển thêm 3 nhân viên mới. Có thể có sự cạnh tranh giữa các ứng viên, nhưng tôi nghĩ không nhiều người vừa sử dụng thành thạo máy ảnh vừa có khả năng viết lách (tôi đang nói về bản thân mình. Thực tế, trong lần tuyển chọn phóng sự du lịch dành cho đối tượng là sinh viên, tôi đã đạt được vị trí thứ nhì. Với công việc này tôi không phải bận tâm về mùi hôi cũng như cơn ngứa ngáy ở vùng bụng suốt 24 giờ mà vẫn làm được công việc mang tính trí tuệ). Vì thế tôi nghĩ phần thắng chắc sẽ thuộc về mình. Hơn nữa, tuy không thể nói trình độ tiếng Anh của mình ngang bằng Shirahama hay Sekiguchi, nhưng tôi cũng là người đã học tiếng Anh một cách đàng hoàng. Chắc chắn những lúc đi tác nghiệp ở nước ngoài tôi sẽ sử dụng tốt.

Tôi đã nói những điều này cho Sekiguchi nghe.

Nghe xong cậu ta ngạc nhiên nheo mắt nhìn tôi.

"Vậy thì tốt quá rồi còn gì."

"Cậu nghĩ vậy à?"

"Dĩ nhiên là tớ nghĩ vậy chứ. Con người, nếu làm được công việc mình yêu thích, thì là hạnh phúc rồi."

Cậu ta khoanh tay sau đầu, ngả người ra.

"Rốt cuộc, những người chỉ giỏi việc học lại có cuộc sống chẳng mấy thú vị."

"Thế cậu có thích cái gì không?"

"Tớ thích phim. Tớ rất có hứng thú với phim ảnh. Thế nhưng chỉ vậy mà thôi. Tớ không thể sản xuất phim, cũng chẳng thể nào bình luận, đánh giá phim được. Giá như người ta có tuyển dụng công việc gọi là khán giả chuyên nghiệp thì tớ cũng muốn ứng tuyển. Chắc chắn tớ sẽ trở thành nhân viên ưu tú đấy."

"Nếu được vậy thì thích nhỉ!"

Nghe tôi nói vậy, Sekiguchi gật gù với vẻ đau khổ. "Thế nhưng làm khán giả không phải là công việc được nhận tiền mà phải trả tiền ấy chứ."

Chính xác là vậy.

"Shizuru thì sao?" Tôi hỏi thử nàng. "Có tính đến chuyện tìm việc làm không?"

"Tớ chưa tính gì cả."

Nàng đang say sưa kiểm tra những tấm hình mình chụp vừa rửa ra.

"Quả là dạo gần đây tớ hay nghĩ giá có công việc liên quan đến chụp hình thì hay biết mấy."

"Vậy thì chúng mình cùng..."

"Không thể được."

Nàng phẩy tay. Mái tóc dạo gần đây có vẻ bắt đầu dài hơn trước khi đựng đưa.

"Điều đó không thể được." Nàng lặp lại.

"Cậu đã bắt đầu chụp hình từ thời cấp hai đến giờ còn tớ thì chỉ vừa mới bắt đầu, chưa có thành tích gì cả..."

"VẬY thì," tôi cầm cuốn tạp chí ảnh bên cạnh lên, đặt trên bàn rồi lật ra, "Cậu thử tham gia cuộc thi này xem sao?"

"Cuộc thi ảnh à?"

"Đúng vậy, sẽ được tính thành tích đấy."

Nàng có vẻ hứng thú với ý tưởng của tôi, bắt đầu xem thông tin về đủ loại cuộc thi. Chúng tôi liệt kê danh sách những cuộc thi dành cho người nghiệp dư tham dự. Trong số đó đặc biệt có một cuộc thi do một công ty phim lớn chủ trì, cả về quy mô lẫn thời gian đều có vẻ thích hợp.

"Makoto thì sao?" Shizuru hỏi. "Từ trước đến giờ cậu đã từng tham gia cuộc thi nào chưa?"

"Chưa bao giờ. Chẳng biết tại sao nhưng tớ không có tự tin lắm."

"Không sao đâu mà." Shizuru nói. "Các bức ảnh của Makoto chụp rất đẹp. Chắc chắn sẽ được giải. Tớ cảm thấy vậy đó."

"Thật sao?"

"Ừ, chắc chắn đấy."

Kể từ ngày hôm đó, chúng tôi bắt đầu đi chụp ảnh để chuẩn bị cho cuộc thi. Trong lúc mọi người xung quanh đang chuẩn bị tìm việc làm thì riêng hai đứa tôi ngày qua ngày lại xách máy đi khắp phố khắp rừng để tìm cảnh chụp hình.

TẤM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#17

17

Shizuru đã nghỉ lớp Văn học Mỹ hiện đại. Vốn dĩ đó cũng không phải môn học nàng đăng ký, nên có lẽ nói rằng nàng không xuất hiện trong giờ học này nữa thì chính xác hơn.

"Shizuru bị làm sao vậy?" Miyuki hỏi. Đã lâu lắm rồi nàng mới ngồi gần tôi.

"Tôi không biết. Hôm nay tôi cũng không gặp Shizuru."

"Shizuru đã hẹn sau buổi học hôm nay sẽ cùng mình đi đến cửa hàng Beads Shop rồi mà!"

"Vậy à?"

Từ khi quen biết đến nay, đây là lần đầu tiên tôi nghe nói Shizuru đã hẹn với ai đó rồi mà lại lẳng lặng thất hẹn.

"Không biết có phải cậu ấy bị cảm không nữa."

"Không chừng thế cũng nên. Shizuru không có điện thoại di động đúng không?"

"Không có. Tôi cũng chưa hỏi điện thoại nhà của Shizuru."

"Vậy thì không còn cách nào để liên hệ được nhỉ."

"Có khi sau giờ học này, cậu ấy lại đến không chừng."

"Nếu vậy thì tốt rồi."

Vừa nói, Miyuki vừa đưa tay sờ vào chuỗi vòng đá đeo tay một cách vô thức.

"Cái đó," tôi vừa nói vừa chỉ vào tay của Miyuki, "Là chuỗi vòng mà cậu đã làm cùng với Shizuru đó à?"

"Ừ, đúng vậy. Nhìn dễ thương đúng không?"

"Ừ. Viên đá gắn trên chiếc vòng đó là thạch anh tím à?"

"Ừ. Đúng rồi. Cậu biết nhiều nhỉ."

"Tớ nghe được từ Saki thôi." Sau một hồi bần khoản, cuối cùng tôi cũng hỏi nàng. "Tớ nghe Saki nói viên đá có một sức mạnh nào đó, đúng không?"

Miyuki bất chợt ngẩng mặt lên, nàng nhìn vào khoảng không phía trên chóp mũi của tôi tầm 5 xen ti mét.

"Á, cậu nghe đến cả những chuyện như thế cơ à?" Nàng hỏi.

"Ừ."

Miyuki hất mái tóc dài lên, rồi sau đó nàng khẽ lắc đầu như đùa giỡn cùng mái tóc.

"Đúng vậy đấy." Nói xong nàng đưa tay trái có đeo chuỗi vòng lên. "Viên đá này ẩn chứa sức mạnh tình yêu. Tớ cũng đã là cô gái đến tuổi mơ mộng rồi mà."

Cách nói chuyện không giống nàng tí nào, rõ ràng nàng đang cố sức che giấu sự bối rối.

Điều bộ ra vẻ hài hước nhằm giấu đi nỗi bối rối có lẽ càng khiến nàng ngượng ngùng hơn, rồi nàng cứ thế chìm vào im lặng, cúi mặt nhìn xuống bàn.

Vừa nghĩ Miyuki đang ngại ngùng, tự dừng cảm giác ngại ngùng đó cũng lan sang cả tôi.

"À, này." Tôi mở lời.

"Gì cơ?"

"Cái đó, sức mạnh của viên đá đó, có công dụng thật không?"

Chẳng hiểu tại sao, thay vì nói vòng vo để tránh xa chủ đề này, tôi lại dùng những từ ngữ xoáy sâu hơn vào trọng tâm.

"Mình cũng không biết nữa." Nàng trả lời. "Cho đến thời điểm này thì chưa thấy."

"Vậy sao?"

"Ừ."

Nàng gật đầu rồi luồn ngón tay phải vào chiếc vòng đá.

"Mà thực ra thì mình cũng không mong chờ vào một điều gì cụ thể cả."

"Vậy sao?"

"Ừ. Chẳng qua là, dạo gần đây thỉnh thoảng mình bắt đầu suy nghĩ về tình yêu thôi."

"Thế từ trước đến nay thì sao?"

"À. Có vẻ không được như ý. Mình không tự tin về lĩnh vực này."

"Bất ngờ thật đấy."

"Thế à?"

"Bởi vì, người như Miyuki thì biết bao nhiêu chàng trai theo đuổi..."

"Nhưng quan trọng là tình cảm của mình kia mà. Đúng không?"

"Ừ, đúng là như vậy."

Điều đó chứng tỏ cho đến tuổi này nàng vẫn chưa từng hẹn hò. Tôi đã nói là mình bất ngờ, nhưng trên thực tế thì có lẽ chuyện đó cũng không đáng ngạc nhiên. Có thể có những cô gái như vậy, cho dù quyến rũ mấy chẳng nữa, nhưng chính sự quyến rũ ấy lại mang cho họ cảm giác khó xử (hình như là Richard Brautigan có viết về những cô gái như vậy trong các tác phẩm của mình). Những ngôn từ hay hành động tỏ tình của các chàng trai trút xuống như mưa, đối với các cô gái, chỉ mang lại phiền phức giống như bị mưa trút xuống người vậy.

Cho dù là thế, sự thật này vẫn giúp tôi có thêm được chút dũng khí.

Trước hết là nàng chưa có người yêu. Giống như những gì tôi đã quan sát, trên đầu nàng chưa vẽ mũi tên nào.

Thứ hai, nàng là người chưa có kinh nghiệm trong tình yêu. Nói vậy có nghĩa là nàng không dựa trên kinh nghiệm để so sánh, người vụng về thiếu kinh nghiệm như tôi sẽ không lo phải thờ dài vì bị so sánh với những gã đầy mình thành tích chinh chiến tình trường. Đây là một điểm động viên tôi rất nhiều.

Nhân đà này tôi hỏi tiếp.

"Thế tại sao bây giờ lại suy nghĩ đến?"

"Đến gì cơ?"

"Thì lúc này cậu bảo bây giờ bắt đầu suy nghĩ đến..."

Không hiểu sao để bật ra được chữ "tình yêu" trước mặt nàng, tôi cảm thấy xấu hổ hơn cả việc bị người ta nhìn thấy trong hình hài chỉ mặc độc chiếc quần sịp. Cũng có thể còn tùy thuộc vào quần sịp kiểu dáng như thế nào nữa.

"Không biết có phải do bị ảnh hưởng từ Shizuru không."

Đó là một lời nói băng quơ, và tôi nghe cũng gật gù băng quơ, nhưng thực ra không phải vậy. Trong lòng tôi ngạc nhiên quá mức đến quên cả bộc lộ cảm xúc.

"Shizuru có thích một người nào đó đấy."

"Ừa, vậy sao?" Tôi định nói mà âm thanh không phát ra được, chỉ còn biết thờ mặt nhìn bờ vai nàng.

"Trước đây mình cứ nghĩ rằng cậu ấy thích Makoto."

Trong đầu tôi lóe lên một dấu chấm hỏi, rồi sau đó, dấu chấm hỏi đã chuyển thành dấu chấm cảm. Hóa ra chuyện là như vậy...

"Nhưng không phải vậy. Shizuru bảo rằng từ trước cô ấy đã rất thích một người. Cậu cũng biết đúng không?" Nàng ngưng lại như để dò xét. Có vẻ nàng nhận ra mình đã lỡ nói hơi nhiều.

"Hình như là tớ cũng có nghe qua." Tôi nói. Nàng dường như an tâm, thả lỏng vai, tiếp tục câu chuyện.

"Khi nghe tâm trạng của Shizuru, không hiểu tại sao, tớ cảm thấy ghét bản thân quá cứng nhắc ghê."

"Ra là vậy."

"Vì thế," nàng nói, rồi giơ tay trái lên nhìn một lần nữa.

"Thạch anh tím."

Cả tôi và nàng đồng thanh nói rồi cười.

Lý do khiến trong lòng tôi dấy lên nỗi đau là gì nhỉ?

Ban đầu, tôi thực sự rất sốc. Tôi biết hai nàng chơi thân với nhau, nhưng không biết chủ đề câu chuyện của họ đã sâu sắc nhường ấy. Cho nên khi nghe Miyuki bảo rằng "chắc là do ảnh hưởng từ Shizuru", tôi cứ nghĩ Shizuru đã nói cho Miyuki nghe việc nàng thích tôi. Trong thoáng chốc, vô số suy nghĩ đã tràn ngập đầu tôi. Không xong rồi, mối tình đơn phương của tôi thế nào cũng bị lộ.

Thế nhưng nàng, Shizuru ấy, đã nói dối Miyuki. Cho dù tình cảm đơn phương của nàng là thật, nhưng nàng đã tạo ra một người yêu không có thật để nói.

Phải chăng nàng sẽ xấu hổ khi nói ra sự thật? Cũng có thể. Nhưng vì tôi rất hiểu Shizuru, nên tôi có thể nêu lên một lý do khác.

Có nghĩa là, Shizuru đã nói dối vì tôi. Vì nàng quan tâm đến tình yêu đơn phương nhỏ bé mà tôi dành cho Miyuki nên nàng đã nói dối.

Những suy tư của tôi cho đến bây giờ, cuối cùng tôi cũng đã hiểu ra được.

Quả là điều này đã làm cho lòng tôi dấy lên nỗi đau.

Tôi đau vì tình cảm bao dung của Shizuru.

Một nỗi đau nhức nhối, thỉnh thoảng lại nhói lên.

Sau giờ học, Miyuki nói với tôi bằng giọng lo lắng.

"Quả là Shizuru không đến. Không biết đã có chuyện gì nhỉ?"

"Ừ nhỉ!"

"Mình lo quá."

"Phải làm thế nào mới biết được tình hình của cậu ấy đây?"

Chúng tôi bèn đi đến căng tin để tìm gặp nhóm bạn của nàng.

Đó là một cô bạn cao kều và một cô bạn béo ú tên là Kaori và Mizuki. Đến bây giờ tôi vẫn chưa phân biệt được ai là Kaori và ai là Mizuki.

"Chào các bạn!"

Miyuki bắt chuyện. Hai cô bạn đang trò chuyện với nhau dừng lại, ngược nhìn chúng tôi. Hai cô cứ im lặng như thể đang chờ những lời nói kế tiếp.

"Hôm nay hai bạn có gặp Shizuru không?"

Cả hai đồng loạt lắc đầu.

"Mình không gặp bạn ấy." Cô bạn cao kều nói.

"Mình cũng vậy." Cô bạn béo ú nói.

"Không biết có phải hôm nay bạn ấy nghỉ học không nhỉ? Các bạn đều là bạn học khoa tiếng Pháp với bạn ấy đúng không?"

"Ừ, đúng là như vậy." Cô bạn cao kều nói.

"Nhưng mà bọn tớ không biết." Cô bạn béo ú nói. "Các bạn không liên lạc được với bạn ấy à?"

"Chắc là không được."

"Không được đâu."

"Tại sao lại không được vậy?"

"Shizuru không có điện thoại di động."

"Hơn nữa, cậu ấy rất ghét ai điện thoại về nhà mình."

"Mình không biết chuyện này. Nhưng tại sao vậy?"

Hai cô nhìn nhau, sau đó, cô bạn cao kều nói.

"Mẹ của bạn ấy hơi khác người."

"Mẹ của bạn ấy cực kỳ khác người đấy." Cô béo ú nói thêm.

"Không phải mẹ ruột của bạn ấy đâu. Là mẹ kế thôi."

"Bà ta là người đáng ghét."

"Vậy à?"

"Ừ, bà ta thường hay nói những lời rất kinh khủng với những người bạn gọi điện thoại đến nhà bạn ấy."

"Chính vì vậy nên Shizuru không cho ai số điện thoại nhà cả."

"Cho tớ hỏi tí được không?" Tôi chen vào. "Lúc này cậu bảo bà đấy không phải là mẹ ruột của Shizuru, vậy thì mẹ ruột của bạn ấy đâu?"

"Nghe đâu mẹ ruột của bạn ấy mất rồi."

"Mẹ bạn ấy bị bệnh. Từ lúc Shizuru còn bé cơ."

Tôi hoàn toàn không biết chuyện này. Shizuru chưa bao giờ nói với tôi những điều đó. Nhắc đến chuyện này tôi mới để ý, Shizuru hầu như chưa bao giờ nói điều gì liên quan đến bản thân nàng.

Chúng tôi đã rơi vào ngõ cụt quá sớm. Vốn định nhờ các cô chỉ cho địa chỉ nhà Shizuru, nhưng sau khi nghe chuyện về mẹ của nàng, tôi nghĩ đây không phải là một cách hay.

Trong lúc tôi đang suy nghĩ phải làm thế nào thì hai cô bạn nói tiếp.

"Các cậu không cần phải lo lắng cho Shizuru đâu."

Cô bạn cao kều nói.

"Đúng rồi đó, ngày mai cậu ấy sẽ đi học thôi mà."

Cô bạn béo ú nói.

"Tớ nghĩ không sao đâu."

"Đúng thế, không sao đâu mà."

Hai cô bạn nói thế rồi cùng gật gù với nhau. Không còn cách nào khác, chúng tôi đành chào rồi rời khỏi chỗ đó.

"Xem ra chỉ còn cách chờ cậu ấy thôi nhỉ!" Miyuki nói.

"Ừ, lúc này tớ cũng đã nói rồi đó, có khi hôm nay cậu ấy bị cảm thôi."

"Ừ nhỉ, bị cảm thì không gọi điện thoại được."

"Ừ."

"Vì sao?"

Miyuki suy nghĩ điều gì đó một hồi lâu, rồi mới nói với tôi.

"Cậu biết chuyện gia đình của Shizuru chứ?"

"Không." Tôi trả lời. "Tôi không hề biết chuyện này. Suy nghĩ lại thì tôi hoàn toàn không biết gì về Shizuru cả."

"Mình cũng vậy. Tại sao thế nhỉ! Tuy không biết gì về cậu ấy nhưng chẳng hiểu sao mình cứ có cảm giác như mình thực sự rất hiểu cậu ấy."

"Shizuru là cô gái tạo cho người ta cảm giác như vậy."

"Ừ." Miyuki khẽ gật đầu, rồi nói tiếp. "Thực sự mình rất, rất muốn biết nhiều về Shizuru."

"Vậy sao?"

"Ừ."

"Bởi vì," Miyuki nói. "Mình rất quý bạn ấy."

TẤM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#18

18

Ngày tiếp theo cũng không thấy Shizuru xuất hiện ở trường. Miyuki bắt đầu lo lắng, nàng nói muốn đến nhà Shizuru xem thử thế nào.

"Đợi thêm vài hôm nữa xem sao." Tôi trấn an. "Nếu bị cảm thì một ngày cũng chưa khỏi được đâu."

"Nhưng mà..."

"Đợi thêm một ngày nữa thôi."

Miyuki cắn môi, rồi lại sờ vào chuỗi vòng đeo trên tay trái một cách bồn chồn.

"Ừ." Nàng nói. "Vậy thì hãy đợi thêm một ngày nữa thôi nhé."

Tuy nhiên chúng tôi không cần phải đợi thêm nữa. Tối hôm đó, khi trở về nhà, tôi đã thấy Shizuru đứng đợi dưới cầu thang.

"Hi." Nàng đưa tay phải lên.

"Cậu đã làm cái gì vậy. Bọn tớ lo cho cậu lắm đấy." Tôi chạy lại gần nói với nàng.

"Bọn tớ?"

"À, ừ, thì tớ với Miyuki."

"VẬY Ờ." Nét mặt nàng có vẻ chùng xuống. "Tớ cũng muốn gọi, nhưng không biết số điện thoại của cậu ấy."

Cả tôi và Shizuru, hai đứa đều không thích sự hiện của điện thoại di động. Và hai đứa tôi quyết tâm sẽ trở thành những sinh viên cuối cùng trên đất nước này không có điện thoại di động. Vì bọn tôi là những người như vậy, cho nên ngay từ ban đầu đã chẳng có nỗ lực nhớ số điện thoại của những người xung quanh.

"Hơn nữa, hôm qua tớ có việc bận."

"Việc bận ả?"

"Ừ, cả ngày hôm qua tớ phải đi tìm nhà trọ."

"Cậu định bỏ nhà ra sống riêng ả?"

"Không phải thế," nàng lắc đầu. "Không phải tớ bỏ nhà đi, mà tớ bị đuổi đi."

Sau khi vào nhà, ngồi một lúc ở bàn trong nhà bếp, tôi hỏi nàng trước.

"RỒI sao nữa?"

"RỒI sao nữa là sao?"

Trông Shizuru có vẻ mệt mỏi. Tôi có cảm tưởng thân hình bên trong chiếc áo smock càng co lại nhỏ hơn.

"Thì cậu bảo là bị đuổi ra khỏi nhà ấy!"

"À, đúng rồi. Đúng vậy, tớ đã bị đuổi."

"Này." Tôi nói. "Ý cậu nói là cậu bị mẹ kế của cậu đuổi đi ả?"

Nàng ngạc nhiên, đôi mắt mở to sau cặp kính. Đôi mắt mở to đến mức gần như lấp đầy cả ống kính máy ảnh.

"Tại sao cậu biết?"

Tôi ngạc nhiên trước vẻ ngạc nhiên của nàng, bỗng cảm thấy hơi hối hận, tôi trả lời lí nhí trong miệng.

"Thì tớ nghe từ các bạn ấy, mấy cô bạn của Shizuru đó. Cái cô cao kều và cô béo ú ấy."

"À, ra vậy." Shizuru tỏ vẻ mặt nghiêm túc. "Là Kaori và Mizuki."

"Đúng rồi, tớ nghe từ bọn họ. Ngày hôm qua, vì Shizuru không đi học, nên tớ đi hỏi họ xem liên lạc với cậu thế nào."

"Ngoài ra bọn họ có nói gì nữa không?"

Tôi liên lắc đầu ngay lập tức. Có thể họ đã nói điều gì đó nữa, nhưng tôi đã quên hết rồi. Tôi đã quyết định quên tất cả.

Nàng thở phào, nhìn tôi với ánh mắt như đang đoán định. Tôi cảm giác trong bản thân mình đã có cái gì đó được hoán đổi thành trị số. Ví dụ như Makoto có giá trị thực là 65 chẳng hạn.

"Đúng là như vậy." Nàng cất tiếng sau một hồi lâu im lặng. "Tớ đã bị mẹ kể đuổi ra khỏi nhà."

"Cậu cãi nhau với mẹ à?"

Nàng rụt vai lại.

"Tớ không muốn nói."

"Ừ." Tôi cũng không có ý định hỏi thêm những điều nàng không thích.

"Vậy đã tìm được phòng chưa?"

Khi tôi thay đổi chủ đề câu chuyện, nàng cũng thay đổi nét mặt.

"Có được gì đâu. Tôi chưa tìm được gì cả."

"Giá thuê không phù hợp à?"

"Không phải thế. Cứ như tôi không được người ta tin tưởng hay sao ấy."

Tôi liền hiểu ngay ý nàng. Chắc nhìn dáng vẻ nàng trẻ con hơn hẳn so với tuổi thật, nên cho dù nàng có nhờ các trung tâm bất động sản giới thiệu đi nữa, thì cũng khó có chủ nhà nào tiếp nhận.

"Thế cậu đã cho họ xem thẻ sinh viên chưa?"

"Dĩ nhiên là tôi cho họ xem rồi. Nhưng vẫn không được. Chắc họ nghĩ rằng tôi dán ảnh lên tấm thẻ tự chế cũng nên."

"Ừ, có thể thế thật."

Nàng hỉ mũi. Rồi vội vàng lau bằng khăn giấy. "Thật là quá đáng nhỉ! Bởi vì lúc nào người tôi cũng chỉ bằng có từng này."

"Vậy sao?"

"Ừ." Nàng nhét tờ khăn giấy vừa lau mũi vào túi áo. "Này, cậu thử nhớ lại về thời thơ ấu của mình đi."

"Ừ."

"Lúc đó, lúc còn nhỏ ấy, chắc hẳn bọn mình sẽ có những ký ức về tâm trạng của bản thân khi chưa với tới được nắm cửa, hoặc là không thể thấy được phía bên kia hàng rào trồng hoa có những gì đúng không?"

"Ừ, đúng vậy."

"Vậy mà tớ, đến bây giờ vẫn còn tiếp tục tâm trạng như vậy đấy. Cả về hiện thực cũng như về mặt ẩn dụ."

"Thế thì cậu cũng khổ nhỉ!"

"Ừ, đã một phần tư đời người trôi qua rồi, thế mà vẫn đi với vé trẻ con như thế, chẳng coi được tí nào!"

"Ừ, quả là như vậy thật."

Là phụ nữ, ai cũng muốn giữ được mãi tuổi thanh xuân, song cái gì cũng có giới hạn. Shizuru quả là đã vượt quá ngưỡng giới hạn đó.

"Vì thế," không lâu sau nàng lại nói với giọng điệu rất ư người lớn. "Tớ có chuyện muốn nhờ cậu."

Tôi biết được nàng định nói gì, và tôi cũng hiểu được nội dung đó sẽ khiến nàng rất khó nói ra, vì thế trước khi nghe tôi đã gật đầu.

"Được thôi. Cậu cứ ở đến bao giờ cũng được."

"Thật không?" Vẻ mặt của nàng trở nên tươi tỉnh hơn.

"Ừ. Chẳng nào cậu cũng quen nhà này rồi, cậu đã từng ngồi thâu đêm suốt sáng ở trong phòng tối của tớ, vì thế chẳng có gì thay đổi cả."

"Ôi, vậy thì tốt quá." Nói xong, nàng đưa tay áp vào ngực. "Nếu cậu từ chối thì thực sự là tớ không có nơi nào để đi nữa cả."

"Thế tối qua thế nào?"

"Tớ trọ lại trong khách sạn. Thế nhưng, chỉ mỗi một việc đó thôi cũng đã vất vả lắm."

"Vì cậu sử dụng vé trẻ con à?"

"Ừ, vì là vé trẻ con."

Sau đó, nàng nói muốn liên lạc với Miyuki và đi ra cửa hàng tiện lợi gần nhà để gọi điện. Số điện thoại của Miyuki, là do Miyuki đã ghi lại cho tôi ngày hôm qua.

Thật ra thì trong nhà tôi cũng có máy điện thoại, tuy nhiên do chưa đóng tiền cước nên đã bị cắt mất rồi. Mà dù có nối lại đi nữa, thì cũng chẳng có ai để cho tôi gọi điện, người gọi cho tôi chỉ có mỗi mẹ tôi thôi, vì thế tôi cảm thấy cũng không cần thiết lắm. Nhìn từ góc độ một người vốn dĩ ghét điện thoại, thì việc cái cục màu đen này chết đi lại mang cảm giác bình yên cho lòng tôi. Mặc dù vậy, thỉnh thoảng tôi vẫn quan tâm không biết nó đã chết thật chưa, lại lấy đầu gậy chọc thử xem.

Shizuru đi khoảng 30 phút, nàng đã mua rất nhiều thứ mang về.

"Miyuki nói sao?"

"Ừ, bạn ấy đã rất lo lắng. Tớ đã làm chuyện không phải với bạn ấy mất rồi."

"Thế cậu nói với Miyuki thế nào?"

"Tớ bảo tớ bị cảm."

"Bị cảm à?"

"Ừ. Miyuki đã hỏi tớ bị cảm à? Thế là tớ trả lời đúng vậy luôn." Shizuru vừa sắp những thứ mua được đặt lên bàn, vừa nói. "Cũng tại tớ không thể nào nói sự thật ra được mà."

"Ừ."

"Cho nên tớ nghĩ trả lời như thế là tốt nhất!"

"Ừ, đúng là vậy."

Trên bàn đầy thịt, rau, rồi cả rượu vang được xếp ngổn ngang rất vui mắt.

"Sao cậu lại mua nhiều thứ thế này?"

"Tớ làm tiệc."

"Làm tiệc?"

"Ừ, tiệc kỷ niệm ngày bọn mình sống cùng mái nhà với nhau."

Vì lý do đó, Shizuru đã vào bếp nấu ăn, hình ảnh đó tạo cho tôi một bất ngờ mới. Dù có đến nhà tôi chơi thì lúc nào nàng cũng chỉ ăn bánh donut. Lần này nàng bỗng muốn tự mình nấu rồi cùng ăn với tôi.

"Cậu biết nấu ăn à?"

"Biết chứ. Ở nhà tớ vẫn nấu cơ mà."

Nhìn nàng cầm con dao cắt thái một cách thuần thục, tôi có cảm giác như đó là một người khác, chứ không phải nàng. Lúc này, Shizuru đã vứt bỏ hình tượng cô gái hậu đậu, nàng tựa như một hình mẫu "người nội trợ đảm đang".

"Trước khi mẹ kế chuyển đến, tớ luôn làm việc nhà đấy," nàng nói.
"Tớ chỉ có sở trường làm mấy món này thôi."

Các nguyên liệu lần lượt qua tay nàng, và biến thành những món ăn độc đáo mà tôi chưa từng nhìn thấy cũng chưa từng nghe qua. Chẳng hạn như món "rau chân vịt xào Saute theo kiểu Aurora", hoặc là món "Fritto

vùng rừng rậm Scandinavia". Những món ăn độc đáo được làm ra bởi một cô đầu bếp độc đáo.

Sau khi đồ ăn được nấu xong, hai đứa tôi ngồi đối diện nhau, mở nắp chai rượu ra.

"Cậu biết uống rượu à?"

Nghe tôi hỏi, nàng mỉm cười.

"Không sao. Chắc là vậy."

"Chắc là vậy?"

"Đây là lần đầu tiên tớ uống, nhưng tớ có cảm giác sẽ không sao cả."

Tự dưng tôi cảm thấy bất an, nhưng đây là bữa tiệc hiếm có của chúng tôi, vì thế, cứ phải cụng ly trước đã.

"Cạn ly." Nàng nói.

"Cạn ly." Tôi phụ họa.

Tiếng cụng ly vang lên, hai đứa bắt đầu bữa tiệc giản dị.

Nàng thè chiếc lưỡi màu hồng trông như lưỡi mèo để nếm thử rượu, rồi ngược nhìn tôi với ánh mắt rất ngạc nhiên.

"Ngon quá!"

"Dĩ nhiên là ngon rồi."

"Tớ cứ tưởng rượu là thứ dở nhất chứ."

"Rượu vang trắng rất hợp miệng để uống. Cậu đừng có uống quá nhé."

"Nhưng rượu này giống như nước trái cây nhỉ."

"Uống vào cậu sẽ biết ngay thôi."

Uống xong một ngụm rượu, bọn tôi bắt đầu ăn.

Đầu tiên tôi cho một miếng "rau chân vịt xào Saute theo kiểu Aurora" vào miệng.

Shizuru chăm chú nhìn tôi. Sau khi thông thả thưởng thức hương vị, tôi gật đầu thật mạnh cho nàng thấy.

"Ừ, ngon tuyệt vời."

Shizuru vươn tay đến gần đầu mũi tôi, làm điệu bộ như nắm lấy không khí ở chỗ đó, rồi lại áp chính bàn tay ấy vào ngực mình.

"Cậu làm gì vậy?"

"Tớ vui vì những lời nói của cậu." Nàng trả lời. "Nên tớ tóm lấy những lời đó cắt giữ vào tim mình."

Chỉ chừng đó mà nàng vui như vậy, từ lúc đó trở đi tôi đã nói rất nhiều lần từ "ngon quá!" Nhưng những món nàng nấu đúng là ngon thật sự.

Tên gọi các món ăn của nàng có vẻ hơi kỳ quái, tuy nhiên món nào cũng gọi hương vị thân thuộc của bữa cơm gia đình.

"Tại sao cậu lại gọi nó là kiểu Aurora vậy?" Tôi cảm thấy khó hiểu nên thử hỏi nàng.

"Cũng chẳng có ý gì đặc biệt cả." Nàng nói. "Nếu mà nói thì chắc là do cách trang trí món ăn. Trông nó có gì đó rất giống với cực quang đúng không?"

Thì ra là vậy.

Và lần này thì đến lượt nàng. Nàng dùng nĩa múc một miếng cá hồi trộn nước sốt, thông thả cho vào miệng.

Nhìn hình ảnh đó của Shizuru, không hiểu sao tôi cảm thấy tim mình đập liên hồi.

Nhận ra ánh mắt nóng bỏng của tôi, nàng đỏ ửng mặt nói.

"Đừng nhìn tớ. Tớ xấu hổ."

"Ừ." Tôi gật đầu, tuy nhiên ánh mắt vẫn không rời khỏi nàng.

"Này, tớ nói thật đấy." Nàng nói. "Tớ xấu hổ thật mà."

"Nhưng mà tớ muốn nhìn."

"Tại sao?"

"Tại sao nhỉ!"

"Tớ chỉ đang định ăn món cá trộn nước sốt thôi mà!"

"Đúng là việc đó."

"Vì việc đó ư?"

"Vì món cá trộn nước sốt đấy." Tôi nói. "Bởi vì tớ muốn lần đầu tiên nhìn thấy Shizuru ăn món khác ngoài bánh donut."

"Vậy sao?"

"Ừ." Tôi chồm nửa thân trên lên bàn, mặt ghé lại gần nàng.

"Nào, cậu ăn đi."

Nàng cúi mặt xấu hổ, cứ nhìn miếng cá tắm nước xốt trên chiếc nĩa. Rồi sau đó, nàng chậm chậm ngước lên, nhìn đắm đắm vào mắt tôi và từ từ cho miếng cá vào miệng.

Nàng giữ nguyên ánh mắt nhìn tôi, yên lặng nhai món cá, và nuốt. Trong lòng tôi trào dâng một niềm vui ấm áp.

"Cậu tuyệt vời lắm." Tôi nói. "Quả là Shizuru vẫn đang lớn đấy!"

"Lớn á?"

"Ừ, thì cậu đã bắt đầu biết ăn những món khác ngoài bánh donut."

"Đây cũng không phải là lần đầu tiên tớ ăn món khác ngoài bánh donut mà."

"Nhưng đây là lần đầu tiên cậu ăn trước mặt tớ. Đó là dấu hiệu của việc cậu vẫn đang lớn lên."

"Phải vậy không nhỉ!"

"Ừ, nó giống như là em bé chuyển từ uống sữa sang ăn giặm vậy đó."

"Tớ, đang lớn hả?"

"Chắc chắn là thế."

"Nếu vậy thì tớ rất vui."

"Chào tạm biệt vết bớt!!!"

Khi tôi nói to câu đó, Shizuru cũng đưa tay phải lên và cất cao giọng.

"Xin chào đón đôi bông đảo mềm mại!!!"

Không cần phải nói, bọn tôi đã có một bữa tiệc say ra trò. Mặc dù cả hai đứa chưa uống hết một nửa ly rượu.

Sau bữa tiệc, chúng tôi đứng kề bên nhau trước bồn rửa chén để cùng nhau rửa bát đĩa.

"Ôi, tớ vẫn còn hoa mắt đây."

"Tớ cũng thế."

"Makoto uống cũng yếu nhỉ!"

"Ừ, vì tớ không quen uống!"

"Có vẻ thế thật!"

Tôi đã lấy một cuốn danh bạ điện thoại trên giá đến kê dưới chân nàg. Vì cuốn danh bạ có chiều dày gần 10 xen ti mét nên cũng phần nào giúp cho nàg cao hơn một tí.

"Làm thế này mang tội chết."

"Tại sao?"

"Bởi vì dưới chân tớ là tên của mấy vạn người."

"Không sao đâu." Tôi nói.

"Tại sao?"

"Bởi vì cậu nhẹ đến mức không thể tin nổi. Cho nên chắc là không có ai mắg vốn cậu nặng quá đâu."

"Chắc chắn chứ?"

"Ừ, chắc chắn."

Đến giờ đi ngủ, chỗ ngủ cho nàng trở thành vấn đề. Không thể nào để nàng lên giường ngủ cùng tôi được.

"Ngủ ở đây cũng được."

Nói xong nàng chỉ vào chiếc ghế lười hình hạt đậu đặt trong góc nhà bếp. Đó là chiếc ghế lười khá lớn bọc vải màu xanh nhạt giống như tên gọi hạt đậu của nó, bên trong được nhồi bằng hạt Polystyrene.

"Nhìn này," vừa nói nàng vừa cuộn mình nằm chính giữa chiếc ghế. Trông nàng giống như con nhộng được bọc trong cái kén. "Ừm, cái ghế lười này nằm dễ chịu quá. Tôi quyết định ngủ ở đây."

"Cậu nằm ở đấy có được không? Có khó ngủ không?"

"Không sao. Bởi vì khi ngủ trên giường ở nhà mình, tôi cũng cuộn tròn thế này."

"Vậy thì tôi sẽ mang chăn bông đến cho."

Nàng kéo chăn bông đắp đến ngang vai, trông giống như đang ló đầu ra khỏi vỏ quả đậu răng ngựa.

"Ok, đây sẽ là phòng ngủ của tôi."

Rồi sau đó, mỗi đứa đứng thay áo quần ngủ tại nơi ngủ của mình.

Phòng có giường ngủ của tôi và nhà bếp nối liền nhau, nhìn như là một phòng, vách ngăn giữa hai phòng đã được tháo ra từ trước. Chính vì thế, hai đứa bọn tôi xoay lưng lại để thay áo quần. Thế nhưng cánh cửa kính ngay trước mắt tôi lại phản chiếu rõ ràng hình ảnh của nàng. Tôi định tránh ánh mắt đi nhưng rồi vì tò mò tôi lại liếc vào.

Ngày hôm nay nàng mặc chiếc áo smock màu tím nhạt. Khi nàng cởi áo smock ra, bên trong chỉ mặc mỗi chiếc áo hai dây cotton màu trắng và

một chiếc quần lót. Thân hình nàng trong bộ đồ lót trông càng gầy gò hơn so với bình thường. Không tìm thấy đâu chút đường cong nữ tính. Toàn bộ cơ thể nàng là một đường thẳng đứng.

Nếu như phía sau cổ nàng dính một miếng thẻ, thì trên thẻ đó nên viết "bánh quy donut 100%, size SSS" có khi lại thích hợp.

Nàng lôi từ trong túi tote một chiếc váy ngủ màu xanh ô liu rồi trông từ trên đầu xuống. Tuy nhiên chiếc váy ngủ nàng vừa mặc vào trông chẳng khác gì chiếc áo smock cởi ra là mấy.

Tôi quay đầu lại, nói với giọng điệu như vừa mới nhận ra vậy.

"Đó là váy ngủ à? Sao tớ thấy nó chẳng khác gì cái áo cậu mặc ban ngày cả vậy?"

Nàng dùng hai tay nắm lấy vùng thắt lưng của váy, và nhìn xuống chăm chăm.

"Có giống không nhỉ?" Nói xong nàng ngẩng mặt lên. "Thế nhưng cái váy này là Made in England. Nó khá đắt tiền đấy."

Thật là ngoài sức tưởng tượng của tôi. Không lẽ ngay cả đồ ngủ nàng cũng để ý sang chảnh sao. Cho dù cảm giác của tôi hơi trật đi một tí.

"Áo quần cậu mặc hằng ngày cũng thế à?"

"Không." Shizuru lắc đầu.

"Những chiếc áo tớ mặc hằng ngày là do tớ may đấy. Vì cơ thể tớ không cân xứng cho lắm, áo quần may sẵn sẽ bị có chỗ chật, chỗ rộng, không mặc vừa."

"Chật ư? Cậu mà cũng có lúc mặc chật cơ à?"

"Dĩ nhiên là có chứ. Cũng có size siêu nhỏ như size magret hay size cherry dành cho phụ nữ nhỏ con như tớ. Nhưng cũng không thật sự phù hợp."

"Thế thì mệt nhỉ!"

"Ừ, kiểu gì cũng có cái mệt riêng."

Sau khi leo lên giường của mình tôi nói với Shizuru đang nằm trong phòng bếp.

"Tớ tắt đèn nhé!"

"Cậu để cái đèn nhỏ cho tớ nhé."

"Đèn nhỏ là đèn nào?"

"Thì cái đèn nhỏ nhỏ màu cam í."

"A, là cái đèn ngủ đó hả? Được thôi."

"Nếu mà tối om thì tớ sợ lắm."

"Ha ha ha," tôi cười. "Cậu giống trẻ con thế."

Nàng chẳng nói gì. Phòng bên cạnh lan sang một luồng không khí im lặng.

Tôi với tay tắt đèn huỳnh quang. Chỉ để lại đèn ngủ như nàng yêu cầu. Căn phòng sáng mờ mờ như lúc trời nhá nhem tối.

"Này!" Nàng nói.

"Gì cơ?"

"Chỗ rượu còn thừa ấy."

"Ừ."

"Sao mình không mang nó sang cái phòng tối bên cạnh nhỉ!"

"Tại sao?"

"Thì nếu để đó nó sẽ lên men nhanh hơn."

"Nhưng mình đã mở nút chai ra rồi."

"Vậy không được à?"

"Có lẽ thế!"

"Tiếc nhỉ!"

Rồi sau đó một lúc lâu, lại nghe tiếng nàng.

"Này!"

"Gì cơ?"

"Tớ không ngủ được. "

"Tớ cũng vậy. Chắc hẳn là do rượu rồi."

"Vậy à!"

"Chỗ cậu có dễ ngủ không?"

"Không sao mà. Nằm ở đây tớ thấy rất thoải mái."

"Nếu vậy thì tốt. Cậu có lạnh không?"

"Không sao. Bình thường."

"Ừ. Vậy thì chúc cậu ngủ ngon."

"Chúc cậu ngủ ngon."

Thế nhưng tôi cứ nghe tiếng cựa quậy của nàng trên chiếc ghế lười trong phòng bếp. Tiếng sụt sịt mũi, và cả tiếng thở dài.

"Có chuyện gì à?" Khi nghe tôi hỏi, nàng trả lời.

"Tớ có nói gì đâu."

"Nhưng tớ vừa nghe cậu thở dài đó."

"Ừ, tại tớ suy nghĩ nhiều thứ linh tinh đó mà."

"Vậy à?"

"Ừ."

Rồi nàng lại thở dài thêm một lần nữa. Mọi thứ lại rơi vào im lặng.

"Này?" Nàng nói.

"Gì cơ?"

"Tại sao cậu không hỏi 'có chuyện gì?' "

"Tớ vừa mới hỏi xong mà."

"Không phải là câu hỏi đó." Nàng nói có vẻ như thiếu kiên nhẫn.
"Không phải là việc tớ thở dài đâu."

"A. Vậy thì là cái gì?"

"Lý do mà tớ bị đuổi ra khỏi nhà ấy."

"A, nhưng mà không cần đâu. Bởi vì cậu không muốn nói mà."

"Ừ. Nhưng tớ nghĩ là nên nói ra cho xong."

"Nếu vậy thì cậu nói đi."

"Cũng chẳng có chuyện gì to tát lắm." Shizuru nói. "Nhật ký của bà ấy nói quá nhiều, nên tớ đã phát cáu."

"Cậu đọc lên à?"

"Không." Shizuru trả lời. "Tớ thèm vào mà đọc ấy." Nàng nói tiếp. "Bởi vì chắc chắn trong đó sẽ nói xấu tớ nhiều điều lắm."

"Vậy cơ à?"

"Ừ, quan hệ giữa bà ấy và tớ tệ lắm."

Tôi không biết phải nói thế nào nên chỉ im lặng lắng nghe.

"Thế nhưng," Shizuru lại tiếp tục. "Tớ đã lật cuốn nhật ký đó ra để trên bàn làm việc của bố."

"Ôi, vậy sao?"

"Bản thân tớ, việc gì cần làm thì tớ sẽ làm."

"Ừ, đúng là như vậy."

"Sáng hôm sau, mẹ kể lao vào phòng tớ và hét lên hãy rút ra khỏi đây ngay."

"Ừ."

"Nhưng mà." Shizuru nói. "Trong cuốn nhật ký đó toàn viết những điều mà nếu như bị bố tớ đọc thì sẽ rắc rối cơ mà."

"Chắc vậy không?"

"Chắc chắn."

"Thế bố cậu nói sao?"

"Sau đó tớ có nói chuyện với bố qua điện thoại. Bố chẳng nói gì về cuốn nhật ký đó. Tuy nhiên, bố tớ nói đây cũng là cơ hội tốt nên hãy ra ngoài sống tự lập thử xem. Bố tớ sẽ chu cấp tiền cho. Chỉ nhiều đó thôi."

"Và đó là lý do hôm nay cậu ở đây."

"Ừ đúng vậy."

"Thế áo quần của cậu thì sao?"

"Trong túi của tớ có một ít. Tớ sẽ canh lúc mẹ kế không có nhà thì về lấy thêm."

"Ừ. Tóm lại," tôi nói. "Cậu thích ở lại đây bao lâu thì ở. Không sao cả, không tìm được nhà trọ cũng không vấn đề gì đâu."

"Vậy thì tớ sẽ sống trọn đời ở đây."

Bất giác, tôi cười đau khổ.

"Bản thân tớ, cũng không hẳn là sẽ sống mãi ở đây đâu."

"Vẫn biết vậy." Nàng ngáp nho nhỏ.

"Cậu buồn ngủ rồi à."

"Hình như là vậy."

"Vậy thì lần này là chúc ngủ ngon thật đấy."

"Ừ, chúc cậu ngủ ngon."

Tôi lại nằm xuống giường. Từ nhà bếp vọng lên tiếng sột soạt, có vẻ nàng đang chỉnh lại tư thế nằm. Chẳng bao lâu sau đã nghe thấy tiếng thở đều đều của nàng vang lên. Nàng dễ ngủ hết như trẻ con vậy.

Tôi ngهن cổ nhìn Shizuru trong phòng bếp. Nàng đang nằm ngủ, chần đắ lên đến mũi, cuộn tròn mình trên chiếc ghế lười hình hạt đậu trông rất vô tư lự, đến mức có một chút gì đó tội nghiệp. Cứ nghĩ đến chuyện nàng chỉ còn biết trông cậy vào một mình tôi, tôi lại càng cảm thấy tội nghiệp nàng hơn. Cảm giác giống như đón nhận một thành viên mới vào gia đình, hoặc đón nhận một chú chó con đi lạc đường, tóm lại là tôi đã đón nhận nàng vào nhà của mình. Trong khu rừng thiên đường, lần đầu tiên tôi cho phép mình phá lệ. Đó là sự khởi đầu, và tình cảnh bây giờ là kết quả của việc phá lệ đó, hay có lẽ là một điểm trong quá trình dẫn đến kết quả ấy.

Tâm trạng của tôi thật kỳ lạ, tôi không cảm thấy khó chịu chút nào. Không chỉ vậy lòng tôi còn nhen nhóm một niềm vui háo hức. Chưa bao giờ có bạn đến ngủ lại nhà tôi, và cũng chưa bao giờ tôi đến nhà bạn ngủ lại cả. Chính vì thế, lắng nghe hơi thở khi ngủ của ai đó trong chính căn phòng của mình là một trải nghiệm rất mới mẻ đối với tôi. Tiếng thở khi ngủ đặc biệt của Shizuru vang lên trong lòng tôi như tiếng sáo của một buổi lễ hội vậy.

Tôi vẽ lên cảnh tượng cuộc sống từ ngày mai với nàng rồi lại háo hức, phấn khởi như một đứa bé trước lúc được đi chơi xa. Không lâu sau, tôi chìm vào giấc ngủ.

TẤM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#19

19

Buổi sáng, tôi cùng nàng ăn trứng ốp la và xúc xích. Cho dù đó là lần thứ hai ăn cùng nhau, và cũng không uống rượu, trong lòng tôi vẫn rất cảm động.

"Không hiểu sao tớ có cảm giác rất kỳ diệu."

"Bởi vì tớ ăn thức ăn khác ngoài bánh donut à?"

"Đúng vậy."

"Dạo gần đây tớ có cảm giác thèm ăn. Tớ muốn ăn thử rất nhiều thứ."

"Đó là điều rất tốt. Sức khỏe quý hơn tất cả."

"Tớ vốn rất khỏe mà. Hoàn toàn không bị bệnh tật gì cả."

"Ừ, chịu khó ăn nhiều nhé."

"Ừ."

Chúng tôi cùng nhau ra khỏi nhà để đến trường. Đi bộ đến trường mất khoảng 10 phút.

"Không biết có ai nhìn thấy bọn mình không nhỉ." Nàng nói với vẻ lo lắng.

"Chỗ này ngược hướng với nhà ga, không có nhiều sinh viên đâu."

"Nếu vậy thì tốt."

Tuy nhiên, khi đến gần trường, nàng vẫn cố tình đi cách xa tôi ra. Suy nghĩ cho kỹ thì việc chúng tôi sống chung nhà nếu bị bại lộ thì người đen đủi chính là tôi, vậy mà nàng lại lo sợ hơn cả tôi. Nói cho cùng, nếu nàng công khai thông tin này cho mọi người, thì chắc chắn mối tình đơn phương của tôi sẽ chấm hết, nhưng ngay cả trong mơ, chắc Shizuru cũng không nghĩ đến điều đó.

TẮM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#20

20

Ở trong trường, ngày tháng vẫn trôi qua không có gì thay đổi.

Mọi người vẫn bận rộn tìm việc làm, còn hai đứa tôi ngày càng mải mê chụp ảnh.

Số lượng phim chúng tôi chụp được đã khá lớn. May mắn vì bọn tôi sống cùng một nhà, có thể thức thâu đêm suốt sáng vui đầu vào công việc tráng phim, rửa ảnh. Phòng tắm bé tí được trưng dụng để kẹp phơi những tấm ảnh đã rửa xong. Không còn cách nào khác chúng tôi đành phải đến nhà tắm công cộng gần đó để tắm.

Mỗi ngày trôi qua thật vui vẻ, bọn tôi thường hay cười đùa, rồi cả hai cùng nhớ lại tại sao cười với nhau, đó lại là cái cớ để chúng tôi cùng cười tiếp.

Một ngày nọ, bệnh về da mà tôi hay đề cập đến, tự dưng lại xuất hiện ở vùng sau bả vai. Vết ngứa nằm đúng chỗ không thể nào với tay tới, ngứa đến mức không thể chịu đựng được nữa, tôi đã gọi nàng nhờ gãi giùm.

Những móng tay nho nhỏ của nàng thật là dễ chịu, xua tan cơn ngứa của tôi.

"Điểm tốt nhất khi sống cùng ai đó có thể chính là nhờ người ta gãi những chỗ ngứa mà mình không thể nào với tay tới." Tôi nói.

"Cả về mặt hiện thực lẫn ẩn dụ hả?"

"Ừ."

Nàng có vẻ rất quan tâm đến lọ thuốc Israel, nhưng từ ngày đầu tiên đến giờ chưa hỏi lại tôi một lần nào nữa. Trước khi ngủ, bọn tôi thường mạnh ai leo lên giường của người đấy, rồi nói rất nhiều chuyện.

"Tại sao cậu lại bắt đầu công việc chụp hình vậy?"

Có lần nàng hỏi tôi như thế.

"Vì tớ được bố tặng quà." Tôi trả lời. "Vào ngày sinh nhật năm 13 tuổi, bố tớ tặng cho tớ một chiếc máy ảnh, không phải chiếc máy có ống kính rời đâu, đó là một chiếc máy compact nhỏ tiện dành cho những người mới bắt đầu chụp hình."

Từ hồi đó, tôi đã thường xuyên giữ khoảng cách với mọi người xung quanh, một mình lang thang ở bờ sông hoặc trong cánh rừng thưa để chơi. Có lẽ bố tôi để ý thấy tính cách khác biệt của con mình nên đã tặng cho tôi một người bạn đồng hành cũng nên. Nếu như món quà bố tôi tặng không phải là một chiếc máy ảnh mà là một chú chó con, thì có lẽ cuộc đời của tôi kể từ sau ngày hôm đó đã khác rồi. Không chừng bây giờ tôi đang hướng tới việc làm bác sĩ thú y cũng nên.

"Lúc đó tớ cực kỳ vui. Tớ đã chụp rất nhiều thứ. Nào là mây trời, rồi bảng hiệu giao thông, cả những con thằn lằn và những con búp bê người ta vứt đi."

"Cũng giống như bây giờ nhỉ!"

"Cái gì chứ?"

"Cậu không chụp người đúng không?"

"Ừ. Chụp người thì chắc là tớ chỉ mới chụp mỗi Shizuru thôi. Bởi tớ không có khiếu chụp người."

"Tớ thấy vinh dự quá."

"Vậy sao?"

"Ừ. Thì bởi vì tớ là người mẫu độc quyền duy nhất trong ảnh của cậu mà."

"Ừ."

"Cậu chụp thật nhiều vào nữa nhé. Bởi vì tớ đã nhủ lòng cho dù cậu có yêu cầu chụp hình khỏa thân đi nữa, tớ cũng không từ chối đâu."

Tôi phải hết sức thận trọng trước khi cất tiếng trả lời. Nếu khinh suất gật đầu "ừ" một cái, thì có nguy cơ nàng sẽ cởi áo quần ra cho tôi chụp ngay (nguy cơ là gì nhỉ?), còn nếu từ chối một cách thẳng thừng thì với tư cách một người phụ nữ nàng sẽ cảm thấy tổn thương.

"Một lúc nào đó tớ sẽ chụp." Tôi nói. "Tới lúc đó tớ sẽ nhờ cậu đấy."

"Bây giờ cậu chưa chụp à?"

"Ừ, bây giờ thì tớ chưa chụp."

"Bởi vì tớ trông ốm yếu nếu làm mẫu chụp cho cậu à?"

"Không phải thế." Tôi chẳng biết trả lời thế nào. "Này, đó là cũng nhằm để tiếp tục mối quan hệ của bọn mình mà."

"Chỉ là mối quan hệ bạn bè. Không có tình dục đúng không?"

Đó là những từ ngữ của John Fowles trong Ma thuật sư. Nàng phát hiện cuốn sách này trên giá, dạo gần đây ngày nào cũng vui đầu vào đọc. "Cậu không thấy nhân vật Jojo xuất hiện trong cuốn này giống tớ sao?" Có lần nàng đã ngẩng đầu khỏi sách hỏi tôi. "Này, giống ở chỗ cô ta cũng hay sụt sịt mũi ấy." Tôi chẳng nói gì, chỉ cười trước lời nói của nàng.

Và bây giờ cũng vậy, tôi cũng không nói gì, chỉ mỉm cười nhẹ nhàng trong ánh đèn màu vàng cam. Để tìm ra được câu trả lời vòng vo trước những lời nói thẳng bộc trực của nàng thật là khó.

"Chính xác là vậy." Tôi trả lời. "Tớ nghĩ để chuyện sống chung này tiếp tục một cách tốt đẹp, thì bọn mình cần phải quên đi giới tính của nhau. Từ trước đến nay bọn mình đã như vậy, thì bây giờ trở đi cũng nên tiếp tục như thế."

"Ừ. Đúng vậy." Nàng nói với giọng có vẻ người lớn lạ thường. Vốn dĩ nàng có chất giọng khàn khàn, khi nói một cách nhỏ nhẹ thế này nghe rất ra dáng người lớn.

"Tớ cũng mong như thế. Vậy thì," nàng nói. "Cũng tiếc thật nhưng tớ cho cậu nợ việc chụp hình khóa thân nhé."

"Ừ."

"Nếu để cậu chụp hình khóa thân cho tớ bây giờ, có khi Makoto mất đi lý trí thì cũng rắc rối thật chứ nhỉ!"

"Ừ. Đúng là vậy. Tớ cũng không tự tin là mình có thể kiềm chế được."

"Ha ha ha," nàng cười một cách khô khan. Đó là cách cười như thể hiện rằng chuyện nói đùa của hai đứa chẳng có tí gì thú vị. Mà chính xác là chẳng có tí gì thú vị thật. Vốn dĩ chuyện này cũng không nên đem ra để nói đùa.

Một đêm khác.

"Dạo gần đây thấy cậu hay đeo vòng tay đôi với Miyuki nhỉ!"

"Ừ, Miyuki đeo vòng thạch anh tím, còn tớ thì thạch anh hồng."

- "Loại nào cũng là đá cầu tình yêu à?"

"Đúng vậy. Bọn tớ là những cô gái đang mong chờ tình yêu mà."

"Nếu nói thế thì hầu hết các cô .gái đều mong chờ tình yêu nhỉ!"

"Đúng thế. Về điều này thì đàn ông cũng giống vậy mà!"

"Ừ. Tất cả mọi người đều cầu mong tình yêu, nhưng lại toàn đi ngược hướng nhau."

Tôi nghe thấy tiếng Shizuru cựa quậy trong chiếc ghế lười hạt đậu. Không bao lâu sau lại nghe tiếng nàng lẩm bẩm.

"Giá như thế giới này đơn giản hơn thì tốt biết mấy."

"Ý cậu là sao?"

"Thì là tớ thích một người, và người ấy cũng phải thích tớ, đôi bên mới hình thành mối quan hệ, như thế rất khó."

"Ừ, đúng vậy thật."

"Nếu như tớ thích người ấy là đủ cho tình yêu, thì mọi chuyện sẽ rất đơn giản."

"Ừ, tớ lúc nào cũng nghĩ thế."

"Nếu như vậy thì mọi tình yêu trên thế giới này đều sẽ thành hiện thực."

"Cả trái đất sẽ trở thành hành tinh của tình yêu đơn phương sao?"

"Ừ nhỉ!" Nàng lặng im giây lát, rồi nhẹ nhàng nói. "Nếu như có hành tinh đó, thì cả tớ và Makoto sẽ không phải mong chờ điều gì hơn thế này nữa."

Tôi không có lời nào đáp lại, chỉ nhìn trần nhà chăm chăm để suy nghĩ, về tình yêu của tôi, tình yêu của Shizuru và cả phần hạnh phúc của một người nào đó mà ai cũng đang nắm trong tay.

"Này," nàng nói. "Bọn mình, những người sống trên trái đất này, về sau sẽ đi đâu nhỉ!"

Không chừng chỉ một mình Shizuru, cô gái đặt ra câu hỏi này, mới biết được câu trả lời cũng nên.

TẮM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#21

21

"Cậu có nhận ra điều gì không?" Miyuki hỏi.

"Cái gì chứ?"

"Về Shizuru ấy!"

Đó là vào giờ học tình hình quan hệ Anh Mỹ, cũng như mọi hôm, Sekiguchi và Shirahama lại tự ý nghỉ học.

"Shizuru làm sao?"

"Cậu ấy có vẻ đã có chút gì đó thay đổi."

"Như thế nào?"

"Dường như cậu ấy đã trở nên người lớn hơn."

"Chắc tại tóc dài hơn đấy."

"Không chỉ có thế đâu. Mình cảm giác cả nét mặt và cơ thể của cậu ấy cũng trở nên mềm mại hơn."

"Vậy sao?"

"Ừ, thế cậu không nhận ra à?"

Tôi đã không nhận ra thật.

"Cũng đúng thôi, Makoto không phải là người nhạy bén đối với những vấn đề như thế mà."

Miyuki hất mái tóc lên, nheo mắt nhìn tôi. "Những chuyện của phụ nữ, chắc Makoto chẳng bao giờ quan tâm đến đúng không?"

"Không phải vậy đâu."

"Vậy thì cậu biết à?"

"Chuyện gì?"

"Chuyện hôm nay là sinh nhật của mình đó."

"Hả?"

Tôi ngạc nhiên quay lại và bắt gặp ánh mắt Miyuki. Tôi đã nhìn thẳng vào đôi mắt mà bấy lâu tôi luôn ngại ngùng né tránh. Và, cho đến lúc này tôi mới nhận ra, Miyuki cũng chỉ là một cô gái.

Mà không, dĩ nhiên Miyuki là một cô gái rồi, nhưng đối với tôi, Miyuki vốn dĩ còn hơn cả thế. Nàng là một tồn tại mang tính ưu việt tuyệt đối. Vậy mà, ngay lúc này, Miyuki đang phản chiếu trong mắt tôi lại chẳng khác nào một cô gái hết sức bình thường, không còn ưu việt, không còn tuyệt đối. Nàng vẫn đẹp như thế, nhưng đó chỉ là vẻ bên ngoài. Chỉ cần nhìn vào mắt nàng, không khó nhận ra bên trong vẻ đẹp ấy ẩn giấu một Miyuki chưa trưởng thành và hay xấu hổ. Chỉ có điều, tôi lại toàn nhìn vào vai nàng nên mãi không nhận ra điều này.

"Này," nàng nói. "Cậu hoàn toàn không biết đúng không?"

Có quá nhiều chuyện tôi không biết, không nhận ra.

"Ừ nhưng mà..." Tôi nói. "Không phải như vậy. Chẳng qua vì tớ quên hôm nay là ngày mấy."

"Không sao đâu." Nàng nói. "Mà quan trọng hơn là," nàng nói tiếp, rồi ngừng lại.

Tôi ngẩng mặt lên như muốn hỏi "có chuyện gì" thì nàng chỉ gật đầu, chứ không nói gì.

"À!" Ngay cả một gã kém nhạy bén như tôi cuối cùng cũng nhận ra.

"Quà sinh nhật!"

Khi nghe tôi nói vậy, nàng bất giác đỏ mặt.

"Không phải." Rồi lập tức nàng nói thêm. "Không sai, nhưng ý mình là không phải món quà vật chất."

"Không phải món quà vật chất à?"

"Là thế này," nàng nói. "Chủ nhật tuần này, mình muốn cùng cậu đi đến một nơi có được không?"

"Cậu muốn đi đâu?"

"Chỗ này." Nàng chỉ vào cuốn tạp chí phụ nữ đang đặt trên gối. "Buổi triển lãm áo cưới lãng mạn."

"Áo cưới à?"

"Đúng vậy. Nhưng điều kiện họ yêu cầu phải là một cặp nam nữ. Cho nên mình..."

Nguyện vọng này của Miyuki có phần hơi khó hiểu đối với một người đàn ông như tôi. Từ lúc mới quen biết nàng đã như vậy, nàng không coi

việc "kết hôn" là một phần của nhu cầu cuộc sống, mà mơ tưởng chuyện đó như một thứ tách rời hoàn toàn. Điều này có vẻ phi tự nhiên, song đối với con gái có thể lại là một chuyện hết sức tự nhiên. Bởi vì từ khi còn bé, còn chưa gặp được người mình yêu, đã có rất nhiều cô bé nói rằng "con muốn làm cô dâu".

"Được thôi!" Tôi trả lời, cố gắng kiềm chế để giọng mình đừng tỏ ra hưng phấn quá.

"Thật không?"

"Ừ, Chủ nhật tớ chẳng có việc gì mà."

Đúng là tôi không có kế hoạch gì thật. Tuy nhiên, cứ vào ngày cuối tuần, tôi và Shizuru đã có thông lệ cùng lang thang đi tìm cảnh, chụp ảnh. Chắc là tôi phải nói cho Shizuru thông cảm chuyện này thôi.

"Vậy thì tốt quá. Cám ơn cậu."

"Ừ. Nhưng mà, tớ thế này đi cùng cậu đến đây có ổn không?"

"Ý cậu là sao?" Nàng ngơ ngác nhìn tôi. Tôi vội lắc đầu.

"Không, không có gì."

Vẻ mặt ngơ ngác ấy của nàng khiến tôi sung sướng phát điên.

Sau khi trở về nhà, tôi đã hỏi Shizuru.

"Cậu có biết hôm nay là sinh nhật của Miyuki không?"

Nàng đang cuộn tròn trên ghế lười, đọc Jack Finney. Dạo gần đây, nàng có vẻ thích tác giả này.

"Biết chứ." Nàng ngẩng mặt lên khỏi sách.

"Hôm qua tớ đã tặng quà cho bạn ấy rồi."

"Lại chuối đá hả?"

"Ừ, sợi dây chuyền trái tim trắng."

"Đó là cái gì?"

"Là những hạt đá giả cổ."

"Ừm." Tôi nói rồi ngồi xuống cạnh nàng. "Hôm nay bạn ấy đi ăn với gia đình."

"Hằng năm đều vậy hay sao ấy."

"Hình như vậy."

Nàng chột nhìn tôi hỏi "có chuyện gì vậy?"

"Chuyện gì?"

"Trông cậu có vẻ khác với mọi khi. Có chuyện gì à?"

Tôi lúc nào cũng ngạc nhiên trước cảm nhận nhạy bén của nàng.

Từ thái độ hoặc cách hành xử vô tình của tôi, nàng có thể tiếp nhận nhiều thông tin đến mức không thể tin được. Ở một ý nghĩa nào đó, nàng còn hiểu rõ bản thân tôi hơn cả tôi.

Bản thân tôi "trông khác với mọi khi" là do đang có một chiếc gai nhọn đâm nhức nhối trong ngực.

Tôi đã phá vỡ lời hẹn bất thành văn giữa hai đứa, để Shizuru lại một mình và đi chơi riêng với Miyuki.

Điều đó khiến tôi thấp thỏm bồn chồn.

"Chủ nhật tuần này," tôi nói. Vừa nói ra tâm trạng tôi trở nên nhẹ nhõm hơn. "Tớ không thể đi chụp hình giống mọi khi với cậu được. Tớ lỡ hứa với Miyuki mất rồi."

Vẻ mặt Shizuru không hề thay đổi, cặp mắt to sau lớp kính viễn vọng lẳng lẽ nhìn tôi.

"Đi triển lãm áo cưới à?"

"Ừ, cậu cũng biết chuyện đó hả?"

Nàng chậm rãi gật đầu.

"Miyuki rất muốn đi, nhưng chỗ đó quy định chỉ dành cho các cặp đôi có dự định kết hôn, vì thế bạn ấy đã định thôi."

"Vì thế nếu cậu ấy đi với tớ thì sẽ nhìn giống như là một cặp..."

"Ừ. Tớ nghĩ chắc là bạn ấy cũng lấy hết can đảm để nhờ cậu đấy."

Tôi có cảm giác ít ra thì về mặt bên ngoài, câu chuyện cũng đang hướng tới cái kết tốt đẹp, vì thế tâm trạng tôi có phần tốt hơn.

Tôi hỏi nàng:

"Vậy Shizuru cũng cùng đi chứ?"

Trong giây lát, gương mặt nàng trông hết sức đau khổ. Tôi biết mình đã làm tổn thương nàng. Chiếc gai nhọn trong ngực lại nhói lên.

Shizuru nói nhỏ gần như thì thào.

"Người ta đâu cần đến hai cô đâu."

Nàng tránh ánh mắt tôi, tiếp tục cúi đầu vào Jack Finney.

Sau khi lật qua vài trang, nàng nói tiếp.

"Tớ không có hứng thú với áo cưới. Đối với tớ thì chiếc áo nào cũng to quá cỡ, không vừa đâu."

Sau đó mọi thứ rơi vào im lặng. Nàng đã nói hết những điều muốn nói, còn tôi không tìm ra được lời nào để đáp lại.

Bầu không khí có phần ngại ngùng, sự ngại ngùng của riêng mình tôi. Nàng cảm nhận được điều này, và chủ động đưa tay giải nguy cho tôi. Nàng đặt sách xuống rồi nhìn tôi.

"Khi nào tớ lớn hơn chút nữa, thì cậu hãy cho tớ đi cùng nhé."

Nàng chìa hai ngón tay trở ra đung đưa để trêu tôi. "Đây là cơ hội hiếm có đấy, cậu phải vui lên mà đi."

"Ừ." Tôi gật đầu, nhưng trong lòng vẫn không phấn chấn lên được.

Vào giờ cơm tối, tôi thử hỏi Shizuru.

"Dạo gần đây cậu có gì đó thay đổi à?"

"Gì đó là cái gì?"

"Thì cái gì đó trong bản thân Shizuru ấy."

Mặt nàng tự nhiên đỏ ửng lên.

"Tại sao cậu biết?"

"À, không."

Người nhận ra sự thay đổi đó không phải tôi mà là Miyuki, nhưng tôi quyết định im lặng. Má nàng ửng đỏ lên, tôi nghĩ một nửa là do nàng tưởng tôi đã nhận ra sự thay đổi đó nên vui mừng.

Nàng đi qua phòng bên cạnh, tìm gì đó sột soạt một lúc, rồi quay trở lại bếp. Tay nàng để phía sau, đang giấu cái gì đó.

"Cậu nói wow đi." Nàng mỉm cười chúm chím.

Tôi vừa nói theo đề nghị của nàng, vừa vỗ cái chũm chọe vô hình theo nhịp.

"Tada... Nhìn này!" Cái mà nàng cho tôi xem là chiếc áo lót màu hồng rất dễ thương. "Tớ mới mua đó. Lần đầu tiên từ thuở sinh ra đến giờ."

"Wow, vậy thì..."

Nàng ướm thử chiếc áo ngực lên bên ngoài áo smock. "Nó đã to hơn trước nhiều rồi. Ngực của tớ ấy."

"Thật sao?"

"Thật, áo lót đều bị chật hết, bó cứng vào người."

Hình ảnh Shizuru ướm thử áo ngực và vạm eo có điểm gì đó giống với Betty Boop.

"Vậy thì tốt rồi." Tôi nói một cách vô thức. "Shizuru vẫn đang lớn tiếp."

Nàng khẽ gật đầu, rồi cười khì khì.

Nhìn kỹ lại, thì quả là đường nét trên cơ thể nàng đã trở nên mềm mại hơn, nét mặt cũng ra dáng người lớn hơn.

"Thật ra chiều cao của tớ cũng nhỉnh hơn rồi đấy."

"Vậy sao, tớ không nhận ra."

"Không nhận ra cũng là điều đương nhiên thôi. Bởi vì chỉ tăng thêm 1 xen ti mét thôi à."

"Như vậy cũng là cao hơn rồi."

"Ừ, nhờ ơn trời."

"Nói vậy tớ mới để ý, dạo gần đây cậu ăn nhiều nhỉ. Bỗng dưng đã bước vào giai đoạn trưởng thành."

"Tớ chỉ trưởng thành chậm hơn mọi người một tí thôi mà." Shizuru nói. "Chắc chắn tớ sẽ đuổi kịp cho mà xem."

"Tớ sẽ trở nên hấp dẫn lắm đấy. Đến lúc đấy cậu tính sao?" Nàng ghé mặt lại gần tôi.

"Tất cả mọi thứ sao?"

"Ừ, tất cả. Bất cứ thứ gì, toàn bộ."

"Tớ phải làm gì nhỉ!"

"Cậu suy nghĩ sẵn đi."

Rồi nàng nhét chiếc áo ngực màu hồng vào trong túi áo smock và quay lại với bữa cơm.

Nhìn Shizuru cho thức ăn vào miệng một cách vô tư, không hiểu sao tôi cảm thấy nàng hết sức đáng yêu. Một cô gái đang lớn, đang sống hết mình. Có thể đó là cảm xúc do những suy nghĩ như thế đan dệt nên.

Buổi tối, sau khi lên giường, tôi đã thử hỏi nàng.

"Mà này, sao lại như thế nhỉ?"

"Chuyện gì?" Tiếng trả lời của nàng vọng từ phòng bếp ra.

"Thì việc cơ thể của Shizuru phát triển đó. Tại sao đến bây giờ mới phát triển nhỉ?"

Nàng im lặng một hồi lâu. Tôi nghe tiếng nàng sụt sịt mũi.

"Chắc chắn," nàng nói. "Đó là do tình yêu."

"Tình yêu ư?"

"Ừ, tình yêu."

Lần này đến lượt tôi im lặng.

Có nghĩa là tình yêu đơn phương nàng dành cho tôi đã thúc đẩy cơ thể nàng tiết ra hoóc môn phát triển. Chắc ý nàng muốn nói đến điều đó.

Là tôi sao? Tôi không thể không suy nghĩ điều này. Chính tôi đây đã khiến cho nàng phát triển sao? Chính tôi đã làm cho ngực nàng phồng phao, hông nàng nảy nở sao? Có chuyện như vậy không?

"Cả người mẹ đã mất của tớ cũng như vậy." Nàng nói. "Cho đến trước khi yêu bố tớ, mẹ tớ cũng mang hình hài của một cô bé. Thế nhưng, cũng chính nhờ tình yêu đã khiến mẹ tớ phát triển thành một người phụ nữ trưởng thành đấy."

"Vậy thì do di truyền nhỉ!"

"Có thể vậy." Shizuru nói.

"Mẹ của Shizuru mất khi cậu bao nhiêu tuổi?"

"8 tuổi."

"Vì bệnh à?"

"Tớ nghĩ vậy. Về chuyện đó tớ luôn cảm thấy có gì đó mập mờ. Với cả tớ cũng không nhớ kỹ nữa. Và tớ cũng không hỏi lại bố chuyện đó."

"Vậy sao?"

"Mẹ tớ đã đi điều trị ở một nơi nào đó rất xa. Trong một khoảng thời gian dài. Tớ chỉ nhớ được mỗi chừng đấy."

"Chắc lúc đấy cậu buồn lắm hả?"

"Một tí thôi. Lúc mẹ sắp mất tớ cũng không gặp, Chỉ cảm thấy không biết tự bao giờ không còn gặp lại mẹ nữa."

"Vậy à?"

"Ừ."

Nói tới đó rồi nàng im lặng. Tôi coi sự im lặng đó là dấu hiệu nàng đã ngủ, vì lần nào cũng vậy, người ngủ trước luôn là Shizuru. Không gian yên tĩnh hòa lẫn vào ánh đèn mờ khiến người ta dễ đi vào giấc ngủ. Khi tôi đang mơ màng bước một chân vào cõi mộng thì bị gọi giật lại bởi giọng nói của Shizuru.

"Cậu cứ đi vui vẻ đi, đừng để ý đến tớ nhé."

"Hử?" Tôi hỏi lại.

"Cuộc triển lãm áo cưới ấy."

"À, ừ, tớ sẽ đi."

"Không phải là chỉ đi cho có, mà ý tớ là cậu đi vui vẻ nhé."

"Ừ. Sẽ cố gắng thử."

Bỗng nhiên tôi buột miệng nói tiếp.

"Shizuru và Miyuki cũng giống nhau nhỉ."

"Gì chứ? Tự dừng lại nói thế."

"Không biết nữa. Bất chợt tớ nghĩ thế."

"Tớ và Miyuki á?"

"Ừ."

"Tớ thấy chẳng có tí tẹo nào giống nhau cả."

"Chắc thế." Tôi nói xong rồi ngáp lớn. "Tớ chỉ nói thế thôi. Đừng bận tâm làm gì. Chúc cậu ngủ ngon." Nói xong tôi chui vào chăn.

Sau đó rất lâu, tôi mới nghe tiếng của Shizuru chúc ngủ ngon.

TẮM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#22

22

Sau một hồi suy nghĩ, tôi bỏ lọ thuốc mỡ đang cầm trên tay xuống. Hôm nay sẽ cố gắng không dùng thuốc. Hội trường triển lãm chắc rất đông người nên tôi không thể nào tạo khoảng cách với người khác được. Vì thế cho dù chỉ bôi một lượng thuốc ít thôi, cũng dễ bị người ta để ý tới.

"Này," từ phía sau, Shizuru gọi tôi. "Áo khoác của cậu là cái này nhé."

Quay lại nhìn, tôi thấy Shizuru đang cầm trên tay chiếc áo vest da màu nâu mà tôi đã mặc trong buổi lễ nhập học.

"Chọn đồ cho cậu khó quá. Cậu chẳng có bộ nào sang chảnh nhỉ?"

"Thì chỉ cần có áo phông và quần jean là đủ rồi mà."

"Tóm lại, vì cậu có cái quần Âu màu kem, nên chỉ còn cách phối với nó thôi."

"Bộ đó là bộ tớ mặc trong lễ nhập học đó."

"Ừa vậy sao?" Shizuru nói. "Chắc hẳn trong lễ tốt nghiệp cậu cũng sẽ mặc như vậy đúng không?"

"Dĩ nhiên rồi." Tôi trả lời. "Tớ định thế đấy."

Shizuru nhìn tôi với ánh mắt sững sốt. Có vẻ như cậu vừa rồi nàng chỉ nói đùa.

"Ok, vậy cũng ổn rồi. Cậu thay đồ nhanh đi. Không còn thời gian nữa đâu."

Tôi làm theo lời nàng hối thúc, cởi pyjama, mặc áo sơ mi, quần Âu vào.

Đứng trước gương, tôi bôi ít nước lên tóc, sửa sang lại những nếp tóc gãy lúc ngủ, nàng cũng đến bên cạnh.

"Cậu mang cái này theo đi."

Nàng chìa tờ mười nghìn yên ra trước mặt tôi.

"Khi nào nhận tiền lương làm thêm thì trả lại tớ nhé."

"Nhưng mà..."

"Này," nàng ngắt lời. "Hôm nay Miyuki đi ngắm giấc mơ của mình đó. Một giấc mơ rất trinh trắng."

"Ừ."

"Vậy mà sau khi xem xong, lại đi ăn ở cửa hàng ăn bình dân thì cậu thấy thế nào?"

Quả thật tôi đã dự định sau buổi triển lãm sẽ đi ăn ở cửa hàng bình dân thật. Lần này, tôi lại suýt mắc phải sai lầm nữa rồi.

"Cậu đang có bao nhiêu tiền?"

"À, khoảng 2400 yên."

"Tớ cũng nghĩ vậy. Chẳng có ai hẹn hò mà cầm chừng đó tiền đi đâu."

"Hẹn hò ư?"

"Thì chẳng phải hẹn hò sao? Việc cậu đi với Miyuki ấy."

Tôi chẳng nghĩ đến thế. Tôi chỉ đơn giản nghĩ rằng bản thân tôi giống như là một tấm vé để Miyuki có thể tham gia được buổi triển lãm áo cưới mà thôi.

Lẽ nào đây là một cuộc hẹn sao? Tự dưng tôi thấy căng thẳng. Mà suy đi nghĩ lại, thì đây quả là lần đầu tiên tôi và Miyuki đi chơi riêng với nhau thật.

"Tóm lại khi đi ăn tối, cậu phải lựa nhà hàng nào đẹp đẹp tí nhé. Chẳng hạn nhà hàng Pháp hoặc nhà hàng Ý ấy."

"Tớ chưa bao giờ đi đến những nhà hàng như vậy."

"Không sao đâu. Chỉ cần cậu nói 'ăn ở nhà hàng Pháp đi' là Miyuki sẽ biết nhà hàng Pháp nào ngay."

"Ừ."

Rồi Shizuru nói tiếp.

"Lúc trả tiền, cậu phải làm ra vẻ là muốn được đãi bạn ấy nhé."

"Làm ra vẻ á?"

"Ừ. Vì Miyuki sẽ nói muốn trả phần của mình, nếu mà bạn ấy nói thế thì cũng không ép người ta."

"Vậy hả?"

"Ừ. Cậu có làm được không?"

"Không biết nữa, nhưng tớ sẽ thử."

"Tớ lo cho cậu vụ này lắm." Shizuru nói rồi ngẩng tới ngẩng lui tôi đủ mọi phía.

"Không sao đâu mà."

"Tớ thì không nghĩ là không sao."

"Thực sự thì đúng là như vậy."

Nàng bật cười.

"Cậu thật thà quá nhỉ!"

Rồi cả hai đi ra cửa. Shizuru đứng phía sau tôi khi tôi đang lau giày. "Haizz," nàng thở dài.

"Tiếng thở dài của cậu là tâm trạng thế nào vậy?" Tôi hỏi nàng.

Shizuru thoáng bối rối rồi im lặng. Tôi đang quay lưng lại nên không nhìn thấy nét mặt nàng. Vì thế tôi tin những gì nàng nói tiếp theo.

"Đó là tâm trạng của người chị tiền người em trai chậm phát triển trong chuyện hẹn hò đấy." Shizuru nói. "Chính là chuyện đó."

"Không sao đâu mà." Tôi nói. "Tớ sẽ cố gắng."

"Ừ."

Sau đó, nàng khẽ nghiêng người, nhìn tôi.

"Ok, được rồi. Cũng ra dáng thanh niên đẹp trai lắm. Như thế này, chắc chắn là không sao đâu."

"Vậy tớ đi nhé."

Tôi ra khỏi phòng, bước xuống cầu thang, đi về hướng nhà ga. Nghe tiếng ai léo nhéo sau lưng, quay lại tôi thấy Shizuru đang đuổi theo.

"Giày của cậu, giày nè."

Nhìn xuống dưới chân, tôi thấy mình đang mang đôi giày thể thao bẩn vẫn đi đến trường hằng ngày. Vì thói quen nên tôi lại xỏ vào đôi giày. Tôi vội đổi đôi giày da Shizuru mang đến cho, rồi tiếp tục đi ra ga.

Đi một quãng khá xa, quay đầu nhìn lại, tôi vẫn thấy Shizuru đang đứng ngay giữa đường. Nàng vẫn đứng tiền tôi. Tôi vẫy tay, nhưng có vẻ như Shizuru không nhìn thấy.

Quả là trong buổi triển lãm có rất nhiều cặp đôi. Bởi không ai kiểm tra, nên tôi nghĩ toàn bộ những người vào đây không hẳn là các cặp đôi. Tôi rất bất ngờ vì có cả cặp là mẹ và con gái dắt nhau đến nữa. Tuy nhiên, không có cặp nào gồm hai bà mẹ, hoặc hai cô con gái, hoặc dĩ nhiên là hai chàng trai đi với nhau.

Tuy vậy, có khoảng ba cô gái không có bạn trai tháp tùng. Những cô gái đó trông như những người chơi game thua, họ tỏ vẻ mặt như bị ai đó đánh bại, cứ ngồi lì trên ghế. Và khi phải đứng dậy rời khỏi vị trí, các cô còn làm ra vẻ như bị thua chồng chất, tiếp tục lần nữa không muốn đi.

Xem ra cái "quy định" ban tổ chức đưa ra thật có vấn đề. Chính quy định mập mờ đó đã khiến cho các cô nàng nhìn như người bại trận.

Những người đàn ông đi cùng các cô gái có vẻ cũng cho rằng bản thân họ có mặt ở nơi này chỉ như những tấm vé cho các cô bạn gái được vào cổng. Ít ra thì tại ngay địa điểm này, sự tồn tại của họ chỉ có ý nghĩa như vậy mà thôi. Tất cả đều dường như không quan tâm đến chương trình và thể hiện sự chán nản ra mặt. Cũng có một số người tỏ vẻ nhiệt tình, nhưng cho dù có cố gắng thì xem ra màn diễn của họ cũng quá mờ nhạt trước sự cuồng nhiệt say sưa của các cô gái.

Không bao lâu sau buổi trình diễn bắt đầu.

Đúng như tên gọi của buổi trình diễn là áo cưới lãng mạn, mọi thứ đều rất lãng mạn. Khung cảnh tạo ra huyền ảo tựa giấc mơ của các cô gái, những giấc mơ trinh trắng. Thế nhưng, tôi thì không có tâm trạng như vậy. Cơn ngứa của tôi càng lúc càng lên đỉnh điểm, những cô người mẫu trình diễn đi qua đi lại hầu như không lọt vào mắt tôi. Tôi chỉ nhìn thấy những bóng hình màu trắng bay lượn trước mắt mình. Bên trong hội trường nóng lên bởi sự cuồng nhiệt của các cô gái, khổ hơn nữa là chiếc áo vest dạ của tôi càng làm cho tình trạng ngứa ngáy khủng khiếp hơn.

Không biết bao nhiêu lần tôi nhìn sang Miyuki ngồi bên cạnh, nhưng nàng đang mãi đắm chìm trong giấc mơ trinh trắng của mình, hoàn toàn không để ý đến gã đàn ông khổ sở ngồi bên. Có vẻ nàng đang hình dung đến cảnh bản thân trở thành cô dâu, bước trên thảm dẫn vào lễ đường trong tiếng kèn của thiên sứ. Vẻ mặt ngây ngất ấy rất đáng yêu, cho dù tôi chẳng thể nào đồng cảm được với giấc mơ ấy.

Cuối cùng thì show trình diễn, gọi là giấc mơ trong phút chốc của các nàng và là ác mộng tiếp diễn không ngừng của tôi, cũng kết thúc. Giữa bầu không khí ngọt ngào bởi nhiệt độ cơ thể, mùi nước hoa và cả tiếng thở dài tiếc nuối, rốt cuộc chúng tôi cũng thoát được ra khỏi hội trường.

"Phù!" Cuối cùng Miyuki cũng bật ra tiếng thở dài như bao cô gái khác. "Thật là tuyệt vời."

"Ừ."

Ra ngoài không khí lạnh, chỗ ngứa của tôi có vẻ dịu lại.

"Cám ơn cậu." Miyuki nói. "Nhờ có Makoto mà mình được trải qua một khoảng thời gian tuyệt vời."

"Không có gì." Tôi trả lời. "Tớ có làm được gì đâu."

"Không đâu." Miyuki lắc đầu. "Tớ nghĩ là cậu đã vất vả lắm. Chỉ ngồi ở đó thôi cũng khó chịu lắm mà."

Trong chốc lát, tôi bỗng nghĩ hình như vết ngựa của mình đã bị lộ ra mất rồi.

"Đây là nơi cánh đàn ông cảm thấy nhàm chán lắm đúng không?"

Không, tôi đang định nói thế, nhưng rốt cuộc lại gật đầu một cách thành thật.

"Đúng không? Huống chi bọn mình cũng không phải là cặp đôi có dự định kết hôn nữa."

"Ừ."

Trong bóng chiều chúng tôi cùng sánh bước trên con phố hướng ra nhà ga.

"Nghe nói là có rất nhiều cặp đôi đã đặt những chiếc váy cưới đó luôn rồi đấy." Miyuki nói với vẻ hơi ganh tị.

"Bởi vì có nhiều chiếc váy đẹp quá mà."

"Ừ. Mình cũng thích mấy chiếc váy đó."

"Giá váy cưới khá đắt nhĩ. Làm tớ hết cả hồn."

"Là đồ cả đời chỉ sắm có một lần mà."

Trên con phố dọc trung tâm mua sắm, người qua lại đông đúc. Đã lâu lắm rồi mới gặp nhiều người qua lại nhộn nhịp thế này, không hiểu sao tôi cảm thấy hoa mắt.

"Cậu đói bụng không?" Miyuki hỏi.

Đến rồi đây, tôi nghĩ.

"Cũng đói rồi nhỉ!" Tôi trả lời. "Hay ta đi ăn nhà hàng Pháp, cậu thấy thế nào?"

"Hay đấy! Mình biết một nhà hàng Pháp khá ngon."

"VẬY Ạ?"

"Thế Makoto có gợi ý nhà hàng nào không?"

"Không, tớ không biết nhiều. Vậy tụi mình đến chỗ Miyuki biết đi."

Vậy là, từ con phố lớn chúng tôi rẽ vào một hẻm nhỏ, đi chưa bao xa đã thấy một nhà hàng ẩm thực phong cách miền Nam nước Pháp tuyệt đẹp. Chúng tôi dùng bữa tối tại đây.

Bên trong lò sưởi rất ấm, vì thế con sâu ngựa lại bắt đầu cựa quậy.

"Mình thường đến đây với bố." Lúc ngồi xuống ghế phía trước quầy, Miyuki nói.

"VẬY Ạ, CẬU VỚI BỐ THÂN NHAU NHỈ!"

"Ừ, còn hơi thái quá ấy, mình có cảm giác như bị cho vào lồng."

"Tiểu thư trong lồng kính à?"

"Ừ. Lồng sắt luôn, nên đến giờ mình vẫn ế, chẳng biết gì về tình yêu thế này đây."

"Ra là vậy."

Không biết tôi nói có gì kỳ mà nàng cứ cười khúc khích.

"Mà nhé," nàng tiếp tục. "Ngay cả chuyện tìm việc làm của mình cũng được quyết định bởi các mối quan hệ của bố. Kết cục sau khi tốt nghiệp đại học rồi, mình vẫn không thoát ra khỏi cái lồng son của bố."

Tôi được người phục vụ đề nghị chọn rượu, nhưng vì không biết gì tôi phó mặc hết cho Miyuki. Nàng có vẻ thành thạo việc này và đã gọi hai ly rượu vang.

"Tớ không quen lắm với những nơi này." Cuối cùng thì tôi cũng nói thật ra tâm trạng của mình. "Vì thế, tớ nhờ cả vào Miyuki."

Miyuki gật đầu, thức ăn cũng đều do nàng gọi. Tôi có hơi mất mặt, tuy nhiên nói ra sự thật sẽ làm cho mình cảm thấy nhẹ nhõm hơn là cứ ngại ngùng xấu hổ. Tôi có cảm giác nghe thấy tiếng tắc lười thất vọng của Shizuru từ đâu đó vọng lại.

"Thế cậu đã tìm được chỗ làm rồi à? Nhanh quá nhỉ!"

Khi nghe tôi nói, nàng hất mái tóc lên rồi thong thả gật đầu.

"Cũng không hẳn là đã nhận được sự chấp thuận của nội bộ, nhưng mà đã gặp người phụ trách về nhân sự, nói chung là mọi thứ cũng đã được quyết định."

"Là nơi như thế nào?"

"Là doanh nghiệp vốn đầu tư nước ngoài. Ban đầu sẽ làm việc ở Mỹ. Chỉ có mỗi việc đó mà mình phải cứng đầu lắm mình tớ mới chịu đó."

"Cậu sẽ làm việc ở Mỹ à? Cũng xa nhỉ!"

"Ừ, sẽ không được gặp cậu nữa!"

Có một thứ gì đó khiến tôi giật mình trước lời nàng nói. Có thể là do tôi suy diễn chăng.

"Hiện giờ tụi mình hầu như gặp nhau mỗi ngày nhỉ! Sau này sẽ buồn lắm đấy."

"Nhưng mà còn cả một năm nữa cơ mà."

"Ừ."

Rượu đã được đặt trên quầy, chúng tôi cầm ly lên. "Mùi thơm quá!"

"Đúng thật."

Nàng uống một hớp rượu với dáng vẻ rất sang trọng rồi nói "Ngon tuyệt." Trông nàng sành điệu hoàn toàn khác một cô nàng nào đó ở đâu đó đã thè chiếc lưỡi như lưỡi mèo để nếm rượu. Tôi nhớ lại câu nói của "cô nàng nào đó, ở đâu đó": "Tớ thấy chẳng có tí tẹo nào giống nhau cả."

Chẳng mấy chốc, thức ăn lần lượt được đưa đến. Hai đĩa chuyên tâm thưởng thức bữa tối. Các món ăn được ướp tỏi và gia vị, món nào cũng rất ngon. Thế nhưng, khi cơ thể tôi ấm lên, thì vết ngứa lại càng dữ dội hơn.

Tôi nói với nàng mình muốn vào nhà vệ sinh, rồi rời khỏi ghế. Vừa vào trong nhà vệ sinh, tôi liền gãi lấy gãi để vùng bụng từ bên ngoài lớp áo. Đây là chỗ ngứa nhất. Mồ hôi túa ra nên tôi rửa mặt. Lúc thò tay vào túi áo vest để lấy khăn tay, tôi nhận ra trong túi có một chiếc lọ nhỏ.

Đó là lọ thuốc mỡ Israel. Tại sao nó lại ở đây nhỉ?

Ngay lập tức khuôn mặt Shizuru hiện lên trong đầu tôi. Chắc chắn là nàng. Tôi không nghĩ ngợi nhiều, liền lấy ra dùng với lòng biết ơn. Tôi vội vàng cởi áo vest, vén áo sơ mi, bôi thuốc lên vùng bụng và vùng lưng. Nhưng xét đến chuyện tiếp sau đây vẫn ngồi cùng Miyuki, tôi quyết định giảm bớt lượng thuốc.

Tôi chỉnh lại áo vest, rút gói quà nhỏ lúc trước bỏ bên trong chiếc túi khác với túi áo đựng lọ thuốc mỡ rồi quay lại quầy.

Trước khi ngồi vào ghế, tôi chìa gói quà nhỏ trước mặt nàng và nói:

"Chúc mừng sinh nhật cậu nhé. Hơi trễ một tí."

"Ôi! Trời ơi!" Miyuki mở to mắt kinh ngạc nhìn tôi. Không lẽ việc tôi tặng quà bất ngờ đến thế sao? Mà cũng đúng thế thật, mãi cho đến năm ngoái, tôi vẫn không biết sinh nhật của nàng là ngày nào cơ mà.

"Mình mở ra có được không?"

"Dĩ nhiên là được."

Nàng mở gói quà và nín thở.

"Cái này là..."

"Ừ."

"Sao bằng đúng không?" Nàng nhìn tôi.

"Ừ, đúng rồi."

Đó là bức hình chụp một ngôi sao băng lồng trong khung nhỏ làm bằng acrylic.

"Tấm hình này tớ chụp từ lâu lắm rồi, hồi còn học cấp hai cơ." Tôi giải thích. "Đây là mưa sao băng đấy. Vệt sáng chạy thẳng một đường màu trắng đó chính là sao băng."

"Ôi, đẹp quá."

Nàng lại hướng ánh mắt vào bức ảnh. Vẻ mặt mơ màng như vừa gặp một giấc mộng.

"Có nhiều sao băng đến vậy à?"

"Ừ. Tớ đặt máy ảnh lên chân máy, hướng lên trời, để mở cửa trập trong 5 phút. Làm như vậy sẽ chụp được nhiều sao băng như thế này đây."

Trong bức ảnh, trên nền trời đen thẫm, do sự quay của trái đất, các ngôi sao xếp thành quỹ đạo vòng cung. Những chùm ánh sáng hình mũi tên tỏa ra như nan quạt đến mức gần như giao nhau với quỹ đạo ấy. Chùm sáng đó là sao băng.

Lần đầu tiên nhìn thấy tấm hình này sau khi vừa rửa ảnh ra, tôi đã cảm động đến mức nổi da gà.

Miyuki áp khung hình vào ngực, nói với tôi.

"Cám ơn cậu. Mình vui quá."

"Tốt quá, cậu thích món quà này tớ cũng vui lắm." Nhìn hình ảnh Miyuki vui như trẻ con, tôi có chút cảm động. Đó là những biểu hiện cảm xúc mới mẻ của nàng mà bình thường tôi chưa từng trông thấy.

"Này, tớ nghe nói rằng nếu gặp sao băng, những điều ước nguyện của mình sẽ trở thành hiện thực. Vì vậy, nếu cậu giữ tấm ảnh này, không chừng ước mơ sẽ thành hiện thực đấy."

Nghe những lời tôi nói, nét mặt nàng bỗng sáng rực lên.

"Có cả ý nghĩa như vậy nữa à?"

"Ừ, tớ nghe thế."

"Đây là món quà tuyệt vời nhất đấy!"

Có lẽ với mọi người thì đây là món quà không đáng tiền, nhưng đối với tôi, đó là cả một sự nỗ lực lớn.

"Tớ sẽ giữ nó như vật báu suốt cuộc đời này."

Vào giây phút đó, tôi có cảm giác niềm tự hào rất nhỏ bé của mình bỗng trở nên to lớn vô hạn. Một nỗi mừng vui nháy múa rộn ràng trong con tim yếu đuối của tôi.

Tôi tiếp tục dùng bữa với tâm trạng như đang trong mơ, tiếp tục nói chuyện với nàng như đang trong mơ.

Sau bữa ăn, khi đứng lên khỏi ghế, không hiểu sao tôi cảm giác cơ thể của mình cao lên hơn một tí. Chắc có thể là nền nhà bỗng dưng đã được nâng lên khoảng 3 xen ti mét cũng nên.

Ở quầy tính tiền, tôi sực tỉnh quay trở về với thực tại, nhớ lại những lời dặn dò của Shizuru, vội lôi ví tiền từ trong túi quần ra và nói với Miyuki.

"Để tớ trả tiền bữa ăn hôm nay."

"Thôi, thôi, không được đâu. Bởi vì hôm nay mình rủ cậu đi cùng mà. Cho nên để mình trả bữa ăn này."

Không ai chịu nhường ai. Vì thế, tôi đành nói.

"Vây thôi, tụi mình chia ra trả vậy."

Tôi thanh toán phần ăn của cả hai bằng tờ mười nghìn yên mà Shizuru đưa cho, sau đó Miyuki đưa lại cho tôi số tiền phần ăn của mình. Ngay lúc này đây, tôi hết sức cảm ơn Shizuru vì sự quan tâm đến từng chi tiết của nàng. Nếu không có tờ mười nghìn yên này thì làm sao tôi dám mơ đến một buổi tối trong nhà hàng sang trọng này được.

Khi chúng tôi rời khỏi nhà hàng thì màn đêm đã bao phủ cả khu phố, có thể nhìn thấy ánh sao lấp lánh thấp thoáng giữa các tòa nhà.

"Có thể nhìn thấy sao băng không nhỉ!" Miyuki ngược mặt lên trời nói.

"Phải ra khỏi thành phố thì mới thấy được. Tầm hình đó là tớ chụp từ trên núi đấy."

"Cậu có chụp tiếp nữa không?"

Miyuki xoay đầu một vòng rồi ngược nhìn tôi. Mái tóc dài của nàng khẽ đung đưa.

"Sao nhỉ! Nhiều năm rồi tớ chưa chụp lại hình thiên thể."

"Này, nếu như mà cậu chụp ấy," gò má ửng hồng vì rượu của Miyuki áp lại gần tôi, "thì dẫn mình đi theo với nhé."

Tôi nghĩ là nàng đang say, chỉ đến sáng mai chắc hẳn nàng sẽ quên ngay những lời nói lúc này. Vì thế, tôi trả lời nàng một cách thoải mái.

"Được thôi. Vậy thì cùng nhau đi chụp sao đi."

"Thật không?"

"Thật."

"Cậu hứa đấy nhé."

"Tớ hứa."

"Yeah!"

Nàng chấp hai tay lại với nhau. Đây cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy hành động như vậy của nàng.

Khi đến ga, nàng cảm ơn tôi một lần nữa.

"Hôm nay thật sự cảm ơn cậu. Mình vui lắm."

"Ừ, vậy tốt quá. Tớ cũng vui lắm."

"Chắc chắn..."

Nói đến đây, nàng bỗng lúng túng, ánh mắt hướng xuống nhìn dưới chân, giây lát sau lại ngẩng mặt lên.

"Mình cảm giác món quà mình nhận được ngày hôm nay là món quà sinh nhật tuyệt vời nhất từ trước đến nay. Cả những gì trong ngày hôm nay cũng vậy."

Miyuki mở đôi mắt tròn xoe, có vẻ chính nàng cũng ngạc nhiên trước những lời nói của mình. Nàng nói "tạm biệt" và chạy đi nhanh như bỏ trốn.

Còn lại một mình giữa đám đông nhộn nhịp, tôi chỉ biết đứng ngây ra nhìn theo bóng nàng khuất dần.

Và tôi thấy mình vẫn đang lơ lửng cách nền gạch lát đường chừng 3 xen ti mét.

Trước 10 giờ tối, tôi đã về đến nhà.

Bước vào phòng bếp, tôi thấy Shizuru đang nằm cuộn mình trong ghế lười đọc sách.

Nhận ra tôi đã về, nàng ngẩng mặt lên chào: "Cậu về rồi à?" Giọng nói như nghẹt mũi.

"Tớ mới về." Tôi vừa nói vừa hờ hững nhìn thùng rác ở góc phòng. Quả nhiên, thùng rác đầy ắp khăn giấy. Nàng đã khóc. Nhưng tôi vờ không nhận ra điều đó. Rõ ràng nàng biết tôi đã nhận ra, song cũng không dả động gì. "Hôm nay sao rồi?" Shizuru hỏi.

"Ừ. Cũng tạm tạm."

"Tạm tạm thôi à?"

"Ừ, tạm tạm."

"Ừm!" Nàng nhìn tôi với vẻ đầy hoài nghi.

"Miyuki đã chết mê chết mệt những chiếc váy cưới đó."

"Chắc là đẹp lắm đúng không?"

"Ừ, trắng muốt và bông bênh."

Nàng bật cười.

"Áo cưới thì cái nào cũng trắng muốt và bông bênh cả mà."

"Có lẽ là vậy nhỉ."

"Bữa tối thì sao?" Nàng hỏi.

"Ừ, bọn tớ ăn tại nhà hàng kiểu miền Nam nước Pháp, nhà hàng mà Miyuki thường hay đi."

"Thấy chưa?" Shizuru gật gù.

"Đúng là mọi thứ diễn ra hết như những gì Shizuru nói. Tiền của cậu đưa đã giúp tớ nhiều lắm đấy."

"Không có gì."

Và tôi sức nhớ ra lọ thuốc mỡ.

"Này, cái này." Tôi lôi cái lọ trong túi áo vest ra. "Cái này, Shizuru đã bỏ sẵn vào túi áo cho tớ à?"

Ánh mắt sau cặp kính viễn thị của nàng lơ đãng nhìn vào tay tôi.

"Không có." Nàng nói. "Không phải tớ."

Nàng nhìn tôi với vẻ mặt ngạc nhiên. Quả là diễn rất giỏi.

"Cái đó, chẳng phải là lọ thuốc viết bằng tiếng Nga đáng ngờ mà cậu nói trước đây sao?"

Nàng áp nhẹ tay lên gò má, làm bộ như chỉ nói ra việc đó thôi cũng đã khiến cho nàng xấu hổ vậy.

"Làm sao tớ lại để cho cậu mang thứ đó đi hẹn hò với Miyuki được chứ? Không lẽ..." Nàng nhìn vào mắt tôi. "Cậu đã dùng nó à?"

"Không."

Tôi cất lọ thuốc mờ vào túi áo.

"Một cuộc hẹn hò hoàn toàn lành mạnh. Không có chuyện tớ dùng thứ này đâu nhé."

"Vậy sao." Nàng nói. "Nếu vậy thì tốt rồi."

Buổi tối, như thường lệ, sau khi chui vào chăn, tôi lại bắt chuyện với Shizuru.

"Shizuru!"

"Gì cơ?" Nàng đáp nhỏ.

"Lần tới," tôi nói. "Tớ cũng muốn chúc mừng sinh nhật Shizuru. Cùng đi đến nhà hàng Pháp nhé."

Nàng không nói gì, chỉ mỗi tiếng sục sục mũi. Tôi chờ nàng trả lời.

"Được rồi..."

Không lâu sau, nàng trả lời gần như thì thầm.

"Được rồi nghĩa là sao?"

"Không cần đâu, cậu không cần làm gì cho tớ cũng được mà."

"Thế nhưng mà..."

"Cậu đã làm thế này là đủ rồi. Chỉ cần cậu cho tớ ở lại đây là đủ. Đối với tớ, mỗi buổi tối đều như là một bữa tiệc."

"Nhưng mà..."

"Cậu không cần phải ngại với tớ. Bởi vì không có tình yêu đơn phương nào lại hạnh phúc như thế này đâu."

Chắc chắn không phải thế. Nếu thật sự như lời nàng nói, thì chắc chắn thùng rác sẽ không đầy ắp khăn giấy.

"Sinh nhật Shizuru là khi nào?"

Ở cùng với nhau dưới một mái nhà mà tôi vẫn không biết sinh nhật của nàng. Hình như tôi đã bỏ qua một điều gì đó rất quan trọng, và cứ thế để nó vượt đi mất, tôi cảm thấy khó chịu với chính mình.

"Tớ không nói đâu. Đó là một ngày rất đời thường thôi." Shizuru trả lời một cách bướng bỉnh.

"Không nói thì thôi. Chỉ cần điều tra là sẽ biết ngay." Tôi nói. "Vào ngày hôm đó, cậu có không thích tớ dẫn cậu đến nhà hàng, và cho dù cậu có ghét đi nữa, tớ vẫn tặng quà cho cậu."

Lần im lặng này kéo dài khá lâu. Có cảm giác những lời nói đã ở khóe miệng, chỉ chực phát ra, nhưng nàng đã kìm nén lại trong ánh sáng mờ nhạt.

Không lâu sau, tôi nghe tiếng nàng thì thầm.

"Cậu thôi đi mà."

Giọng nàng run run, xen lẫn cả tiếng thở dài và nước mắt.

"Cậu đừng tử tế với tớ nữa, đừng đùa giỡn với tớ nữa."

TẮM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#23

23

Lúc tôi nhận ra một cách rõ ràng thì đã gần cuối năm.

Shizuru quả thật đã lớn. Ngực của nàng cùng chiếc áo lót đã khẳng định mạnh mẽ điều đó, ở vùng eo cũng nhìn thấy đường cong cực kỳ nữ tính. Đó chỉ là vấn đề tỷ lệ, nhưng nhờ đó, lần đầu tiên eo của nàng đã lộ diện.

Chiều cao cũng tăng lên thêm được 3 xen ti mét, góc độ ánh mắt khi hai người nhìn nhau cũng trở nên thoải mái hơn. Ấn tượng nàng quá nhẹ đã dần mờ nhạt đi, thậm chí có lúc nàng thức dậy còn đuổi mình uể oải, biếng nhác như những cô mèo cái béo tròn.

Đó là cảnh tượng hết sức lạ lùng. Hình ảnh trẻ con của Shizuru mà tôi nhìn quen mắt đang biến mất. Có lúc đang đọc sách trong phòng, bất chợt ngẩng đầu lên, ngay trước mắt tôi một cô gái xa lạ đi ngang qua. Tôi phải định thần lại, thì ra là Shizuru mà.

Shizuru không phải là một mỹ nhân, nhưng quyến rũ vô cùng, hơn nữa, còn là một cô gái đầy dục tính.

Có những hành động hoàn toàn vô tình của nàng lại mang theo ý nghĩa mới, và tôi phải cố tình bỏ qua không nhìn. Tóc Shizuru bây giờ dài gần bằng tóc Miyuki. Mỗi lần tắm gội xong, nàng hay ngồi thong thả trên ghế,

tư thế ấy nhìn từ phía sau thật gợi cảm. Mái tóc ướt lóng lánh, vòng eo thon như đang phát ra một tín hiệu gì đó với tôi. Tôi rất lo một ngày nào đó nàng lại nói "cậu có muốn chụp hình nude không?"

Đến kỳ nghỉ đông nàng không thể về nhà, tôi cũng vì nàng nên quyết định không về quê.

Cũng vừa đúng lúc cuộc thi nhiếp ảnh hết hạn vào cuối năm, ở giai đoạn nước rút chúng tôi chụp thêm được vài tấm hình, sau đó lựa chọn cẩn thận một số bức xuất sắc nhất trong tất cả, cho vào phong bì rồi đi bỏ vào thùng thư. Shizuru dự thi chuyên mục ảnh Snapshot, còn tôi thì dự thi chuyên mục ảnh phong cảnh.

Trên đường về hai đứa ghé vào cửa hàng tiện lợi gần nhà để mua mì soba, sau khi về đến nhà, chúng tôi cùng nấu mì Toshikoshi soba để ăn.

(Món mì đặc biệt ăn vào vào đêm giao thừa theo truyền thống ở Nhật Bản)

"Nếu như mình được giải cuộc thi này thì hay biết mấy nhỉ!"

Shizuru vừa ăn mì vừa nói. Hôm nay nàng diện quần jean denim và áo len màu hồng. Cũng đã lâu rồi nàng không còn mặc áo smock nữa.

Nhà bếp chỉ cần chiếc quạt sưởi là đủ ấm cả phòng.

"Ừ, giải thưởng lớn thì chắc mình không đủ sức, nhưng cũng mong đạt được mấy giải nho nhỏ nhỉ! Thấy hồi hộp quá."

"Nhưng 3 tháng nữa mới có kết quả. Thôi thì bọn mình cùng thông thả chờ."

"Ừ, đành vậy."

Nàng tháo cặp kính bị khói mờ ra, đặt trên bàn, rồi tiếp tục dùng bữa.

"Mắt cậu nhìn thấy rõ rồi à?"

Nghe tôi hỏi, nàng ngẩng mặt lên, nhìn tôi với cặp mắt đen láy, như mắt của con hươu cái.

"Có lẽ mắt tớ đã khá hơn rồi." Shizuru nói.

"Đây cũng là một bằng chứng cậu đã lớn lên nhì! Vậy thì," bỗng dừng, tôi nổi hứng nói tiếp, "Không chừng cái bớt cũng đã biến mất rồi?"

Nàng mỉm cười. Nụ cười tỏ ý: "Ôi trời, đến chịu!" giống như người lớn dành cho con nít.

"Nó cũng đã khá nhạt đi rồi." Nàng nói. "Cậu có muốn xem thử không?"

Trong từ "xem thử" này có một áp lực ghê gớm chưa từng có từ trước đến nay. Tôi vội rút người lại.

"Không, tớ không xem đâu."

"Bởi vì cậu muốn duy trì mối quan hệ như hiện nay à?"

"Ừ, đúng vậy."

Sau khi ăn xong Toshikoshi soba, Shizuru đứng trước bồn rửa chén. Nàng rửa chén bát trong bồn kêu loảng xoảng, bỗng dừng dừng tay lại và nói: "Quả là nếu để chuyện này sang năm mới thì không hay cho lắm" rồi quay lại phía tôi.

"Tớ ấy mà," nàng nói. "Thực ra tớ bị mẹ kế đuổi vì bà ấy bắt gặp tớ đang nằm ôm ấp em trai mình trên giường."

Quá đổi ngạc nhiên, tôi nhảy dựng người lên, chân đập cả vào cạnh bàn.

"Đùa à?" Tôi nói.

"Tớ nói thật."

Nàng vừa nói vừa lau tay bằng khăn.

"Nhưng không phải có ý bậy bạ đâu."

"Không có ý bậy bạ, thế thì tại sao cậu lại nằm ôm em trai trên giường?"

"Vì tình cảm chị em thôi mà."

"Vậy sao." Tôi lẩm bẩm. Vì tôi là con một, nên về mặt này tôi không hiểu cho lắm.

"Em cậu bao nhiêu tuổi?"

"16 tuổi."

"16 tuổi thì cũng khá kỳ đấy chứ."

"Em tớ bị bệnh." Shizuru nói. "Em tớ ở suốt trong nhà, không ra ngoài được. Hầu như cả ngày đều ở trên giường."

"Em cậu bị bệnh gì?"

"Không có tên rõ ràng. Tình trạng bệnh có vẻ hiếm gặp."

"Vậy à?"

"Ừ. Nhưng cậu xem, em tớ đang bước vào độ tuổi dậy thì đúng không? Vậy mà cu cậu đến cả việc nắm tay người yêu để hẹn hò cũng không làm được."

"Ừ, đúng là vậy."

"Chính vì vậy, tớ mới thử cho em tớ biết cảm giác thế nào thôi."

"Nhưng mà làm chuyện đó trên giường thì cậu không nghĩ sớm quá à?"

"Thì tại em tớ chỉ nằm trên giường, làm sao mà ra công viên được."

"Ừ, cũng đúng thế thật."

"Lúc đó, tớ cho em tớ mượn bộ ngực bé tí khiêm tốn này của tớ."

"Với bộ ngực của cậu thì em cậu có mừng không nhỉ!"

"Sao cậu bất lịch sự thế. Cu cậu mừng lắm."

"Ừ, mỗi người một ý thích mà."

"Lại bất lịch sự nữa rồi. Dù sao ngực tớ cũng bằng cái bánh bao đấy chứ."

"Ừ, ừ."

"Vậy đấy, tớ cho em tớ mượn ngực để sờ, rồi hôn vào cổ và đùa giỡn với nhau. Thế là bị bà mẹ kế nhìn thấy."

"Em trai cậu là con trai của mẹ kế à?"

"Không phải, là em ruột của tớ. Dưới còn có một em gái là con của bố tớ và mẹ kế. Bé đấy chỉ mới 10 tuổi thôi."

"Tớ không biết chuyện đó."

"Thì tớ có nói đâu."

"Lần này không phải là cậu nói dối đấy chứ?"

"Sao nhỉ!" Nàng nói rồi tủm tủm cười.

"Thế còn cái vụ nhật ký cậu nói lần trước thì sao?"

"Chuyện đó cũng là thật. Lúc đó tớ cũng bỏ đi khoảng một tuần không về nhà. Nhưng mà," nàng nói, "Tới đây thì tớ cũng đã sám hối xong. Tớ xin lỗi vì đã nói dối cậu nhé."

Và nàng quay lại tiếp tục rửa chén bát.

Trong lời thú nhận hơi pha chút đùa giỡn, nàng đã để lại một gợi ý chạm vào sự thật sâu thẳm bên trong, vậy mà lúc ấy tôi đã không nhận ra, chỉ nhìn nhận sự việc ở bề mặt và để cho bản chất trôi qua mất.

Hôm đó chúng tôi cố gắng thức đến 0 giờ.

Hai đứa ngồi trên giường tôi, chơi giải ô chữ và cùng đợi đón năm mới.

"Cột dọc trước nhé." Shizuru nói.

"Hoàng hậu đỏ rốt cuộc là ai? Mẹ cô ta là Dinah."

"Cái gì vậy? Tớ hoàn toàn không hiểu."

"Cái này chắc chắn là câu chuyện Alice đi qua tấm gương!"

"Có mấy chữ?"

"5 chữ. Kết thúc là chữ y. Chắc là tên của con mèo."

Và sau đó nàng cố gắng nhớ lại những cái tên có năm chữ cái kết thúc là "y" và cứ thế đọc lên: Sammy, Merry, Tommy, Ronny.

"A." Bất chợt nàng ngẩng mặt, reo lên.

"Gì vậy? Cậu tìm ra rồi à?"

"Không phải. Nhìn kia." Nàng chỉ chiếc đồng hồ trên giá và nói. "Đã qua năm mới rồi."

"Đúng rồi nhỉ!"

"Năm nay mong cậu giúp đỡ tớ nữa nhé." Shizuru cúi đầu nói.

"Cậu cũng giúp tớ nhé."

Sau đó, hai đứa tôi vội vàng thay quần áo ngủ, mạnh ai người nấy chui vào giường của mình. Ngoài những lúc ở trong phòng tối để tráng rửa ảnh, về cơ bản thì bọn tôi không thức khuya. Bởi vì bóng tối của màn đêm là để ngủ cơ mà.

Không bao lâu sau, lúc tôi sắp chìm vào giấc ngủ, thì lại nghe giọng của nàng vang tới.

"Từ đó là Kitty."

"Cậu vẫn còn nghĩ đến trò đó à?"

"Chứ sao. Nhưng bây giờ thì ngủ đây."

"Vậy thì tốt rồi, chúc cậu ngủ ngon."

"Chúc cậu ngủ ngon."

TẤM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#24

24

"Nghe đâu Shirahama đã bị Miyuki từ chối rồi."

Điều này thì tôi nghe từ miệng của Sekiguchi.

Đó là trong giờ học môn Lịch sử Anh ngữ, môn học mà cả nhóm chỉ có hai đứa tôi đăng ký.

"Bị từ chối?"

"À, Shirahama cảm thấy thời cơ đã đến nên lấy hết can đảm tỏ tình với nàng, nhưng đã bị từ chối với một thái độ hết sức lịch sự."

"Shirahama kể với cậu à?"

"Ừ. Mới ngày hôm qua thôi."

"Đó chẳng phải là chuyện bí mật sao?"

"Ừ thì, trước khi kể với ai tớ cũng dặn trước 'cấm không được nói cho ai biết nhé' rồi mới tiết lộ." Cậu ta lại đùa như mọi khi.

"Mà Shirahama bảo chỉ kể với tớ thôi nhưng thế nào chẳng chạy đi bàn tán với những người xung quanh."

"Miyuki nói gì để từ chối nhỉ?"

"Cô ấy nói là: tớ ghét thái độ ngạo mạn của cậu!"

"Làm gì có chuyện đó."

"Tớ không thể nào yêu người có hai xoáy."

"Vậy lại càng không thể."

"Chỉ đơn giản là: tớ xin lỗi."

"Ừ, vậy mới đúng theo phong cách của Miyuki."

"Thực ra đâu cần thiết phải xin lỗi nhỉ! Có phải lỗi của ai đâu."

"Ừ. Nhưng Miyuki là kiểu người như vậy mà."

"Cậu nói như hiểu hết về nàng nhỉ?"

Sekiguchi nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ.

"Thì bởi học cùng nhau lâu rồi mà."

"Ừ. Mà các cậu nghiêm túc ghê nhỉ. Cậu có biết ăn chơi cũng là một trong những bốn phạm của sinh viên không?"

"Không biết. Hơn nữa, tớ không giỏi như Sekiguchi, nếu không đi học thì tớ sẽ không biết gì cả."

Sekiguchi nhìn lại tôi với ánh mắt có vẻ thương hại.

"Không lẽ, đàn ông như thế này thì..."

"Gì chứ?"

"Không có gì." Sekiguchi nói. "Chuyện người lớn, không liên quan đến trẻ con đâu."

Ngày kế tiếp, tin Shirahama thất tình đã trở thành "bí mật" mà cả nhóm ai cũng biết. Bản thân tôi lại được chính Shirahama kể cho nghe (chuyện cũng chỉ có bấy nhiêu). Không hiểu sao mọi người đều quan tâm giữ ý với Miyuki chứ không phải với Shimahara. Trước mặt nàng, chúng tôi tuyệt đối không mở miệng nhắc đến chuyện này.

Đến giờ học chỉ có hai đứa, đã mấy lần Miyuki tỏ vẻ muốn nói điều gì đó với tôi, nhưng rốt cuộc lại không nói gì.

Vào mùa này, sinh viên năm thứ ba bận rộn với hoạt động tìm việc, chẳng có thời gian quan tâm đến các vấn đề cá nhân của người khác, vì thế chuyện này không lâu sau cũng bị lãng quên.

Kỳ thi viết của tòa soạn báo mà tôi nhắm đến vẫn còn xa phía trước. Shizuru từ đầu cũng có vẻ không quan tâm đến vấn đề tìm việc làm. Đường như chỉ có hai đứa tôi bị bỏ rơi lại giữa thế giới tắt bật này.

Dạo gần đây, chúng tôi như một cặp bướm xanh trái mùa trải qua những tháng ngày phiêu bồng trong các ngõ hẻm thành phố hoặc trên những con đường mòn trong rừng nhằm tìm kiếm một khoảng nắng rọi.

"Cậu có biết không?" Shizuru hỏi tôi.

Hai đứa đang đi bộ trên bờ sông không tên ở một thành phố nọ.

"Miyuki lúc nào đi đâu cũng mang bức hình đó theo bên mình."

"Bức hình nào?"

"Hình sao băng."

Giọng điệu của Shizuru không hiểu sao làm tôi bỗng cảm thấy căng thẳng.

"À, tấm hình đó hả."

"Cậu vui không?"

Shizuru hất mái tóc dài lên rồi ngược nhìn tôi.

Sau một hồi suy nghĩ, tôi gật đầu.

"Ừ, tớ vui. Người ta thích món quà mình tặng thì ai mà không vui cơ chứ."

Trong thoáng chốc ánh mắt của Shizuru hiện lên vẻ thất vọng. Chắc nàng mong chờ một câu trả lời khác. Tôi cũng biết điều đó nhưng lại không nói ra. Vì sự thực là tôi cũng chẳng hiểu tôi nữa.

"Cậu lại cao thêm một tí rồi nhì!" Tôi thay đổi chủ đề.

"Chỉ một tí thôi mà." Nàng nói. "Cũng phải mấy năm rồi tớ mới đo lại cân nặng đấy."

"Vậy sao? Thế bây giờ cậu bao nhiêu cân?"

Shizuru đảo mắt tỏ vẻ ngạc nhiên lắm.

"Hỏi cân nặng của phụ nữ là bất lịch sự lắm đấy, cậu không biết à?"

Tôi bất chợt phì cười.

"Chỉ với Shizuru thôi tớ mới hỏi thế, cậu không giống con gái bình thường mà. Hỏi như vậy là xem cậu như người thân của tớ."

Mặt nàng chợt sa sầm.

"Sao lại không giống?"

Trong giọng nói có pha sự bức tức.

"Cậu phải tỏ ra công bằng với tớ hơn một tí chứ. Đối xử với tớ như với một cô gái bình thường đi. Cậu thiệt là khờ." Nói xong nàng bước đi trước.

Đạo gần đây, Shizuru luôn thất thường như vậy. Bất chợt buồn bã, nổi giận, rồi thoáng chốc lại hào hứng. Không biết đây có thể gọi là tâm trạng đồng đánh của những cô gái vào tuổi dậy thì hay không, một gã thanh niên như tôi không thể nào hiểu được.

Dáng Shizuru đang đi bộ khoảng 10 mét trước mặt tôi trông rất hấp dẫn. Nàng mặc đầm màu hồng anh đào trông rất có không khí mùa xuân, bên ngoài khoác cardigan len màu trắng sữa. Vì nàng đang trút nổi tức giận lên vai nên khi bước đi mái tóc đen dài lắc lư rất mạnh.

Tôi lấy máy ảnh ra, nhìn dáng nàng qua ống kính. Vì ngược nắng, lưng nàng được ôm trọn trong một viền ánh sáng, tạo nên ấn tượng nhỏ bé hơn cả trong hình dung của tôi. Tôi nhớ lại lần đầu tiên mình đưa máy lên chụp nàng. Cũng như lần này, nàng quay lưng lại phía tôi.

Tôi bấm máy. Rồi lại bấm chụp thêm một tấm nữa. Đột nhiên nàng quay người lại. Khi tôi zoom cận ống kính thì thấy vẻ mặt nàng như sắp khóc.

"Cậu làm sao vậy?"

Tôi vội vàng chạy lại hỏi, nàng liền chìa bàn tay cho tôi xem.

"Tớ bị rụng răng rồi."

Đúng là trong tay nàng đang cầm một chiếc răng nhỏ màu trắng sữa.

"Đúng thật. Răng nào rụng vậy? Cho tớ xem nào."

Shizuru nước mắt lưng tròng lắc đầu.

"Không, nhất định tớ không cho xem đâu."

Nàng ngoảnh mặt đi rồi cứ vậy bước tiếp. Không còn cách nào khác tôi đành đuổi theo sau.

"Cậu vẫn còn răng sữa nhỉ!"

Nghe tôi nói, nàng vẫn quay lưng lại phía tôi mà trả lời.

"Lúc trước tớ đã nói rồi. Vẫn còn mấy cái răng sữa chưa thay mà."

"Thế chiếc răng vừa mới rụng này nằm ở vị trí nào? Cậu không cần cho tớ xem cũng được."

"Răng cửa, ở hàm trên. Chắc chắn là sẽ hở cả một khoảng trống cho coi."

"Không sao đâu, chiếc răng khác sẽ mọc lên ngay thôi."

"Haizz." Shizuru thở dài. "Mãi mới nuôi được mái tóc dài ra, và có thể mặc được mấy bộ quần áo đẹp, vậy mà hỏng hết rồi." Nàng than vãn.

"Ít ra thì!" Nói đến đây nàng im bặt.

"Ít ra gì chứ?"

"Không có gì?"

"Không có gì thật à?"

"Ừ, không có gì thật."

Và ngay ngày hôm sau, nàng lại quay trở về với chiếc áo smock muôn thuở. Nàng đã tự sửa lại những chỗ áo chật. Mái tóc được tết gọn, để lộ vầng trán nhô ra. Trông dáng vẻ nàng như đang quay lại thời trẻ con. Đúng là không thể che giấu được, nên nàng đã miễn cưỡng cho tôi xem chiếc

răng rụng. Quả nhiên, ở hàm trên đã hổng mất một chiếc răng của nằm ngay cạnh răng nanh. Tuy thế nhìn vẫn có nét dễ thương riêng, tất nhiên những lời nói như thế này không làm cho nàng cảm thấy hài lòng được.

Nàng mặc chiếc áo smock màu xám lông chuột, mang tất đen, tóc tết, đeo cặp kính màu sô cô la. Song ngực của nàng thì lại phồng phao, phần hông cũng nở nang hơn, có cảm giác không được cân đối như lúc tôi mới gặp lần đầu.

Có vẻ chiếc áo smock làm cho nàng cảm thấy an tâm hơn. Shizuru đã ổn định tâm trạng, nàng không còn vô cơ sa sầm mặt nữa.

Những tháng ngày nhẹ nhàng và bình yên tiếp diễn, hiển nhiên đến mức chúng tôi chẳng bao giờ nghĩ rằng rồi sẽ có lúc kết thúc. Tôi có cảm giác mọi thứ đều được trao một đặc ân vĩnh viễn, không cần phải quyết định và được trì hoãn vô thời hạn.

Và dĩ nhiên, tôi đã sai.

TẤM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#25

25

Vào cuối tháng Ba, chúng tôi nhận được giấy báo.

Có hai phong thư gửi đến nhà. Tôi là người về nhà trước nên cũng là người đầu tiên trông thấy. Cầm hai phong bì lên phòng, tôi để cái có tên Shizuru lên bàn và mở bức thư còn lại để tên tôi bằng những ngón tay khẽ run lên vì hồi hộp.

Những dòng chữ đập vào mắt tôi.

"Kính gửi ông Segawa Makoto,

Chúng tôi rất lấy làm tiếc về cuộc thi lần này..."

Quả là tôi rớt rồi. Cứ hể kỳ vọng điều gì đó thật nhiều thì y như rằng kết quả sẽ ngược lại. Lại một ngôi sao xấu được cộng thêm vào số lần kỷ lục thất bại cứ lặp đi lặp lại không có hồi kết. Đánh hụt bóng ba lần, ném bóng bowling xuống rãnh, trật vé số và thất tình. Tôi đã quen với hàng loạt thất bại như thế này.

Dĩ nhiên là tôi rất thất vọng. Nhưng tôi đã biết cách xử lý cảm xúc đó. Bây giờ thì như vậy, nhưng một lúc nào đó, chuyện sẽ khác. Tôi tự nhủ.

Khoảng 30 phút sau, Shizuru về nhà. Tôi đang ngồi trên giường và đọc cuốn Goodbye, Columbus của Philip Roth, thì nhìn thấy nàng đi vào

phòng bếp.

"Tớ về rồi." Nàng chào tôi.

"Ừ, cậu về rồi à." Tôi đáp lại.

Nhận thấy trên bàn có phong thư, nàng bất ngờ và trở nên căng thẳng.

"Thế Makoto thì sao?"

Tôi khẽ lắc đầu.

"Cậu bị loại rồi sao?" Nàng hỏi với vẻ ngạc nhiên.

"Ừ, bị loại rồi."

"Cả giải khuyến khích cũng không được à?"

"Ừ, không được gì cả."

"Tớ không tin. Làm gì có chuyện như vậy." Nàng nói. "Cậu nói dối tớ à?"

"Tớ nói dối cậu làm gì? Nếu mà nói dối được thì đã tốt."

"Nhìn này," tôi chỉ tờ giấy thông báo đang để mở trên giường. Nàng vẫn không tin, nhìn tôi với ánh mắt bán tín bán nghi, hay còn có thể gọi là ánh mắt đầy trông đợi.

Nàng đi đến bên giường, vừa nhìn chăm chăm vào mắt tôi, vừa với tay nhặt lấy tờ thông báo. Nàng đưa tờ giấy lại gần, nhìn xuống, mặt hơi đanh lại.

"Không thể tin nổi." Nàng nói. "Tại sao vậy?" Nàng nhìn tôi.

"Vì tớ cảm giác như vậy."

"Làm gì có chuyện đó."

"Là như vậy mà."

"Nhưng..."

"Tóm lại thay vì hỏi chuyện của tớ, Shizuru mau xem kết quả của mình đi."

Dường như nàng hoàn toàn quên mất việc xem kết quả của mình. Khi nghe tôi nói, nàng nhìn xuống túi áo smock.

"Ừ, đúng rồi nhỉ."

Nàng lấy phong bì ra, đưa lên cao như thể nhìn xuyên qua được vậy. Sau đó nàng xé phong bì, lấy tờ thông báo bên trong ra. Lướt mắt trên mặt giấy.

"Không thể tin được." Nàng hét lên. "Sao vậy nhỉ?" Nàng nhìn tôi.

"Tớ có cảm giác cậu đoạt giải đấy." Tôi nói. Thực tế thì tôi đã có cảm giác như vậy thật. "Chúc mừng cậu." Tôi nắm lấy khuỷu tay nàng.

Nàng như sắp khóc.

"Tại sao thế nhỉ!"

Nàng lại nhìn tờ giấy thêm một lần nữa. Có vẻ như lần này nàng khóc thật rồi.

"Tại sao thế nhỉ!"

Không phải giải thưởng cao nhất nhưng đó là giải đặc biệt thứ hai. Thật tuyệt vời. Tôi đã có dự cảm nàng sẽ đoạt giải. Bức hình mà nàng chụp rất đặc biệt. Ban giám khảo đã rất công bằng.

Sau khi khóc một hồi, nàng lại hỉ mũi một tiếng thật lớn.

"Khóc thế đủ chưa? Tại sao một người không được giải như tớ phải đi an ủi một người được giải thưởng như cậu hả Shizuru?" Khi nghe tôi trêu, nàng mỉm cười kỳ quặc.

"Ừ nhỉ! Tại sao thế nhỉ!"

"Tớ cảm thấy hài lòng với kết quả này. Chính vì thế, tớ cũng muốn Shizuru hài lòng với nó." Tôi nói với Shizuru đang ngồi cạnh tôi trên giường.

"Tớ nghĩ nếu tớ làm giám khảo thì tớ cũng chấm như vậy."

"Nếu là tớ thì tớ sẽ chấm tấm ảnh của Makoto."

"Ừ," tôi gật đầu. "Nhưng tớ hiểu, rất nhiều người không nghĩ như vậy đâu. Vì thế," tôi nói tiếp, "Tớ cần phải học nhiều nữa. Biết được mình làm chưa tốt ở đâu, thì mới tiến bộ lên. Đúng như vậy không?"

Cuối cùng thì trên mặt nàng cũng hiện lên nụ cười thật sự. Shizuru nhẹ nhàng gật đầu.

"Tớ thích Makoto như vậy lắm." Nàng nói. Một câu nói khá nhạy cảm nhân cơ hội bật ra.

"Cám ơn cậu," tôi đáp. Vì bối rối tôi chỉ nói có thế.

"Ừ, tớ cảm ơn."

"Phải làm gì để chúc mừng cậu nhận được giải thưởng nhỉ? Cậu có muốn gì không?" Tôi hỏi Shizuru.

Tôi nhớ lại nàng thích một ống kính MF loại cũ nhưng vẫn còn tốt. Tuy giá có hơi đắt một tí, nhưng nếu tôi chịu khó đi làm thêm thì cũng có

thể mua được. Tôi đang định mở miệng nói, thì Shizuru đã trả lời.

"Có thật là muốn cái gì cũng được không?"

Khi nghe nàng nói thế, tôi hơi lo. Nhưng nghĩ lại, Shizuru tuyệt đối không phải là cô gái thích nói lung tung, nên tôi hào sảng gật đầu.

"Cái gì cũng được."

"Thật không?"

"Thật."

"Cậu nghe rồi thì sẽ không bảo là không được đấy chứ?"

Tôi có đôi chút bất an nên hỏi để xác nhận lại.

"Cái mà cậu muốn đấy, đắt lắm hả?"

"Đắt ư?"

"Ừ, cậu biết tình hình kinh tế của tớ rồi mà, đúng không?"

"Không sao, không sao. Cái này không tốn tiền đâu."

Sao nhỉ, tôi càng cảm thấy bất an hơn.

"Ừ, hiểu rồi. Cậu nói thử đi."

"Để xem nào," nàng nói. Sau đó nàng lặp lại từ "để xem nào" một lần nữa.

"Cậu thích cái 'để xem nào' à?"

Nghe tôi trêu, gò má nàng ửng đỏ. Thật hiếm khi nhìn thấy Shizuru trong bộ dạng như thế này. Nàng cúi gằm xuống, nhìn chăm chăm vào hai

bàn tay nhỏ đang để trên đùi.

"Thôi, tớ xin lỗi. Tớ sẽ nói chuyện nghiêm túc lại đây. Cậu nói đi." Tôi hồi thúc nàng.

Thế nhưng nàng vẫn im lặng. Nàng đan hai bàn tay lại với nhau, gấp lại rồi mở ra, lặp đi lặp lại, như bơm nước ở giếng lên. Cứ như thế nàng làm vậy sẽ đẩy được những từ ngữ thâm kín trong lòng lên đến miệng. Sau một thời gian lâu thật lâu, cuối cùng thì nàng cũng chịu ngừng lại. Những lời nói bắt đầu luồn qua khe hở của đôi môi lọt ra ngoài.

"Hãy hôn tớ."

Tiếng nói rất nhỏ luồn qua khe hở rất nhỏ.

"Tớ muốn cậu hôn tớ."

Nàng lại nhìn những ngón tay mình

"Ừ."

Tôi lập tức gật đầu.

"Ừ, vậy tớ sẽ hôn cậu đây." .

Tôi nói hùng hổ như thể mình là đội trưởng một đoàn người quyết chinh phục đỉnh núi hiểm trở, để tránh lâm vào lúng túng.

"Nào, hôn thôi."

Shizuru tỏ vẻ ngạc nhiên trước câu trả lời nhanh quá thể của tôi. Nàng ngẩng mặt lên nhìn tôi chăm chăm.

"Có được không?"

"Được chứ."

"Nhưng mà..."

"Không sao cả." Tôi nói.

"À, mà thôi, quả là..."

"Đã trễ quá rồi, tớ đã quyết định rồi."

Nàng hình như hối hận về lời đề nghị của mình, khuôn mặt lộ vẻ bối rối.

"Việc này..."

"Bây giờ luôn nhé? Hôn bây giờ luôn có được không?" Tôi nói cắt ngang lời nàng.

Nàng nhìn vào mắt tôi, nghĩ ngợi lung lăm. Trong ánh mắt nàng có sự bối rối, có hối hận và cả sự mong đợi. Tình bạn, ý thức về tội lỗi, và tình yêu cùng hiện diện trong ánh mắt đó. Nàng chớp mắt liên hồi sau cặp kính. Rồi nàng khịt mũi không biết bao lần, và cuối cùng nàng đưa ra quyết định.

"Không phải bây giờ, mà là ngày mai nhé." Nàng nói.

"Không phải bây giờ à?"

"Ừ." Nàng gật đầu. "Đây là nụ hôn đầu của tớ."

"Ừ nhỉ." Tôi nói.

"Vì thế, tớ không muốn nụ hôn đầu của mình lại có vị chua của nước mũi."

Ánh mắt nàng rất nghiêm túc. Và chính xác trên gương mặt nàng cũng có nước mũi thật.

"Cả áo quần, đầu tóc cũng không được. Vì đây là dịp đặc biệt nên tớ muốn bản thân mình phải hoàn hảo mới được."

"Phải vậy sao?"

"Đúng là vậy mà. Và cậu cũng đâu có nói rằng nếu không phải bây giờ thì sẽ không được đâu, đúng không?"

"Tớ không nói. Chuyện này cũng không cần phải có giới hạn về thời gian."

"Ngày mai," Shizuru nói. "Ngày mai tớ sẽ nhờ cậu."

"Tớ biết rồi."

Tối hôm đó, Shizuru ôm ghế lười bước sang phòng ngủ của tôi.

"Tớ nằm ngủ cạnh cậu có được không?"

"Được chứ."

Tôi trả lời hết sức tự nhiên.

Nàng đặt ghế cạnh giường rồi trèo lên cuộn tròn trong ghế.

"Có vẻ như ghế bị chật rồi nhỉ."

"Bởi vì tớ cao hơn rồi mà."

"Ừm, vậy khi nào mình đi mua giường đi."

"Ừ!" Nàng nói, giọng không mấy hào hứng.

"A!" Nàng lại lên tiếng.

"Có chuyện gì vậy?"

"Trần nhà của phòng này khác với trần bếp nhỉ!"

"VẬY sao? Tớ không để ý."

"Nó ở ngay trước mắt cậu mà?"

"Ừ."

"CÓ rất nhiều thứ cậu không để ý nhỉ!"

"Ừ, có thể thế thật."

"Này, cậu có nhớ không?" Shizuru hỏi. "Cái đêm đầu tiên tớ đến ở lại nhà này ấy."

"Ừ."

"Hôm đó, chắc là do rượu nên mãi tớ không ngủ được."

"Ừm."

"Bây giờ cũng vậy. Tớ vẫn không buồn ngủ."

"Bởi vì hôm nay có rất nhiều chuyện xảy ra với cậu mà."

"Ừ, cũng đúng."

Và nàng lại nói với giọng rất lo âu.

"Này, chắc hôm nay không phải là ngày thế giới này kết thúc đâu nhỉ!"

"Không sao đâu." Tôi nói. "Chắc chắn rồi ngày mai sẽ đến."

Tôi quay người, nằm nghiêng lại và bắt gặp ánh mắt Shizuru.

"Gì thế?" Shizuru hỏi tôi bằng ánh mắt. Tôi cũng trả lời nàng bằng ánh mắt rằng không có gì cả. Một người luôn tránh giao thiệp với người khác như tôi, thế mà bây giờ lại có thể cùng nàng nói chuyện một cách thân mật, thư thái như thế này, tôi rất cảm động.

"Tớ nhớ lại rất nhiều chuyện."

Nàng vừa nhìn vào mắt tôi vừa nói. Đó là ánh mắt rất khoan dung, hiền từ. Không hiểu tại sao nàng lại nhìn tôi với ánh mắt như vậy, tự nhiên tôi cảm thấy hơi bất an.

"Nhớ lại lần đầu tiên tớ gặp cậu."

"Ở vạch sang đường quốc lộ ư?"

"Ừ, chỗ vạch sang đường mà tớ ví như bánh sô cô la không ngọt tí nào ấy."

Nàng khẽ cười trong ánh đèn màu vàng mờ mờ. "Rồi tớ nhớ lại việc mình ngồi cạnh cậu trong căng tin không có một ai."

"Ừ, tớ nhớ chuyện đó!"

"Khi tớ hỏi 'Này, ghế bên cạnh cậu có trống không?' thì Makoto đã trả lời 'Có vẻ là trống.' "

"Cậu nhớ kỹ quá nhỉ!"

"Tớ nhớ tất cả. Tớ không muốn quên dù chỉ là một giây. Bởi tất cả những điều đó, là báu vật đối với tớ."

"Thật vậy à?"

"Ừ. Rồi là chuyện ở vạch sang đường trước bình minh, cả chuyện ở cây thanh lương trà, và chuyện cậu cống tớ trên vai."

Cứ thế, Shizuru nhớ lại và sắp xếp câu chuyện của hai đứa thành từng chương.

"Rồi cả bánh donut cậu mua cho tớ nữa."

"Tớ vẫn còn nhớ."

"Lúc ăn bánh của cậu mua cho, tớ đã khóc."

"Ừm, lúc đó cậu đã khóc nhỉ!"

"Là bởi lúc đó tớ đã yêu cậu, cho nên tớ cảm thấy tủi thân."

"Ừ, tớ hiểu."

"Thấy tớ khóc cậu đã ôm lấy tớ."

"Ừ."

"Lúc đó tớ vui sướng lắm."

"Vậy à?"

"Ừ. Vui sướng đến mức cậu không tưởng tượng ra được đâu."

"Được mà."

Nàng lặng lẽ lắc đầu.

"Cậu không thể." Shizuru nói. "Vì cậu không phải là tớ."

Sau một hồi suy nghĩ, tôi nói.

"Chính xác là như thế thật."

Shizuru mỉm cười.

"Đó là cái tật của Makoto nhỉ!"

"Cái tật ư?"

"Ừ, cậu lúc nào cũng nói 'chính xác là như thế' mà."

"Phải không nhỉ?"

"Đúng vậy mà."

"Tớ không biết."

"Con người, thường không biết rõ về những gì thuộc bản thân mình nhỉ!"

"Ừ, có vẻ như vậy."

Nàng thở dài ra để dừng lại nghỉ lấy hơi. Sau khi ngưng một khoảng như vừa lật qua một trang trắng, Shizuru lại tiếp tục câu chuyện khác.

"Này," nàng nói. "Con người ta khi mới sinh ra, chẳng có gì hết nhỉ?"

"Ừ, đúng là như thế."

"Thậm chí cả áo quần mặc trên người cũng không có. Cứ trần truồng như thế thôi."

"Ừ."

"Những đứa bé mới được sinh ra đã đưa bàn tay nhỏ bé lên cố gắng cầm nắm cái gì đó, nhưng chẳng gì lọt được vào đôi bàn tay bé bỏng đó. Cậu có nhớ không?" Nàng hỏi tôi.

"Thật là đáng tiếc." Tôi trả lời. "Trí nhớ của tớ không được tốt lắm."

"Tớ có cảm giác mình nhớ được điều đó."

"Thật ư?"

"Cũng mơ hồ thôi. Nhưng thật sự là buồn."

"Bởi vì không có gì trong tay à?"

"Chắc là như thế."

Cho dù đó là ký ức giả đi chăng nữa, nhưng tâm trạng "buồn" của nàng là thật. Nàng đã nói đến nỗi niềm sâu thẳm trong tim mỗi con người, tịch mịch và cô độc như ngọn lãnh phong thổi qua lớp hàn băng vĩnh cửu.

"Thế nhưng mà," nàng tiếp tục, "tớ đã thu thập được rất nhiều thứ."

"Ừ."

"Tuy thế, tớ vẫn cứ buồn."

Nàng mỉm cười. Một nụ cười thay cho hàng nước mắt.

"Có thật nhiều ký ức như thế này xung quanh tớ." Nàng nói. "Tại sao tớ lại buồn cơ chứ?"

Tôi không thể trả lời nàng, vả lại nàng cũng không tìm kiếm câu trả lời của tôi. Không chừng câu hỏi đó không phải để nói với tôi, chỉ vô tình thoát ra như một tiếng thở dài.

"Nhưng mà," nàng nói. "Được gần cậu thế này thì nỗi buồn của tớ cũng vơi đi, thay vào đó là cảm giác ấm áp lắm."

"Ừ."

Nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

"Hình như tớ buồn ngủ rồi."

"Vậy à?"

"Ừ. Thôi ngủ nhé." Nàng kéo chăn bông lên gần đến mũi.

"Chúc cậu ngủ ngon."

"Chúc ngủ ngon."

Và hai đứa tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Đó là một giấc ngủ bình yên, ấm áp.

TẤM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#26

26

Ngày hôm sau, mưa rả rích suốt từ sáng. Tuy vậy, Shizuru vẫn quyết định chọn khu rừng "Thiên đường" là nơi tiến hành thực hiện nuptial hôn. Bọn tôi hẹn gặp nhau vào lúc 3 giờ chiều ở đó. Trong khoảng thời gian trước lúc ấy, tôi chắc rằng nàng sẽ đi cắt tóc.

Ngày hôm nay có buổi định hướng của học kỳ mùa xuân, cũng may là Miyuki không xuất hiện ở trường. Mặc dù việc tôi hẹn với Shizuru vào chiều nay chẳng có vấn đề gì về mặt đạo lý, nhưng không hiểu sao trong ngực tôi cứ đau nhói như bị dao lam cắt. Giả dụ có gặp Miyuki sáng nay thì tôi cũng chỉ dám nhìn vào khoảng không bờ vai nàng mà thôi.

Đến giờ hẹn, tôi che ô đi đến công viên tự nhiên. Băng qua con đường quốc lộ ở chỗ vạch sang đường có đèn bấm, tôi đi thẳng đến khu rừng. Mưa dai dẳng không ngừng như một kẻ trái tính ngỗ ngược. Tôi đi xuyên qua quảng trường, men dọc theo dòng suối nhỏ, hướng vào sâu trong rừng.

Shizuru đang đứng bên bờ suối.

Nàng mặc chiếc đầm màu nhạt dính những bông hoa nhỏ li ti mà tôi chưa nhìn thấy bao giờ. Gương mặt nàng bị che khuất dưới chiếc ô màu vàng cam.

"Shizuru!"

Nghe tôi gọi, nàng quay lại. Nàng không mang kính, tóc quăn rất đẹp trông giống như cô dâu.

"Ôi, trời!" Tôi bất giác la lên. "Trông cậu đẹp quá!"

"Cám ơn cậu." Nàng nhìn xuống như xấu hổ.

"Mưa mãi mà không tạnh nhỉ!" Tôi nói.

"Ừ nhỉ! Nhưng không sao." Shizuru nhìn lên bầu trời và nói. "Mưa giống như sương giăng thôi."

Nàng lại nhìn tôi và nói "Tớ đã chuẩn bị một chút" rồi chỉ vào chiếc túi xách.

"Mình sẽ selfie."

"Hả, chụp ảnh à?"

"Ừ, để kỷ niệm."

Nói xong nàng cười hì hì. Khuôn mặt thiếu mất một chiếc răng cửa đó sao mà thân thương.

Sau đó chúng tôi bận rộn một hồi. Trước tiên là chọn vị trí đứng cho cả hai người (ở gần cây thanh lương trà có một gốc cây bị chặt rất lớn, có thể làm bệ đứng cho nàng. Dù chiều cao đã tăng thêm 4 xen ti mét, nhưng nàng vẫn là cô gái rất nhỏ bé). Tiếp theo là chọn chỗ đặt giá chụp. Shizuru lắp chiếc máy ảnh SLR của nàng vào giá. Chúng tôi còn phủ một chiếc khăn lên trên máy để tránh mưa ướt.

Sau khi xong xuôi tôi đứng cạnh gốc cây trước để nàng lấy bối cảnh và tiêu điểm chụp.

Xếp đặt hết mọi thứ, nàng rời khỏi máy, tiến đến chỗ tôi. Máy ảnh có một chiếc điều khiển bằng tia hồng ngoại, nàng đang cầm trên tay.

Vì không mang ô khi điều chỉnh máy và góc chụp nên tóc nàng bị ướt mưa. Tôi gấp ô lại, dựng ở gốc cây, rồi chìa tay mời nàng bước lên.

Nàng mở to mắt, bàn tay đặt trước ngực đung đưa vẻ tinh nghịch. Nàng phồng má thổi phồng một cái, sau đó nắm lấy bàn tay tôi đang chìa ra rồi mới bước lên gốc cây. Nhìn kỹ thì thấy Shizuru đang mang một đôi giày cao gót. Có thể đến tận 10 xen ti mét. Người nhỏ con như nàng mà tìm được đôi giày cao gót như thế, chắc cũng phải vất vả lắm.

Hai chúng tôi đứng đối diện nhau, mặt nàng gần mặt tôi. Đó là một hình ảnh rất mới lạ trước nay chưa bao giờ có. Nàng trang điểm nhẹ. Tôi cảm nhận nàng rất xinh, nhưng không nói ra được. Chỉ biết im lặng gật gù.

"Nào!" Nàng nói.

Vì căng thẳng nàng liếm môi không biết bao nhiêu lần. Nàng chớp mắt liên tục, lau lòng bàn tay vào váy.

"Cậu bắt đầu đi."

Dĩ nhiên tôi cũng khá căng thẳng. Khi nghe nàng nói vậy, tôi bỗng quên hết tất cả trình tự đã vạch sẵn trong đầu. Tôi đã suy nghĩ rất nhiều để mọi thứ diễn ra tuyệt vời nhất cho nụ hôn đầu. Vậy mà đến lúc bắt đầu, tôi lại không nhớ ra gì cả. Nhưng xét lại thì, chính nhờ vậy mà tôi lấy được bình tĩnh. Cứ hành động theo cảm xúc, cứ đi theo mong muốn của bản thân. Tôi nghĩ vậy và trở nên nhẹ nhõm.

Tôi đặt tay lên vai Shizuru, áp mặt lại gần nàng. Nàng cứ nhìn chăm chăm vào mắt tôi ở khoảng cách rất gần, đến giây phút cuối, mới nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Đầu tiên, khi mũi chạm nhau, tôi mới để ý và nghiêng mặt sang bên một chút, lúc ấy môi tôi mới chạm vào môi nàng. Khoảnh khắc ấy, có vẻ Shizuru cảm thấy sợ nên hơi rụt cổ lại. Tôi cảm nhận được tròng mắt của nàng chuyển động liên hồi dưới mí mắt.

Trên trán nàng, những giọt nước mưa nhỏ xuống lăn vào trong hàng lông mày, nụ hôn của hai đứa tôi có lẽ gọi là môi chạm môi thì chính xác hơn. Nàng vẫn chưa bấm máy.

Tôi kéo Shizuru lại gần hơn, nửa thân trên của nàng nghiêng hẳn về phía tôi. Đột nhiên, cánh tay nàng từ này giờ không biết để ở đâu bỗng quàng lên ôm lấy cổ tôi.

Cử chỉ đó như một dấu hiệu và từ giây phút này nụ hôn của chúng tôi mới thực sự bắt đầu.

Tôi từ từ di chuyển bàn tay từ vai xuống lưng rồi ôm lấy cơ thể nàng. Tôi cảm nhận phần hông mình chạm vào hông nàng, ngực cũng chạm vào ngực nàng. Những chỗ chạm vào nhau nóng lên, trở nên vô cùng nhạy cảm. Nàng có vẻ như không chịu nổi, hé miệng ra để thở. Nhân cơ hội đó, tôi đã tiến sâu hơn. Khi môi tôi chạm vào phần môi bên trong màu hồng mềm mại của nàng, tôi phát hiện ra một cảm giác mới nữa. Nụ hôn khô khan đã chuyển thành một nụ hôn ướt át, hành vi của hai đứa đã mang màu sắc tính dục. Tôi muốn làm một điều gì đó khác, nhưng lại không biết cần làm gì. Chỉ cảm giác phía trước sẽ có thêm điều gì đó mà tôi đang mong đợi, và tôi muốn tiếp tục tiến lên.

Chúng tôi ôm nhau trong mưa, môi quấn lấy môi, cả hai đã quên đi bản thân. Đôi môi nàng là cả thế giới của tôi. Ngoài đôi môi nàng ra, tất cả chỉ là những điều không đáng kể.

Trong chốc lát, đầu lưỡi của tôi chạm vào răng nàng. Đó cũng là một cảm giác mới lạ cho tôi khám phá. Đầu lưỡi của tôi chạm vào từng chiếc

răng nhỏ của nàng, lần đến chỗ hồng của chiếc răng sữa vừa rụng, lưỡi tôi chạm vào phần nướu mềm mại. Đầu lưỡi của tôi nằm vừa tròn trong khoảng trống đó, tôi cảm thấy hưng phấn kỳ lạ.

Shizuru hé mắt, ánh mắt nàng như muốn nói điều gì đó, nhưng khi thấy tôi nhìn lại, nàng lại nhắm mắt.

Lại một lần nữa, khi nàng hít thở, lưỡi của nàng chạm vào lưỡi tôi. Tôi đã từng nghe qua từ "nụ hôn kiểu Pháp" nhưng bấy giờ vẫn chưa biết nó ra sao.

Chính vì thế, chúng tôi tưởng mình đã sáng tạo ra một kiểu hôn mới, cùng tận hưởng cảm giác khi lưỡi chạm lưỡi, răng chạm răng. Chúng tôi mê mải đến nỗi mất cả ý thức về thời gian. Tưởng như trái đất đã quay đến mấy vòng xung quanh nụ hôn này.

Một lúc lâu sau, chúng tôi cũng buông nhau ra, nhìn nhau ngượng ngùng, rồi lại ôm nhau hôn lần thứ hai. Cơ thể nàng run lên, những giọt nước mắt trào ra từ đôi mi khép hờ, lăn xuống má nàng, lan sang má tôi, chảy xuống vành môi hai đứa. Tôi có cảm giác như cánh tay nàng đang quàng trên cổ tôi càng siết mạnh hơn.

Chiếc máy ảnh để cách 3 mét đã chụp lấy hình ảnh hai đứa. Tiếng cửa trập vang lên rất nhiều lần. Âm thanh "tách, tách" liên tục, hình ảnh chúng tôi đã được lưu lại.

Phía trên đầu, con Thứ Tư cất tiếng hét "Mercredi! Mercredi!" như thể đang chúc phúc cho chúng tôi.

Nụ hôn trong mưa đã kéo dài cho đến khi máy chụp hết phim.

Cuối cùng thì Shizuru cũng lên tiếng.

"Nụ hôn có vị mặn rồi nhỉ."

"Ừ, đúng vậy nhỉ!"

Sau khi cất tất cả dụng cụ vào túi tote, nàng bật chiếc ô màu vàng cam lên.

"Tớ muốn ở lại đây thêm một tí."

"Tại sao vậy?"

"Tớ muốn cảm nhận nốt dư vị của ngày hôm nay. Cậu về trước đi," nàng nói. "Tớ muốn ở một mình."

"Được thôi, nhưng mà cậu bị ướt mưa, nên hong khô nhanh đi."

"Tớ hiểu rồi."

"Vậy tớ về trước nhé."

"Ừ."

Vừa bước chân đi, tôi bỗng nghe tiếng nàng sau lưng.

"Lúc này!"

Khi tôi quay lại thì thấy nàng đang nở nụ cười gượng gạo. Nụ cười này chỉ đạt 30%.

"Lúc hôn nhau ấy." Nàng nói.

"Ừ."

"Không biết lúc đó trong nụ hôn của cậu có lẫn chút tình yêu nào không?"

"Có chứ." Tôi trả lời. "Cậu yên tâm, tớ sẽ không hôn ai nếu nụ hôn đó không có tình yêu."

"Vậy thì tốt quá." Nàng nói, bàn tay phải của nàng đặt trên ngực.

"À này," tôi chợt nghĩ ra. "Tối nay bọn mình lại mua rượu về uống nhé."

"Ý kiến hay."

"Tối nay cậu nấu món rau chân vịt xào Saute theo kiểu Aurora giống như đêm đầu tiên đến ở nhà tớ để chúc mừng nhé."

"Chúc mừng ư?"

"Ừ. Chúc mừng nhiều chuyện."

"Tớ hiểu rồi." Nàng trả lời.

"Vậy tớ về trước đây, cậu cũng về nhanh đi nhé."

"Vậy nhé."

"Ừ."

Và tôi đi ra khỏi rừng mà không quay lại nhìn nàng thêm lần nào.

Tối hôm đó, chúng tôi không uống rượu. Bởi vì Shizuru không quay lại nhà tôi lần nào nữa.

TẤM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#27

27

Nàng để lại cho tôi một bức thư, trong thư viết rằng "Vì nhận được giải thưởng nên tớ đã có tự tin hơn. Tớ sẽ đi Pháp để học được nhiều thứ hơn nữa."

Lời nói dối vụng về rất đúng với phong cách vụng về của nàng. Tôi đã bị nàng lừa biết bao lần, cảm thấy một lời nói dối này sao đủ được.

Chúng tôi quá quan tâm đến nhau, vậy mà lại không hiểu được tâm tư của nhau, kết cục mọi thứ đã kết thúc khi chưa kịp bắt đầu.

Tôi là một gã đàn ông khờ khạo, nhưng không khờ đến mức "mất rồi mới tiếc". Tôi đã nhận ra tình cảm của mình, song lại không biết nên làm gì, và đã để lãng phí thời gian vô ích. Tình cảm Miyuki dành cho tôi, tôi vui sướng không cách nào tả xiết. Bởi đó là cô gái tôi đã thầm theo đuổi từ năm 18 tuổi. Một cô gái xinh đẹp, thông minh, ai gặp cũng yêu. Vậy mà, không biết tự lúc nào tôi đã bắt đầu yêu cô gái hơi khác người, trán dô, vóc dáng bé tẹo và mũi lúc nào cũng sụt sịt.

Tôi nghĩ cho Miyuki, Miyuki thì nghĩ cho Shizuru, Shizuru lại nghĩ cho tôi và Miyuki. Cuối cùng, không ai tiến đến với ai cả.

Tôi đã không biết được quyết định rút lui của Shizuru. Shizuru cũng không biết kỳ thực tôi đã yêu nàng. Cuối cùng chúng tôi đón nhận một kết

quả như thế này đây.

Giá như tôi tiến một bước nhanh hơn nữa thì mọi việc đã khác.

Nụ hôn trong rừng nọ, tôi dự định xem đó như một lời nhắn gửi đến Shizuru, nhưng đã trễ. Với tôi, đó là nụ hôn đầu, và tôi nghĩ chúng tôi còn rất nhiều điều chờ đợi phía trước. Tuy nhiên, với Shizuru thì đây lại là nụ hôn cuối cùng. Hai đứa tôi suy nghĩ khác nhau như vậy, thế mà nụ hôn ấy tuyệt vời đến thế, có thể coi là một kỳ tích.

Tôi đã thử đến nhà nàng, nhưng mẹ kế của nàng vô cùng lạnh lùng, không hề bảo cho tôi biết điều gì. Khi tôi đến phòng quản lý sinh viên để hỏi, thì người ta trả lời rằng Shizuru đã xin nghỉ học. Dĩ nhiên tôi cũng đã hỏi hai người bạn của nàng. Người thừa chiều dọc và người thừa bề ngang. Tuy nhiên cả hai cũng không biết Shizuru đi đâu. Ngay cả bọn họ cũng cảm thấy buồn, còn nhờ tôi nếu liên lạc được với nàng thì báo cho họ biết với.

Xét theo logic thì chắc chắn Shizuru sẽ không nói gì về việc bỏ đi với Miyuki. Kết quả là tôi không tìm được manh mối gì, tất cả đều đi vào ngõ cụt.

Kể từ đó, cơ thể tôi bắt suy sụp. Vào Tuần lễ Vàng, tôi nằm bẹp trên giường không nhúc nhích nổi. Sốt trên 39 độ kéo dài liên tục, đã thế còn không ngừng ho. Tôi không thể rời khỏi phòng, đồ ăn uống cũng đã cạn, tôi có cảm giác mạng sống của mình sắp nguy đến nơi.

Các khớp toàn thân đau nhức vì sốt, đầu óc thì mê man, nhiều lần tôi ảo giác nhìn thấy Shizuru.

Nàng mặc áo smock như mọi khi, ngồi cạnh giường tôi chơi trò giải ô chữ. Tôi còn nghe nàng nói "Kitty!" Rồi lần khác tôi mơ thấy nàng đang chệnh choáng say, reo lên vui sướng "Xin chào! Đôi bông đào mềm mại của tớ!" Hoặc cũng có lúc tôi mơ thấy mình hướng mắt về nhà bếp, nhìn thấy nàng đang cuộn mình trên ghế lười đọc sách.

Tôi nghĩ mình đã rơi vào tình cảnh vô cùng nguy hiểm. Tôi hoàn toàn không có ký ức về những ngày cuối của Tuần lễ Vàng.

Hết kỳ nghỉ mà vẫn không thấy bóng dáng tôi xuất hiện ở trường, nhóm bạn lo lắng nên phái Sekiguchi đại diện đến thăm tôi. Khi cậu ta đến thì tôi đang nằm co mình như con nhộng trên giường toàn vỏ chai nước lã lóc. Sốt bắt đầu giảm nhưng do một thời gian dài không được ăn uống, cơ thể tôi suy nhược trầm trọng.

Khi tỉnh lại tôi thấy mình được Sekiguchi cõng trên lưng, cậu đang bước xuống cầu thang của nhà trọ.

"A!" Tôi bật kêu nhưng không thành tiếng.

"Không cần phải lo lắng. Tớ sẽ đưa cậu đến bệnh viện. Tớ đã gọi taxi rồi."

"Mùi hôi!" Tôi thì thào. Thực ra đã nhiều ngày rồi tôi không bôi thuốc mỡ, nhưng vừa tỉnh lại điều hiện lên đầu tiên trong đầu chính là nó. Đây là nỗi lo buồn cố hữu của tôi.

"Mùi hôi à?" Sekiguchi nói giọng nghi ngờ. Rồi ngay lập tức, cậu ta nói tiếp vẻ như đã hiểu ra vấn đề, "Cái mùi đấy hả? Giống như mùi cô gái trang điểm đậm làm thêm ở tiệm bánh mì chứ gì?"

"Cậu biết à?"

"Dĩ nhiên rồi. Thế mắt cậu không nhìn thấy à? Ở ngay chính giữa mặt tớ có hai cái lỗ. Hai lỗ này tồn tại để làm gì chứ?"

"Hề hề," tôi cười một cách yếu ớt.

"Ai mà chẳng nhận ra!"

"Vậy sao?"

"Bởi vì trên mặt ai cũng có hai lỗ mũi mà. Tuy nhiên, bởi vì cậu không muốn đụng đến chuyện này nên bọn tớ mới im lặng thôi. Bọn tớ sợ cậu ngại ấy mà." Sekiguchi nói.

"Cám ơn cậu."

Không biết có phải do tôi yếu đuối hay không mà nước mắt bắt đầu rơi lã chã.

Nhìn thấy tôi vừa khóc, vừa lặp đi lặp lại từ cảm ơn, Sekiguchi có vẻ như cũng buồn theo.

"Cậu thôi đi. Khó chịu chết đi được. Đừng có khóc nữa."

Thế nhưng tôi vẫn không ngừng khóc, tiếp tục nói cảm ơn suốt cho đến khi Sekiguchi chán ngán tổng tôi vào trong taxi.

TẤM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#28

28

"Cuối cùng tớ quyết định nhắm đến công việc làm nhân viên của Liên Hiệp Quốc." Shirahama nói. "Tớ sẽ tiếp tục học lên cao học. Rồi sau đó, tớ cũng phải học thêm tiếng Pháp nữa."

Có vẻ gã đã trăn trở rất nhiều. Cho đến phút cuối Shirahama đã lựa chọn con đường tiếp tục theo đuổi ước mơ từ tấm bé.

"Vậy thì, ngoài Shirahama ra, tất cả mọi người đều chọn được công việc rồi đúng không?" Sekiguchi nói.

Sekiguchi đã quyết định làm việc tại công ty chuyên phát hành phim nước ngoài. Ban đầu cậu ta tìm mọi cách xin vào công ty hoạt động thương mại, sau đó mới nhận ra ngành đó hiện giờ hầu như không còn tuyển sinh viên mới tốt nghiệp, thế là cậu ta quay về với niềm đam mê lớn nhất - điện ảnh. Nghe nói việc tuyển chọn rất khốc liệt, nhưng với nhiệt tâm và trình độ ngoại ngữ cao của mình, cuối cùng Sekiguchi đã được chọn. Tôi phải thừa nhận năng lực tiếng Anh của cậu ta thật siêu phàm, có thể đọc toàn bộ lời thoại ba bộ phim Bố Già với phát âm gần như người bản ngữ.

"Haizz, cả một quãng thời gian dài dốc sức tìm việc làm, cuối cùng mọi thứ cũng đã xong. Bây giờ có thể yên tâm viết luận văn rồi."

"Bọn mình nâng ly chúc mừng đi." Saki nói.

"Đúng rồi. Makoto!" Sekiguchi kêu lên rồi ngược nhìn tôi. "Bọn tớ đã chờ cho đến khi cậu tìm được việc làm mới tụ tập, vì vậy hôm nay cậu phải có đôi lời nâng cốc chúc mừng đi."

"Ok, tớ hiểu rồi. Nào," tôi nâng cốc bia lên. "Thành thật xin lỗi vì đã khiến mọi người phải bận tâm. Ngày hôm qua tớ đã nhận được giấy báo trúng tuyển của nhà xuất bản. Mọi người cũng đã vất vả nhiều rồi. Vậy bây giờ xin chúc mừng chúng ta đã có việc làm. Nào, cạn ly đi."

"Cạn ly!" Tất cả cùng đồng thanh hô lên. Tiếng cốc chạm vào nhau lách cách.

"Miyuki là người có việc làm đầu tiên nhỉ!" Saki nói.

"Bởi vì mình được nhận vào doanh nghiệp theo kiểu gửi gắm do quen biết thôi mà. Thật tình mà nói mình cảm thấy có lỗi với mọi người ấy."

Miyuki rút người lại tỏ vẻ muốn thật sự xin lỗi.

"Và tớ là người thứ hai." Saki nói.

Saki đã được chính thức tuyển dụng vào một công ty du lịch lớn.

"Bất ngờ nhất là Yuka nhỉ!"

"Ừ đúng vậy!"

Yuka đã trở thành thầy bói của "Trung tâm bói toán". Cuối tuần cô sẽ bắt đầu đi làm. Tôi muốn xem thử một người tuyệt vọng với tình yêu ngay từ khi chưa bắt đầu yêu như cô nàng thì làm thế nào để bói về tình yêu cho người khác được.

"Nghe nói cậu rất được hâm mộ phải không?"

"Ừ. Nói về bản thân thì không hay cho lắm, nhưng tớ xem bói khá chính xác đấy."

"Nếu vậy cậu xem cho tớ một quẻ nào!" Shirahama nói. "Cậu bói xem chuyện tình cảm của tớ sẽ đi về đâu?"

"Cậu nói gì mà cứ như đang ngủ mơ thế?"

Sekiguchi nói kèm theo nụ cười châm chọc.

"Chuyện tình cảm của cậu bị đánh bật đi rồi, bây giờ nó đang quay vòng vòng theo quỹ đạo vệ tinh đấy. Tóm lại, những gã đàn ông có hai xoáy thì không được yêu đương." Cậu ta chỉ vào đầu của Shirahama.

Vậy mà, Shirahama vẫn không chấp, gã nở nụ cười ngạo mạn.

"Chuyện đó thì chưa biết thế nào đâu nhé." Gã khẽ liếc nhìn sang Miyuki. "Ít nhất nếu như còn có ngày mai, thì ai biết được điều gì sẽ xảy ra."

Gã vốn luôn đầy tự tin, nhưng chuyện đến thế này mà sự tự tin vào bản thân vẫn không hề lay chuyển, tôi bắt đầu ngưỡng mộ anh chàng này.

"Mình cũng nghĩ vậy." Miyuki nói. "Bởi vì đó là tình yêu đúng không?"

Trông Shirahama rất sung sướng, gã bảo Miyuki: "Tụi mình hợp nhau nhỉ."

"Miyuki nói vậy để cho cậu ấy vui, nên cậu ấy đang trên mây đấy." Sekiguchi nói như than thở.

"Anh chàng Shirahama này là người vô cùng thẳng tính, nên nếu từ chối một cách vòng vo, ngược lại thành thiếu tử tế với anh ấy đấy."

"Này này," Shirahama chồm lên nói. "Làm gì có chuyện đó, tớ là người tinh tế hơn về bên ngoài nhiều lắm. Chắc là mọi người không thể tin nổi," gã nhìn sang tôi, "Tớ đã nhận ra Miyuki đang thất tình với Makoto, kẻ mãi mãi vẫn là người mới tập yêu này đấy." Shirahama nói xong lại hỏi, "Việc này là bí mật bất khả lộ đúng không?"

"Không sao!" Miyuki trả lời. "Cậu không cần phải ngại đâu."

Shirahama gật gù rồi lại tiếp tục.

"Vì thế, điều tớ muốn nói không phải bây giờ là chuyện trong tương lai. Tình cảm của con người sẽ thay đổi đúng không? Ngay cả bản thân tớ cũng đang thay đổi. Tớ đang từng giây từng phút tiến gần đến một Shirahama hoàn mỹ đây."

Có vẻ như Sekiguchi rất xúc động trước những lời nói của Shirahama. Cậu ta không trêu Shirahama nữa.

"Mà thôi, nói thế thôi." Gã tiếp tục. "Tóm lại, tớ xin ngừng tại đây."

Sekiguchi quay sang Miyuki, khẽ vẫy tay.

"Tớ thì xin chào tạm biệt cái sự hữu dũng vô mưu kiểu Don Quixote như thế."

"Cậu nói cái gì thế!" Shirahama tỏ vẻ ngạc nhiên như nghe thấy lần đầu vậy.

"Tớ không biết chuyện đó."

"Nếu mà vậy thì sự tinh tế của Shirahama chẳng có gì to tát cả."

"Này!" Miyuki nói. "Nếu vậy tớ là chiếc cối xay gió bị nhầm thành người khổng lồ sao?"

"Đối với đàn ông bình thường thì thế."

Miyuki tỏ vẻ hơi buồn trước lời nói của Sekiguchi.

"Tớ cũng chỉ là một cô gái." Nàng nói. "Tớ chỉ muốn được đứng trước mặt người mình yêu, được người ấy yêu."

"Wow," Sekiguchi vỗ tay đầy vui mừng. "Quả là Miyuki."

Đoạn cậu ta nhìn sang tôi.

"Đó là lời thoại của Julia Roberts. Tác phẩm Notting Hill. Kịch bản của Richard Curtis đạt tới tuyệt đỉnh."

"Ừ, đúng vậy." Miyuki gật đầu.

"Quả là tớ không thắng được Miyuki rồi." Sekiguchi nói vui mừng. Miyuki cũng mỉm cười.

"Tóm lại tớ sẽ tìm một cô gái thích hợp với tớ."

Nghe Sekiguchi nói, Saki đang ngồi bên cạnh đỏ mặt cúi xuống. Cũng như mọi khi, Sekiguchi lại giả vờ không nhận ra điều đó.

"Này," Shirahama muốn quay lại câu chuyện. "Vậy Makoto không phải là một người đàn ông bình thường sao? Một người phụ nữ tốt nhất thế giới như Miyuki, thế mà cậu ta lại lạnh lùng."

Miyuki dứ nắm đấm về phía Shirahama. "Cậu nói quá lên rồi đấy."

"Không, không. Đối với tớ thì Miyuki là cô gái tuyệt vời nhất thế giới mà."

Miyuki im lặng bẽn lễn.

"Ừ, cũng đúng thế thật." Sekiguchi nói. "Makoto đúng là không phải đàn ông bình thường." Nói xong cậu ta nhìn tôi cười. "Không bình thường mà tớ muốn nói ở đây không ám chỉ việc xuất chúng hay là kém hơn bình thường đâu nhé."

"Này, bỏ qua chuyện đó đi." Yuka nói. Đã có kết quả bói rồi đây."

Cô xếp mấy lá bài ra góc bàn.

"Xem nào," Yuka nói. "Phải 12 năm sau nữa vận yêu của Shirahama mới đến. Còn tình yêu của cậu từ giờ đến đó, hoàn toàn không tới đâu cả."

Sau khi rời khỏi quán, tôi và Miyuki cùng sánh bước ra nhà ga.

"Hôm nay vui quá."

"Ừ."

Gió thổi nhẹ làm dịu đi gò má nóng rực. Những người khác trong nhóm đang đi trước mặt chúng tôi chừng 10 mét.

"Vẻ mặt của Shirahama," Miyuki nói, "Có vẻ như rất sốc nhỉ!"

"Ừ. Cậu ấy là người lúc nào cũng phải có bằng chứng cụ thể mới tin, vậy mà..."

"Những chuyện như thế này đâu có chứng cứ gì."

Nàng khoanh tay ra sau lưng, vừa nhìn đầu ngón chân vừa bước đi thong thả. Không biết có phải vì rượu không, mà nàng hào hứng hơn hẳn mọi khi, cử chỉ cũng vui vẻ, tự do hơn.

"Shirahama cũng đã nói về mình như vậy mà."

Nàng cười khúc khích như có gì lạ lắm.

"Nghĩ lại thì mình có cảm giác mình không hẳn là bị cự tuyệt." Nói xong nàng nhìn tôi. "Đó là bởi vì mình chưa tỏ tình một cách đàng hoàng nên mọi thứ trở nên như vậy thôi."

"Cậu đang say à?"

"Mình không say. Mình chỉ giả vờ say, để có thể nói được những điều mà lúc bình thường không thể nói."

Miyuki thở dài, rồi nghiêng người bước chùng nửa bước vào đường xe chạy. Ngay lập tức tôi nắm lấy tay nàng kéo trở lại.

"Mình xin lỗi, cảm ơn cậu nhé."

"Quả là cậu say thật rồi."

Tôi kiểm tra xem nàng đã giữ thăng bằng lại hay chưa rồi nhẹ nhàng buông tay nàng ra.

"Mình cảm ơn." Nàng lặp lại một lần nữa.

Tôi im lặng gật đầu, nàng cúi đầu xuống, lần này thì hai tay nàng khoanh lại phía trước.

Hình như Sekiguchi đang nói đùa gì đó, tôi nghe tiếng cười của cả nhóm. Saki đi cạnh cậu ta cười rung cả vai một cách rất vui sướng.

Khoảng cách giữa đôi bên có lẽ gần hơn họ nghĩ. Gần đến mức như sắp chạm vào nhau.

Tôi lại nghĩ về Miyuki đang đi bên cạnh.

Nàng quả là một người phụ nữ đẹp. Nàng vô cùng quyến rũ. Đến bây giờ, tôi vẫn phải cố gắng lắm mới dám nhìn thẳng mặt nàng. Người con gái tôi hằng ngưỡng vọng suốt bốn năm trời. Và chắc chắn sau này, tôi vẫn sẽ

nhớ về nàng, vẫn ôm trong lòng những khát vọng non tơ đến đau đớn, thiết tha đến nghệt thở.

Tôi nói.

"Tớ quyết định sẽ ở lại phòng trọ đó để chờ Shizuru quay về. Mặc dù không biết đến khi nào cậu ấy mới quay lại."

Miyuki không nói gì, nàng cúi mặt và gật đầu mấy lần. Nàng vẫn bước đều, tiếng giày cao gót vang lên lộc cộc. Trong vô thức nàng sờ vào chuỗi vòng tay, đá thạch anh tím, đá của tình yêu.

Một lát sau, nàng ngẩng đầu lên, thở ra một hơi dài.

"Ừm." Nàng nói. "Đến bây giờ thì mình chính thức bị cự tuyệt rồi."

Nàng hất mái tóc dài, có vẻ như nhân cơ hội đó, nàng đã lén lau vành mắt. Nàng lại thở hắt ra rồi ngược mặt lên trời.

"A..." Nàng reo lên. "Sao đẹp quá."

"Ừ nhỉ!"

"Đúng không?"

"Ừ."

"Sao bằng!" Nàng nói. "Lời hứa đi chụp hình thiên thể, cậu vẫn chưa hoàn thành đấy."

"Cũng sắp đến rồi, vì đến tầm giữa tháng Mười một, chòm sao băng Leonids sẽ xuất hiện, lúc đó tụi mình sẽ lên núi ngắm."

"Bọn mình rủ các bạn khác đi cùng luôn nhé!"

"Ừ, có vẻ vui nhỉ!"

"Mặc áo thật ấm, cho cà phê nóng vào bình giữ nhiệt."

"Một buổi dã ngoại mùa đông nhỉ!"

"Đại loại như thế."

Miyuki mỉm cười vẻ vui sướng, rồi nàng lại lén lau nước mắt.

"Giá như Shizuru cũng có thể đi cùng thì vui biết mấy."

"Chắc hẳn Shizuru không thích đâu. Bởi vì Shizuru không hợp với Shirahama và Sekiguchi."

"Ừ nhỉ!" Nàng nói một cách buồn rầu, tay phải nàng sờ vào cổ như để kiểm tra sợi dây chuyền mình đang đeo. Sợi dây chuyền hạt màu đỏ nằm trên chiếc cổ trắng nõn, thon gầy của nàng.

"Shizuru," nàng nói.

"Ừ."

"Shizuru sẽ quay về đúng không?"

"Tớ thì tin như thế."

"Ừ, nếu không phải như thế thì mình..."

Tôi chờ lời nói tiếp theo của nàng, nhưng cuối cùng chúng chẳng được bật ra. Tôi có thể đoán được nàng định nói điều gì. Nhưng tôi không đủ tự tin nói ra để xác nhận. Cũng giống như từ trước đến nay, chúng tôi đều là những sinh vật chưa hoàn thiện để có thể thấu hiểu trái tim của người khác.

Những con người sống trên trái đất như chúng ta, từ nay sẽ đi về đâu nhỉ?

Tôi nhớ lại lời Shizuru. Chúng tôi lẽ ra nên sống trên hành tinh yêu đơn phương, vì nhầm lẫn mà lạc đến nơi này, cho nên chuyện yêu mới gian nan như vậy. Chắc chắn là thế. Một lúc nào đó, chúng tôi sẽ tiến hóa và có thể hiểu được tình cảm của đối phương trước khi điều đó được nói bằng lời. Những mũi tên màu xanh màu đỏ vẽ trên đầu nhất định sẽ rục rở hơn hẳn bây giờ. Rồi sẽ có lúc con người tự tin nói ra những lời trước đây vốn dĩ ngập ngừng không dám.

Song le, cho đến ngày đó thì chúng ta chỉ còn biết sống với trái tim chưa hoàn thiện, làm người khác tổn thương và bị tổn thương, rồi nở nụ cười vụng về.

"Miyuki," tôi nói. "Bây giờ nói ra tuy hơi sớm, nhưng tớ thật sự cảm ơn Miyuki, trong bốn năm qua, nhờ có cậu mà tớ đã trải qua một thời sinh viên vô cùng tuyệt vời."

Miyuki có vẻ bối rối trước những lời nói đột ngột của tôi.

"Ngày hôm đó, lúc cậu bắt chuyện với tớ tại căng tin của trường, tớ nghĩ ngay giây phút đó, cuộc sống sinh viên thực sự trong ngôi trường này đã bắt đầu. Tớ vô cùng sung sướng."

Vẻ bối rối trên khuôn mặt của nàng đã biến mất, nụ cười thanh thản mọi khi trở lại.

"Makoto!" Nàng gọi tên tôi.

"Ừ."

"Mình mong cậu trả lời thành thật cho mình một chuyện này thôi."

"Chuyện gì?"

"Ngay giây phút đó," nàng nói, "đó là lúc mà Makoto yêu mình đúng không?"

Tôi ngạc nhiên, cực kỳ ngạc nhiên, tôi giật mình.

"Làm sao cậu biết được?"

"Đó là do trên đầu cậu đấy," Miyuki vừa cười vừa nói, "Hiện lên mũi tên sừng sững hướng vào mình."

Tôi vội vàng tìm trên đầu mình. Dĩ nhiên trên đầu tôi lúc này chẳng có gì cả. Nàng cười khúc khích vẻ vui sướng.

"Tuy nhiên đã không đúng thời điểm nhỉ!"

Nàng nhún vai, như nói "chẳng còn cách nào", rồi cứ thế đi lên phía trước.

Nhìn bóng dáng thướt tha của nàng từ phía sau, tôi nghĩ lẽ nào sự tiến hóa đã bắt đầu.

Có vẻ các cô gái đã tiến hóa nhanh hơn tôi nghĩ, họ được trau luyện cho tinh tế, tao nhã, được dành cho bộ cảm biến công nghệ cao.

Chỉ còn mình tôi vẫn ôm bộ cảm ứng kiểu cũ chạy ngược chạy xuôi trong xã hội phức tạp này.

"Đợi tớ với!"

Tôi đuổi theo nàng. Tôi không nghĩ sẽ có ngày mình đuổi kịp nàng, tuy nhiên để chào đón ngày mai tốt đẹp hơn hôm nay, tôi phải cố hết sức bắt hai chân mình hoạt động, và tôi chỉ còn biết tiếp tục bước lên phía trước.

TẤM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#29

29

Từ đoạn này về sau, tôi muốn các bạn nghĩ rằng đây là một đoạn kết dài. Bất kỳ câu chuyện nào cũng có phần ngoại truyện, trong câu chuyện của chúng tôi cũng có một phần giống như là dấu chấm câu kết thúc. Có thể bạn không tin, nhưng chúng tôi, câu chuyện của tôi, Shizuru và Miyuki đã kết thúc như thế.

Hai năm sau khi tốt nghiệp đại học, vào một ngày nọ, có một lá thư gửi đến nhà trọ của tôi. Đó là dấu hiệu cho hồi kết của câu chuyện này.

Nhìn vào lá thư đề người nhận là Segawa Makoto, tôi lập tức nhận ra ngay. Đó là chữ Shizuru. Mặc dù không có tên người gửi, nhưng tôi không thể nào nhầm được.

Sau khi vào phòng, tôi hạ chiếc túi đựng máy ảnh đang đeo trên vai xuống sàn nhà rồi mở phong bì.

Này! Nàng mở đầu lá thư như vậy. Ghế bên cạnh cậu có trống không?

Nàng vẫn còn nhớ ngày đầu tiên chúng tôi làm quen và ngồi bên cạnh nhau. Bằng câu nói này, Shizuru đã dễ dàng khiến tôi nhớ lại giây phút đó.

Cái ghế lười hình hạt đậu màu xanh có còn không? Cuốn sách của John Fowles thì sao? Và cả những lọ thuốc tiếng Nga không rõ nguồn gốc,

tất cả vẫn còn ở đó chứ? Trong khi mọi thứ trên đời này đang thay đổi, vậy mà trong đầu tớ, khung cảnh căn phòng của cậu vẫn vẹn nguyên. Thật là kỳ lạ.

Tôi cởi áo khoác, ngồi xuống giường và đọc tiếp lá thư. Chiếc ghế lười hình hạt đậu đang nằm sau lưng tôi. Chỗ lõm ở chính giữa ghế gợi nhớ đến cơ thể của nàng. Cứ mỗi lần nhìn vào, tôi lại nghĩ trông nó thật giống như chiếc vỏ kén rỗng.

Đã hơn hai năm trôi qua, đến bây giờ những kỷ niệm về cậu không hề phai mờ, chúng được cất giữ cẩn thận ở nơi sâu nhất trong trái tim tớ.

Mỗi ngày không biết hao nhiêu lần tớ chợt quay về với ký ức giây phút lần đầu tiên nói chuyện với cậu ở ngã tư đường quốc lộ đó. Một cậu con trai dáng cao, gầy ơ là gầy, mái tóc rối bù. Makoto đã nói với tớ "Cách đây khoảng 100 mét có đèn bấm xin sang đường, bạn nên sang đường ở chỗ đó ". Tại sao lúc đó cậu lại bắt chuyện với tớ vậy? Cậu đã thổi vào trái tim tớ một cơn gió dịu dàng như thể thổi vào những đóa hoa bồ công anh. Tình yêu bé nhỏ trong tớ bay bổng bồng bềnh rồi khẽ dừng trên vai cậu. Những hạt giống tình yêu ngủ vùi bắt đầu nảy mầm và nở hoa.

Tớ rất muốn cậu nhìn hình dáng của tớ bây giờ. Tớ bây giờ như một bông hoa đang thời kỳ đẹp nhất. (Cậu đừng có tưởng tượng một cách nghèo nàn nhé!) Tất cả mọi thứ bây giờ đều rất tuyệt vời. Tất cả mọi thứ, tất cả đây nhé. Bây giờ nếu cậu nhìn thấy tớ mặc những chiếc áo hở ngực sexy thì một người trong sáng như cậu chắc chắn sẽ hoa mắt ngay. Và để khuyến mãi cho cậu, tớ có thể cho cậu xem cái mông mịn màng của tớ, vết bớt hoàn toàn biến mất rồi. À, đúng rồi, tớ sẽ cho cậu chụp hình khỏa thân. Cậu có thể bán cho tạp chí Penthouse đấy.

Nhưng mà, dù tớ viết thế này thì cậu cũng chỉ có thể hình dung về tớ là cô bé nhỏ nhắn ngày nào mà thôi. Cũng đúng, bởi vì lần cuối cậu nhìn thấy tớ là lúc tớ vừa mới rụng răng sữa, cười còn thấy hồng mắt một chỗ. Ở

chỗ đó, răng khôn đã mọc lại đằng hoàng rồi nhé. Vì thế nụ hôn ngày ấy sẽ không bao giờ có lần thứ hai.

Nụ hôn đó, cực kỳ tuyệt vời. Trước đó, tớ chỉ tưởng tượng ra một nụ hôn bờ ngõ của người lần đầu hôn mà thôi, vậy mà nụ hôn đó cực kỳ nóng bỏng. Tớ còn nhớ vòng tay cậu ôm tớ mạnh mẽ đến mức làm cho tớ ngạt nhiên luôn đấy. Và cả cảm giác lưỡi cậu lướt vào khe hở của chiếc răng bị rụng, phần mềm trên lưỡi tớ, cứ mỗi lần tớ nhắm mắt thì hình ảnh đó lại hiện lên mồn một.

Nụ hôn tuyệt vời đến mức chỉ cần nhớ lại thôi tớ cũng chảy nước mắt rồi, tớ nghĩ nó rất tuyệt. Tớ nghĩ mình là người hạnh phúc vì đã có được nụ hôn tuyệt vời như vậy. Thực sự đó là một tình yêu đơn phương vô cùng hạnh phúc. Hai za! (mỗi lần nhớ lại là tớ lại thở dài).

Và bây giờ thì tớ mới vào nội dung chính đây.

Bây giờ tớ đang ở New York.

Chính xác là tớ đã sang Pháp, ở đó, tớ đã làm quen với một người phụ nữ. Lúc tớ đang mang máy ảnh đi bộ lang thang ở một vùng quê miền Nam nước Pháp, tớ đã gặp một người phụ nữ cùng đi đến nơi tớ muốn đến. Người này cũng là một nhiếp ảnh gia. Tuy lúc đó tớ không biết, nhưng hóa ra cô ấy là một người nổi tiếng thế giới. Cô ấy là người Mỹ gốc Trung Quốc. Vì cô ấy cũng có khuôn mặt châu Á nên tớ cảm thấy rất an tâm. Tớ lập tức mở lòng với cô ấy, rồi sau đó cùng cô ấy đi khắp nước Pháp. Và bọn tớ cũng đi vài nước ở châu Âu. Rồi đến lúc cô ấy trở về Mỹ. Nhưng cô ấy nói với tớ rằng nếu tớ có ý định đi Mỹ thì cô ấy sẽ nhận tớ làm phụ tá. Tớ mừng vô cùng. Và đó là lý do mà tớ đã bám theo cô ấy sang Mỹ giống như con vẹt con bám theo đuôi mẹ vậy đó. Từ lúc đó, tớ vừa là phụ tá của cô ấy, vừa học thêm kiến thức cho mình. Bất cứ lúc nào tớ cũng nghĩ về Makoto và tớ luôn tin rằng chắc chắn cậu cũng đang rất cố gắng.

Rồi dần dần tớ cũng có được sự tự tin theo kiểu của tớ, tớ đã nghĩ đến chuyện hơi to lớn một tí. Có nghĩa là, nói ra cũng hơi xấu hổ, nhưng tớ đã nghĩ đến chuyện không biết mình có thể mở một cuộc triển lãm cá nhân hay không.

Vì kinh phí là do mình tự bỏ ra, cho nên cuộc triển lãm này cũng không thể làm to được. Một người quen của tớ cho thuê phòng triển lãm với giá rẻ, với lại các tác phẩm mang ra trưng bày của tớ cũng không nhiều lắm. Nhưng dù thế nào, đối với tớ đây cũng là triển lãm cá nhân đầu tiên, nó có ý nghĩa như một sự tổng kết thành quả từ trước đến nay của tớ, và tớ rất muốn Makoto - người thầy nhiếp ảnh đầu tiên của tớ, đến xem triển lãm. Tớ thực sự muốn được cậu khen rằng: "Ôi, Shizuru đã cố gắng nhiều nhỉ!" Không biết có được không?

Tớ biết ngày nào cậu cũng rất bận rộn, nhưng mong cậu lắng nghe nguyện vọng của cả cuộc đời tớ. Nếu được thế thì tớ sẽ không bao giờ nói những lời ích kỷ này nữa đâu. Được không?

Tớ đang sống ở Chelsea chung phòng với một người bạn cùng lớp đang làm việc cho một văn phòng nằm ở phố người Hoa. Tớ có viết địa chỉ của mình cuối thư nên cậu hãy đến địa chỉ đó nhé. Tớ có gửi kèm cả tờ rơi của buổi triển lãm nữa. Cậu đến nhé.

Satonaka Shizuru

P.S. Cậu cho tớ nói chỉ một lời này thôi nhé!

Tớ yêu cậu! Tớ yêu cậu hơn bất cứ ai trên thế giới này.

TẤM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#30

30

Sau nửa ngày ngồi trong máy bay, cuối cùng tôi xuống sân bay JFK lúc trời đã tối. Vì mang khá ít tiền mặt nên tôi không đi taxi, mà đến Chelsea bằng xe buýt của sân bay và tàu điện ngầm. Tôi ra khỏi ga tàu điện ở phố 23, rồi đi bộ trên đường phố Manhattan trong đêm. Quang cảnh về đêm của những thành phố lớn ở nước nào cũng giống nhau. Những dòng chảy ánh sáng, sự ồn ào của đám đông. Ánh trăng bị vấy bẩn và tiếng còi xe taxi.

Dựa vào bản đồ trong tay, tôi đi bộ lần tìm địa chỉ căn hộ mà Shizuru viết trong thư. Tôi đi xuống phía Nam khoảng 3 tòa nhà rồi sau đó dọc theo dòng sông Hudson. Hàng loạt những tòa nhà cổ uy nghi đập vào mắt tôi. Có lẽ ngôi nhà Shizuru thuê ở gần đâu đây, tôi ngó kỹ từng tòa nhà một. Sau một hồi đi lòng vòng, tôi mới nhận ra nơi cần đến là tòa nhà cao tầng xây theo kiểu Italy mà tôi đã đi lướt qua trước nó không biết bao nhiêu lần. Đó là một tòa nhà lộng lẫy hơn hẳn so với tôi hình dung, ở cổng vào còn có cả người gác cổng.

Tôi đưa cho người gác cổng xem lá thư của Shizuru và nói với ông ta là tôi đến đây để gặp cô ấy. Người gác cổng đứng tuổi có vẻ đã nghe sẽ có đến thăm nên khẽ gật đầu rồi cho tôi vào. Đi thang máy lên tầng 4, tôi vừa bước dọc hành lang có trần rất cao, vừa kiểm tra số phòng. Căn phòng của Shizuru nằm khá xa thang máy. Sau khi xác nhận bảng số phòng tôi nhấn

chuông cửa. Nhưng ngay trước giây phút đầu ngón tay chạm vào chuông, tự dừng cánh tay tôi không nhúc nhích được.

Tôi đã không hề liên lạc trước với Shizuru mà cứ thế đến thẳng nhà nàng. Một phần muốn làm cho nàng ngạc nhiên, một phần bởi nếu không gặp trực tiếp thì tôi không biết nói gì với nàng cả. Cứ thế, tôi đến đây với khí thế mạnh mẽ, vậy mà vào giây phút cuối, khí thế đó bỗng dừng nhụt hẳn.

Tôi hồi hộp kinh khủng. Ai đó đã từng nói với tôi "cậu vĩnh viễn là kẻ mới tập yêu", lúc này cảm giác đúng như thế thật. Tôi tự thuyết phục bản thân "mình không còn là trẻ con nữa", phải gặp lại nàng một cách đàng hoàng với tư cách một người đàn ông. Tôi đã trải qua cả một quãng thời gian chờ đợi dài thật dài, cuối cùng mới có mặt ở nơi này. Những lời ngày ấy không nói được với nàng thì lần này tôi phải thổ lộ một cách rõ ràng nhất. Chỉ vì ngày trước không dám nói ra, nên tôi phải lòng vòng như thế này đây. Nhưng từ nơi này tôi sẽ làm tiếp việc còn dang dở. Tóm lại tôi phải nói với nàng: "Tớ yêu cậu. Không phải chỉ một tí đâu. Cậu là trung tâm thế giới của tớ."

Tôi tập trung tất cả các dây thần kinh vào đầu ngón tay, ấn chuông cửa. Phía bên trong cánh cửa, tôi nghe văng ra tiếng chuông reo. Tôi lùi lại khoảng nửa bước và đứng chờ, lắng tai nghe động tĩnh của nàng. Nhưng không có phản hồi nào cả. Tôi nhấn chuông cửa thêm lần nữa. Và lần này cũng vậy, không có tiếng động gì. Tôi vặn thử tay nắm, nhưng quả là cửa đang bị khóa. Tôi nhìn vào đồng hồ đeo tay để xem giờ. Sau khi tính toán thời gian chênh lệch giữa hai nước, tôi tính ra bây giờ là tầm chín giờ kém. Có thể nàng đi làm chưa về.

Tôi quyết định chờ nàng. Tôi ngồi xuống hành lang, lưng dựa vào cửa.

Bề ngoài và cả bên trong của tòa nhà này đều rất đẹp. Tuy hơi cũ một chút, nhưng chính vẻ xưa cũ ấy lại thật gần gũi, tôi lập tức thấy thích ngay

tòa nhà này. Chỉ một lần duy nhất có một người thanh niên da trắng bước ra từ thang máy, đi đến căn phòng xéo góc cách phòng của nàng chừng hai ba căn rồi biến mất sau cánh cửa. Một tiếng đồng hồ trôi qua, không còn ai khác ra vào. Thấy đói bụng, tôi lấy một thanh Snickers trong chiếc túi xách du lịch, là hành lý duy nhất của tôi và bắt đầu ăn. Trong chiếc túi đó, ngoài thanh Snickers ra còn có bàn chải đánh răng, một chiếc áo sơ mi cùng một bộ đồ lót để thay. 15 phút nữa trôi qua. Bụng đã no, lại thêm mệt mỏi sau một chuyến đi dài, tôi buồn ngủ vô cùng. Tựa cằm lên gối, tôi bắt đầu gà gât. Có tiếng thang máy vang lên, tôi muốn ngẩng lên nhìn nhưng đầu nặng quá, cả mí mắt cũng sụp xuống nặng trĩu, tôi nghe tiếng chân của ai đó vang lên như đang trong giấc mơ.

He hé mắt ra, tôi nhìn thấy một đôi chân xinh xắn trong đôi giày bít tất cao gót màu đỏ mận.

"Makoto!"

Tiếng gọi tên tôi dịu dàng như giọng hát vang vọng từ trên trần nhà. Chưa nhìn thấy rõ, tôi lấy tay dụi mắt.

"Lâu quá rồi nhỉ!"

Giọng nói nhẹ nhàng đó giúp tôi từ từ ngẩng đầu lên.

Đầu gối thon nhỏ bên trong chiếc quần tất. Và cặp đùi mềm mại ẩn trong chiếc váy ôm. Bờ hông to. Vòng eo thắt nhỏ. Một bộ ngực nở nang nổi lên, bó trong chiếc sơ mi màu trắng.

Dáng nàng rất cao. Trông nàng rất hợp với bộ vest màu xanh nước biển. Nhìn từ góc độ nào nàng cũng là một người phụ nữ hoàn hảo.

"Tuyệt quá!" Tôi nghĩ. Tất cả mọi thứ của nàng đều hoàn hảo. Trông nàng như là một người khác vậy.

Chiếc cổ gầy tuyệt đẹp, cảm thật thanh tú, một bờ môi gợi cảm...

Tôi có cảm giác hình như hơi quá thì phải. Thế này thì nàng trông hoàn toàn là một người khác. Đến cả hình dáng của bờ môi cũng khác.

Tôi dụi mắt thêm lần nữa, rồi nhìn chăm chăm vào mặt nàng. Shizuru đúng là như một người khác hoàn toàn. Và lại cũng giống một cô gái mà tôi vô cùng thân thiết. À, mà không gọi là giống được. Đó chính là người con gái tôi quen.

"Miyuki?" Tôi hỏi.

"Ừ, chính là mình. Chào mừng cậu đã đến New York."

TẮM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#31

31

"Vậy, người bạn cùng phòng mà Shizuru viết trong thư là Miyuki ư?"

"Cậu ngạc nhiên à?"

"Tớ ngạc nhiên chứ. Cũng nhờ ngạc nhiên mà tớ tỉnh ngủ đấy."

Nàng mặc áo thể thao có in logo đội Yankees và quần jean màu xanh, ngồi trước mặt tôi.

"Từ khoảng nửa năm trước, bọn mình sống cùng nhau ở đây."

"Vậy mà cậu không nói cho mình biết."

"Mình cũng muốn, nhưng có nhiều việc xảy ra nên mình không thể báo cho cậu được."

"Chuyện gì?"

"Lúc nào đó mình sẽ nói."

Có tiếng nước sôi, Miyuki xuống bếp.

"Cậu uống được trà hoa hồng không?" Nàng hỏi. "Hình như cậu không uống được cà phê nhỉ?"

"Ừ."

Miyuki vừa pha trà vừa nói tiếp.

"Gần đây, ở phố số 10 có tòa nhà bên trong tập trung nhiều phòng triển lãm tranh. Thịnh thoảng người quen của Shizuru tổ chức triển lãm tranh ở đó. Cậu ấy hay đến đó để giúp."

Miyuki cầm hai cốc trà, quay trở lại phòng khách.

"Cậu uống đi."

Nàng đặt một cốc lên bàn mời tôi. Tôi với tay lấy uống một ngụm.

"Ngon quá."

"Ngon nhỉ!"

Rồi nàng tiếp tục câu chuyện.

"Từ lâu lắm rồi, mình siêng đến những nơi như vậy lắm."

"Bởi vì ở đó có khả năng gặp Shizuru à?"

"Đúng vậy. Bởi vì Chelsea và Soho là nơi tập trung rất nhiều nhiếp ảnh gia trẻ tuổi. Biết đâu ở đó có thể nhận được thông tin gì của Shizuru đúng không?"

"Ừ. Và cậu đã tình cờ gặp lại Shizuru à?"

"Đúng thế. Tuy nhiên, ban đầu mình đã không nhận ra. Mặc dù mình thấy ngay đó là một cô gái Đông Á, nhưng lúc ấy nhìn Shizuru khác lắm."

"Vậy à?"

"Ừ. Có vẻ cậu ấy nhận ra mình ngay lập tức, cứ tím tím cười. Mình cảm giác nụ cười đó rất quen thuộc. Và sau một hồi thì mình cũng nhận ra người đó chính là Shizuru."

"Chắc cậu ngạc nhiên lắm nhỉ!"

"Ừ. Cảm giác của mình lúc đó là 'Ồi, cuối cùng đã tìm ra cậu ấy.' Vậy là hai đứa ôm lấy nhau và khóc. Sau khi hỏi chuyện mới biết hai đứa đã sống ở hai phố gần nhau suốt mấy tháng trời. Ngạc nhiên quá đúng không?"

"Shizuru bây giờ trông thế nào?"

Miyuki nhìn tôi với ánh mắt đầy ẩn ý.

"Cậu quan tâm đến điều đó lắm à?" Miyuki hỏi.

"Ừ, cũng có quan tâm đôi chút."

"Cậu ấy cực kỳ xinh đẹp." Nàng trả lời. "Dáng hơi thấp hơn mình một chút. Và vẫn mảnh mai như ngày xưa. Tóc của Shizuru để dài, da thì trắng như sứ, và đôi mắt tròn đen láy đầy ấn tượng. Shizuru không còn mang kính nữa."

"Tớ không hình dung ra được." Tôi nói.

"Nếu gặp thì cậu sẽ biết thôi."

Nói đến đây, vẻ mặt Miyuki có phần hơi buồn. Nàng nói tiếp như áy náy.

"Chuyện là thế này, cách đây mấy ngày, Shizuru có chút công việc liên quan đến chụp ảnh không thể không xử lý nên đã đi cùng với Christi rồi."

"Christi?"

"À, cô ấy là sếp của Shizuru."

"Có phải là cô Christi Chan đúng không?"

"Ừ, đúng rồi. Quả là Makoto cũng biết nhỉ!"

"Ừ, tớ biết. Hóa ra là vậy, nhiếp ảnh gia mà Shizuru nói đến là cô ấy."

Christi Chan là nhiếp ảnh gia chụp từ ảnh tư liệu cho đến ảnh thời trang đạt được thành công về mặt thương mại trên nhiều lĩnh vực.

"Công việc đó không thể nào không tham dự được nên Shizuru đã đi đến Bồ Tây rồi."

"Cuộc triển lãm bắt đầu từ ngày kia đúng không nhỉ?"

"Ừ. Shizuru nói thế nào Makoto cũng sẽ đến nên cậu ấy rất nóng lòng chờ được gặp cậu, thế mà..."

"Công việc thì đành phải chịu thôi."

"Ừ. Hình như chụp hình chân dung cho người nổi tiếng, địa điểm chụp cũng bí mật. Với lại Shizuru từ xưa giờ vẫn là người tôn thờ chủ nghĩa không điện thoại di động."

"Ra là vậy."

Thực ra thì tôi cũng không có điện thoại di động. Quyết tâm từ thời sinh viên vẫn còn duy trì cho đến nay.

Tin Shizuru đi vắng khiến tôi cảm thấy hụt hẫng, nhưng đã đến đây rồi thì cũng không cần vội. Lúc này đây cảm giác của tôi khác hẳn với những ngày tháng chờ đợi mà không biết tin tức gì của nàng. Chúng tôi đã kết nối được với nhau. Ít nhất thì chúng tôi cũng đang ở trên cùng một mảnh đất. Vì vậy tôi chỉ cần đợi nàng trở về.

"Tớ có thể ở lại New York đến ngày kia."

"Ngày đầu tiên của buổi triển lãm nhĩ."

"Ừ, tối hôm đó tớ sẽ rời khỏi đây."

"Mình nghĩ trước lúc đó, Shizuru sẽ trở về."

"Ừ tớ cũng nghĩ thế."

Sau khi uống xong cốc trà hoa hồng, Miyuki chỉ cho tôi phòng của Shizuru.

"Vốn dĩ trước đây mình chung phòng với một người bạn khác, nhưng cô ấy phải chuyển đi do công việc. Vì vậy mình nghĩ mình đã gặp lại Shizuru rất đúng thời điểm."

"Tiền thuê nhà đắt lắm à?"

"Ừ, chắc chắn vượt xa so với tưởng tượng của Makoto."

"Vậy cơ à?"

Nàng gật đầu, con số nàng nói ra, cao hơn gấp 5 lần tiền thuê nhà của tôi.

"Nhưng công ty cũng gánh cho phần lớn, phần còn lại hai đứa chia nhau trả, vậy mà vẫn còn vất vả đấy."

"Giá cả thuê nhà ở đây ngoài sức tưởng tượng nhĩ!"

"Ừ. Bởi vì khu này là Manhattan mà."

Căn phòng hẹp hơn tôi nghĩ, đồ đạc cũng bày biện đơn giản. Có phần đơn giản quá mức. Một chiếc giường ngủ và tủ quần áo. Chiếc bàn làm việc. Trên tường có treo một bức tranh phục chế của họa sĩ Paul Klee. Tôi

với tay lấy cuốn sách bìa mềm trên bàn lên xem thử, đó là một cuốn truyện của Jack Finney. Chắc hẳn nàng đã mang theo từ phòng trọ lúc ở cùng với tôi. Cuốn sách được bọc thêm một lớp bìa da thủ công một cách cẩn thận.

"Nếu cậu không thấy phiền thì ở phòng này đi nhé." Miyuki nói.

"Không, để tớ kiểm khách sạn nào đó."

"Thế thì lãng phí lắm. Shizuru cũng đã dặn mình thế mà. Cậu ấy bảo cậu sử dụng phòng này đi."

Thật sự thì tôi rất cảm kích trước lời đề nghị của nàng. Một phần vì tiền bạc mang theo không nhiều, và việc tìm khách sạn cũng không đơn giản.

"Cậu không phải ngại với mình. Mình biết Makoto là người rất lịch thiệp, mà cho dù không lịch thiệp thì cũng chẳng sao."

Tôi cảm giác má mình đỏ bừng lên trong giây lát. "Trông cậu chẳng khác gì cả."

Nàng trầm trồ.

"Dáng vẻ của cậu, hầu như không khác gì ba năm trước cả."

Tôi đang bận trên người chiếc áo vest dạ màu nâu và chiếc quần Âu màu kem.

"Đó là bộ quần áo cậu đã mặc đến buổi triển lãm áo cưới đúng không?"

Tôi gật đầu.

"Và cả lễ tốt nghiệp, cậu cũng mặc bộ này luôn nhỉ!"

Tôi lại gật đầu. Tôi quyết định không nói ra cả vào lễ nhập học tôi cũng đã bận đúng bộ này.

"Mỗi lần nhìn thấy Makoto," nàng nói, "Mình cảm thấy rất nhẹ nhõm. Cảm giác như tâm hồn trở nên bình yên."

"Ngày xưa, Shizuru cũng nói vậy."

"Ừ, chắc chắn là Shizuru cũng đã nói như vậy."

Chúng tôi quay lại phòng khách. Miyuki hỏi tôi có muốn uống chút chất cồn không?

"Ừ, cho tớ một ít. Coi như nightcap nhỉ."

Nàng lấy trong tủ lạnh ra hai lon bia.

"Budweiser."

"Đang ở Mỹ có khác!"

"Nhưng mình nghe gốc vốn là bia của Séc đấy."

"Tớ không biết chuyện này."

Chúng tôi bật nắp và chạm lon.

"Chúc mừng ngày tái ngộ." Miyuki nói.

"Một năm rồi nhỉ!"

Khi tôi hỏi, nàng gật đầu và khẽ hất mái tóc lên.

"Đúng rồi, kể từ khi mình về nước thăm đến giờ nhỉ! Lúc đó, mọi người đã tụ tập vui vẻ quá!"

"Công việc của cậu thì sao?"

"Vẫn vậy. Mình có cảm giác lúc nào cũng bị yêu cầu những việc gấp hai, gấp ba năng lực của mình. Nhưng nếu không làm thì bị đào thải mất."

"Cậu cũng vất vả quá nhỉ!"

Nàng nghiêng đầu tỏ vẻ không biết phải nói thế nào.

"Tuy nhiên, như thế còn khá hơn việc bị giao cho công việc dưới sức của mình hai, ba lần."

"Đúng thế thật!"

Rồi sau đó, chúng tôi im lặng, thong thả thưởng thức bia. Miyuki trông gầy hơn ngày xưa. Cơ thể gầy của nàng càng bộc lộ nét đẹp mạnh mẽ bên trong.

"Shizuru," không lâu sau, nàng nói, "cậu ấy thực sự rất vui mừng."

Miyuki đang nói đến chuyện gì nhỉ, tôi đưa mắt nhìn nàng dò hỏi. Miyuki uống cạn lon bia, đặt đánh "cạch" xuống bàn.

"Shizuru vui mừng, thì chỉ có mỗi chuyện ấy mà."

"Là chuyện gì?"

"Chuyện Makoto vẫn ở suốt trong căn nhà trọ đó để chờ cậu ấy. Shizuru vui vì chuyện đó."

Ra vậy, tôi gật đầu mạnh.

"Cậu đã nói với cậu ấy à?"

"Ừ, chuyện đó quan trọng hơn tất cả mà."

"Ừ, cảm ơn cậu."

Nói thế xong, tôi cảm giác có gì đó hơi kỳ lạ.

"Thế tại sao sau đó cậu ấy lại không liên lạc với mình?"

"Có nhiều chuyện lắm." Miyuki nói.

"Nhiều chuyện ư?"

"Ừ, rất nhiều."

"Là những chuyện gì?"

"Không thể nói tóm gọn trong vài từ được. Nào là công việc, nào là tâm trạng của Shizuru..."

Tôi rất thắc mắc về cách nói ngập ngừng của Miyuki, nhưng quyết định không hỏi sâu thêm. Tóm lại là đã có "rất nhiều chuyện" như nàng nói.

Cho dù thế nào, chính vì biết tôi vẫn luôn chờ đợi nên Shizuru mới gửi lá thư đó, mới dành cho tôi một tình cảm chân thật không chút do dự đến như vậy. Chắc chắn là thế.

Tình cảm cả hai dành cho nhau đã được thông suốt. Một chuyện tình tốn nhiều thời gian và công sức chẳng khác nào trao đổi thông tin ngoài vũ trụ, cuối cùng thì chúng tôi đã thành công, nói chuyện với nhau mà không có hiểu lầm, hay sai sót nào xảy ra.

Miyuki đứng lên như muốn kết thúc câu chuyện, nàng cầm lon bia rỗng đi xuống bếp. Tôi uống cạn lon bia của mình, rồi đi theo sau Miyuki. Tôi đưa cho nàng lon bia rỗng, ngay lúc định quay lại phòng khách tôi mới để ý thấy...

"Cái này là..."

Khi nghe tôi nói, Miyuki hơi đỏ mặt, trên chiếc kệ kê sát tường có một khung hình, trong đó là tấm ảnh mưa sao băng. Khung hình được đặt cạnh chiếc máy tính xách tay cỡ B5.

"Mình vẫn giữ bức ảnh đó một cách cẩn thận. Vì mình mong rằng ước muốn của mình sẽ trở thành sự thật."

"Ừ." Tôi nói. Tại sao thế nhỉ? Ngực tôi nóng dần lên, tôi không nói được thành lời.

"Tấm hình mọi người cùng đi chụp vào năm thứ tư, mình đang để bên cạnh giường. Cứ một ngày 3 lần, mình hướng về bức ảnh để cầu nguyện."

"Cầu nguyện điều gì?"

"Bí mật. Những lời cầu nguyện của con gái làm sao nói cho đàn ông nghe được chứ?"

"Chính xác là vậy."

Sau đó chúng tôi quay lại phòng khách, cùng chúc nhau ngủ ngon.

"Chúc cậu có giấc mơ đẹp nhé. Ngày mai cậu cứ ngủ thỏa thích. Sáng mai mình phải đi làm từ rất sớm rồi."

"Ừ, tớ biết rồi."

Chúng tôi khẽ nhìn nhau, nở nụ cười che giấu sự ngượng ngùng, rồi ai về phòng người đó.

Tôi cởi áo quần trong phòng Shizuru, thay sang quần áo thể thao rồi chui vào giường. Chiếc gối có vẻ hơi to quá. Tôi vùi mặt xuống gối, tìm kiếm mùi của Shizuru, nhưng chỉ thấy mùi vải mới giặt. Chỉ còn lại mỗi "bóng đèn ngủ bé xíu", tôi ngược nhìn lên trần nhà trong ánh sáng mờ nhạt.

Đó là trần nhà màu trắng không có gì đặc biệt. Có lẽ, mỗi tối Shizuru cũng nhìn như thế này rồi ngủ thiếp đi nhỉ!

Tôi cảm thấy mãn nguyện.

Chờ đợi cũng là niềm vui. Phần cao trào đã bắt đầu, thời gian đợi chờ chỉ như một bước đệm nhằm làm cho cao trào đó càng trở nên thú vị hơn.

Chắc chắn phía bên kia lục địa, Shizuru cũng có cảm nhận giống tôi.

Tôi hồi hộp mong chờ đến ngày mai. Chương mở đầu dài đằng đẳng đã kết thúc, từ bây giờ bắt đầu bước vào nội dung chính, tôi ngưng lật từng trang sách, để bản thân cảm nhận hạnh phúc đang đến gần. Và tôi đã nghĩ như thế này: "Người đó chắc chắn cũng đang suy nghĩ giống tôi".

Cơn buồn ngủ ập đến. Một cuộc tái ngộ đầy hạnh phúc đang chờ đợi sau giấc ngủ này.

"Chúc ngủ ngon, Shizuru." Tôi thì thầm rồi chìm vào giấc ngủ hạnh phúc trên chiếc giường của nàng.

Tôi thức dậy vào 9 giờ sáng ngày hôm sau. Miyuki đã đi làm từ trước. Nàng để lại cho tôi bánh mì nướng và trứng chiên. Trên bàn còn có tờ giấy nhớ của Miyuki "đây là chìa khóa dự phòng, cậu sử dụng đi nhé", cùng với chiếc chìa khóa màu bạc.

Sau bữa sáng, tôi xách túi đi ra phố. Tôi đi theo hướng Đông, ra đến Đại lộ số Năm tôi rẽ theo hướng Bắc. Người trên phố đông kinh khủng, đến mức tôi cảm thấy hoa mắt. Những mùi hương chưa từng ngửi, những âm thanh không quen tai, những quang cảnh lạ mắt cứ thế liên tiếp xuất hiện trước mắt. Các tòa nhà cao vút, còn bầu trời thì hẹp. Sau khi đi bộ khoảng 40 phút tôi đã đến Công viên Trung tâm.

Bắt chước Marco Fogg trong tác phẩm Moon Palace, tôi đi vào công viên từ bảo tàng mỹ thuật Metropolitan gần đó. Moon Palace là cuốn tiểu thuyết tôi rất yêu thích, ngang với Slaughterhouse-Five. Đó là cuốn hay nhất của Paul Auster.

Vào đêm đầu tiên, Fogg đã ngủ ở một góc sân thi đấu bóng mềm, nhưng trên bãi cỏ hình bầu dục khổng lồ có rất nhiều sân bóng, chẳng thể biết đó là sân nào. Mặc dù thế, tôi vẫn lấy máy ra chụp vài kiểu.

Dù là ngày thường vẫn có rất nhiều người đến công viên với mục đích khác nhau. Có những cậu thanh niên chơi bóng chày nghiệp dư, có người đến chạy bộ, có bà mẹ đẩy con đi dạo, và cặp vợ chồng già dìu nhau bước.

Có người phụ nữ trông rất hạnh phúc và cũng có người đàn ông ngửa mặt lên trời than thở. Nếu là Shizuru, chắc hẳn nàng sẽ phân tích một cách xuất sắc cho tôi nghe niềm hạnh phúc của cô gái và sự bi ai của người đàn ông nọ. Tôi vừa dạo bước trên cỏ vừa nghĩ.

Rồi sau đó, tiếp tục lần theo dấu chân của Fogg, tôi hướng đến bể chứa nước. Tôi rẽ ngược chiều kim đồng hồ, từ phía Tây công viên tôi đi xuống phía Nam. Giữa đường tôi mua một lon Coca và cái xúc xích, tôi vừa ngắm chim cánh cụt trong sở thú vừa ăn. Mấy chú chim cánh cụt có vẻ không thể nào tin được bản thân không biết bay, chúng vỗ cánh không biết bao nhiêu lần như để kiểm tra lại cánh của mình.

Tôi lấy cuốn Moon Palace đã sờn rách từ trong túi ra, đối chiếu với quang cảnh trước mắt mình. Có những chỗ giống y như tôi hình dung nhưng cũng có chỗ hoàn toàn khác. (Sở thú nhỏ hơn hẳn so với tôi tưởng tượng, và tôi cũng không nghĩ là sẽ bị thu phí khi vào đây.)

Quả là cũng khá mệt nên tôi cất cuốn truyện vào túi xách, nói lời tạm biệt với các chú chim cánh cụt rồi rời khỏi công viên.

Khi tôi về đến nhà thì đã gần 3 giờ chiều. Tôi ngã mình xuống giường của Shizuru rồi cứ thế chìm ngay vào giấc ngủ.

TẤM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#32

32

Tôi tỉnh dậy bởi tiếng chuông điện thoại.

Tôi không biết chuông kêu từ khi nào, nhưng ngay sau đó đã chuyển sang chế độ tin nhắn thoại. Âm thanh điện tử vang lên, sau đó tôi nghe giọng nói buồn bã của một người đàn ông.

"Tôi là Satonaka." Người đàn ông nói. Tôi lập tức nhận ra đó là bố của Shizuru. "Cám ơn cháu đã gửi thư chia buồn với gia đình. Lễ 49 ngày đã kết thúc một cách suôn sẻ, tro cốt của Shizuru đã được mai táng ở quê nhà. Khi nào cháu về nước, xin hãy đến thăm gia đình chúng tôi. Vì chúng tôi cũng có vật muốn trao cho Toyama. Mong cháu đến nhé."

TẤM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#33

33

"Cậu làm sao vậy?"

Giọng nói của Miyuki có vẻ sợ sệt. Đèn điện trong phòng không được bật lên. Tôi ngồi ôm gối ngay trên sàn phòng khách, sau khi khóc cạn nước mắt, một sự trống rỗng kỳ lạ đột ngột ập đến nhấn chìm tôi.

"Có điện thoại của bố Shizuru gọi đến." Tôi nói. "Đã lưu lại trong máy."

Dường như vừa nhận biết được chuyện xảy ra, nàng hơi do dự, sau đó nhấn nút. Băng chạy, giọng nói của bố Shizuru lại vang lên.

Sau khi nghe xong hết, nàng hỏi tôi.

"Cậu có ổn không?"

Giọng nàng nghe như thì thầm. Nàng vẫn không bật đèn lên, cứ thế đi đến chỗ tôi đang ngồi. Ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào, bóng nàng nhìn trắng xanh.

"Tớ không ổn chút nào. Tớ đau khổ lắm."

"Ừ, đúng là vậy."

Miyuki ngồi xuống cạnh tôi, bó gối giống tôi.

"Mình cũng vậy, đến bây giờ vẫn cảm thấy đau khổ."

"Cuối cùng thì tớ đã hiểu ra."

"Điều gì?"

"Đó là tại sao trong phòng của Shizuru không còn đồ đạc gì, và mùi của cậu ấy cũng chẳng còn lưu lại bất cứ nơi nào trong ngôi nhà này."

"Đúng vậy," Miyuki nói. "Căn phòng đó từ hơn ba tháng nay đã không sử dụng đến."

"Shizuru đã bị bệnh gì à?"

"Tại sao cậu lại hỏi vậy?"

"Tớ đã gọi điện thoại đến văn phòng của Christi. Tớ đã tìm số điện thoại. Và người ta đã nói cho tớ nghe. Tuy nhiên, với vốn tiếng Anh của tớ, có những chi tiết tớ không hiểu lắm."

"Vậy à?" Nàng thì thầm, rồi im lặng một lúc lâu, nàng cũng thở giống tôi. Bây giờ thì không cần phải đóng kịch thêm nữa, Miyuki có thể trút hết nỗi buồn của mình. Miyuki đau buồn, còn đối với tôi thì đó là một sự an ủi.

"Chuyện này sớm muộn gì cậu cũng biết." Lát sau, Miyuki lên tiếng. "Mình sẽ kể đầu đuôi tất cả."

Miyuki đặt tay lên cánh tay tôi một cách tự nhiên. Những ngón tay của nàng khẽ run. Có tiếng còi xe đầu đó trên đường phố, giống như tiếng của những con thú trong rừng đã bị diệt vong từ xa xưa, vọng đến vô cùng buồn bã.

"Bệnh của Shizuru." Nàng nói.

"Ừ."

"Bệnh của cậu ấy rất kỳ lạ. Đó là căn bệnh ít được biết đến."

Tôi gật đầu. Người ở văn phòng của Christi cũng đã nói như vậy. Strange disease, tôi đã hình dung ra bệnh của nàng.

"Có thể là do di truyền. Từ mẹ của cậu ấy."

"Từ mẹ của Shizuru à?"

"Ừ, mẹ của Shizuru cũng mất vì căn bệnh này."

Nghe đến đây, bỗng nhiên tôi nhớ lại. Shizuru đã từng nói với tôi như vậy. ("Chính nhờ tình yêu đã khiến mẹ tớ phát triển thành một người phụ nữ trưởng thành"), và mẹ của Shizuru mất sau khi sinh nàng được 8 năm.

"Em trai cậu ấy cũng vậy. Mùa thu năm ngoái, em cậu ấy cũng qua đời bởi cùng một căn bệnh." Miyuki nói. "Quá trình diễn biến khác nhau, nhưng đều cùng là một bệnh. Căn nguyên của bệnh không thay đổi."

"Tất cả đều mất sau khi yêu phải không?"

Miyuki nín thở trước lời nói của tôi, gò má nàng cứng đờ, nàng nhìn vào những ngón tay mình đang đặt trên cánh tay tôi. Không còn cách lựa chọn nào khác. Tuy nhiên, nàng vẫn còn do dự. Có thể là vì tôi.

"Ừ, đúng như vậy."

Sau một hồi trầm tư, Miyuki nói.

"Tình yêu đầu đời sẽ khiến họ trở thành người lớn. Bằng tình yêu, họ lớn lên, trưởng thành. Trải qua thời thanh xuân ngắn ngủi, họ ra đi rất vội vàng mà không biết đến mọi thứ sau đó."

"Giống như phù du vậy."

"Ừ, giống thế thật."

"6 năm!" Tôi thì thầm. "Từ ngày gặp tớ đến nay, Shizuru chỉ sống 6 năm..."

Một cuộc đời quá ngắn ngủi. Để có được tình yêu phải đánh mất 50 năm cuộc đời, thật là...

"Cậu ấy vốn mãi là trẻ con vậy mà..." Tôi nói, đưa tay chặn lại bờ môi đang run lên. "Là tớ làm cho Shizuru..."

"Makoto." Miyuki nói như để cắt ngang suy nghĩ của tôi. "Đó là một cách sống thì đúng hơn là bệnh. Họ đã chọn con đường như vậy để sống cuộc đời của mình. Được sinh ra, lớn lên cùng với tình yêu, rồi kết thúc cuộc sống ngắn ngủi. Chúng ta không thể gọi cuộc sống của phù du là bệnh được, đúng không? Shizuru cũng vậy, cậu ấy đã sống trọn cuộc đời theo cách của riêng mình."

Ngữ khí của nàng thật mạnh mẽ. Ánh mắt của nàng cũng mạnh mẽ.

"Cuộc sống không thể không có tình yêu." Nàng nói thêm như bất chợt nhớ ra. Nhưng nghe giống như những lời nói đã được chuẩn bị trước.

"Bởi vậy, cho dù không gặp Makoto đi nữa, đến một lúc nào đó mình cũng..."

Mắt tôi gặp mắt nàng. Chúng tôi nhìn nhau rất lâu, điều mà trước đây chưa bao giờ xảy ra. Miyuki nhếch môi lên muốn nở nụ cười nhưng rồi bỏ dở nửa chừng. Chỉ còn dấu tích của nụ cười đó vương lại trên má nàng.

"Cũng đúng vậy thật." Tôi nói. "Có thể là như vậy."

Bây giờ tôi chỉ còn nói được như vậy mà thôi. Tôi không thể để Miyuki gánh lấy nỗi buồn đau của bản thân mình.

"Em trai của Shizuru," tôi nói. "Đã yêu Shizuru đúng không?"

"Ừ," Miyuki gật đầu. "Việc đó cũng khiến cho Shizuru đau khổ. Tuy nhiên, cuối cùng cậu ấy đã cân bằng lại cảm xúc."

"Là vì không thể sống mà không có tình yêu ư?"

"Ừ, đúng vậy đó."

Bất chợt tôi nhớ đến tác phẩm *L'écume des jours* (Bọt tháng ngày) của Boris Vian. Đó là câu chuyện về Chloe, vì một bông hoa súng nở trong phổi mà chết. Bông hoa súng mang lại cái chết, và tình yêu đưa đến cái chết, tuy hai thứ không có gì chung, nhưng đều gây nên cái chết phi lý.

Tôi hỏi Miyuki.

"Shizuru nhận ra điều đó từ khi nào?"

"Mình không nghe cậu ấy nói cụ thể từ khi nào." Miyuki nói rồi vén mái tóc lên.

"Chắc là từ dạo em trai mất, có lẽ Shizuru đã nghĩ lần tới sẽ đến lượt mình."

Hoặc có thể là từ trước đó, trước khi rời khỏi nhà trọ của tôi, nàng đã cảm nhận bản thân mình cũng giống mẹ. Có thể là sớm hơn nữa, trước khi chúng tôi gặp nhau.

Tâm hồn của nàng lúc nào cũng dao động. Những suy nghĩ mâu thuẫn đã giằng xé cơ thể bé nhỏ của nàng. Chính vì thế, nàng đã nói dối. Thay đổi lời nói, thay đổi thái độ. Nàng mong đợi được yêu và rồi lại rời xa. Nàng

biết bản thân không hề có tương lai, nàng đã ra đi và nhường tình yêu đó lại cho Miyuki.

Nghĩ đến tâm trạng của Shizuru mỗi lần phải nói dối, lòng tôi lại đau đốn. Tôi cảm thấy giận chính mình vì đã không nhận ra được sự thật trong con người nàng.

"Sự việc lần này, Shizuru cũng..."

Miyuki gật đầu trước câu hỏi của tôi.

"Ừ. Sau khi nhập viện một thời gian, cậu ấy mới nói ra."

"Có phải Shizuru muốn cậu đóng kịch là cậu ấy vẫn đang còn sống không?"

"Ừ, lúc nằm trên giường bệnh, cậu ấy đã viết rất nhiều thư. Bọn mình đã lên kế hoạch sau này vẫn sẽ tiếp tục gửi thư cho cậu."

"Nhưng tại sao phải làm vậy?"

Cho dù nghĩ thế nào thì việc nói dối này sớm muộn gì cũng có ngày lộ ra. Shizuru biết vậy mà vẫn muốn nói dối tôi sao?

"Không biết tại sao nhỉ?"

Nói xong, Miyuki dời mắt ra ngoài cửa sổ. Đã không còn nhìn thấy mặt trăng ở đó nữa. Tuy nhiên, vẫn còn bóng trăng chiếu xuống sàn nhà.

"Mình đã không hỏi, nhưng bọn mình đã rất vui. Thật vui."

Bất chợt Miyuki ngừng lại, sụt sịt mũi rồi lau khóe mắt.

"Cậu ấy đã gầy đi, người nhỏ lại. Ngay cả việc cầm bút cũng khó khăn. Thế mà..."

Đến đây thì không tiếp tục được nữa, Miyuki chỉ nói "xin lỗi" rồi cúi mặt xuống. Mái tóc dài phủ trên gò má nàng. Nàng khẽ run lên. Tôi đặt tay lên vai nàng, kéo nàng lại gần mình. Như để sẻ chia nỗi buồn, hai chúng tôi xích lại gần nhau như hai chữ "N" kề sát, để mặc nỗi lòng của mình rung lên.

Bóng trăng chiếu xuống sàn nhà đang dịch chuyển dần dần, không lâu sau đã chiếu xuống sát ngay trước mũi chân chúng tôi. Những ngón chân của Miyuki rất nhỏ, tự nhiên tôi nhớ đến Shizuru, nhớ đến cô gái nhỏ bé đã nói dối tôi cho đến những giây phút cuối cùng của cuộc đời.

"Những lá thư," tôi nói. "Bạn gửi hết cho tớ đi. Tớ chờ."

Ngồi bên cạnh tôi, Miyuki khẽ gật đầu.

"Tớ sẽ ở mái căn nhà trọ đó cho đến khi nó không còn nữa."

"Ừ, mình sẽ gửi." Nàng nói.

Tôi thở dài, lấy mu bàn tay lau mắt.

"Tối nay chẳng thể nào ngủ được."

"Mình cũng vậy."

Nàng vén tóc đang xoa trên má ra sau tai, lau khóe mắt bằng ngón trỏ.

"Mình đã không ngủ được từ khi cậu ấy mất đến nay."

Một thoáng sau, nàng mỉm cười. Khuôn mặt đầm nước mắt của nàng ửng đỏ.

"Mình sẽ kể cho cậu nghe tất cả chuyện về Shizuru. Bởi vì mình không cần thiết phải giấu nữa rồi."

Miyuki nói.

"Cậu ấy cứ toàn nói về Makoto. Shizuru đã rất muốn gặp cậu."

"Ừ."

Nàng ngẩng mặt lên, nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Đêm dài quá nhỉ!"

Miyuki nhìn lên bầu trời đêm như đang tìm kiếm gì đó, bóng nàng như một tấm ảnh đơn sắc.

"Mình sẽ kể cho cậu nghe rất nhiều chuyện." Nàng nói. "Rất nhiều. Những chuyện về Shizuru."

TẤM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#34

34

Ở quầy tiếp tân là một cô gái trẻ người da trắng. Bắt gặp ánh mắt tôi, cô mỉm cười và chìa tay mời tôi vào.

Đồng hồ đã điểm 6 giờ tối. Ngoài tôi ra không có một ai. Có lẽ những người quen biết của nàng đã đến tham quan vào giờ sớm hơn chẳng? Nếu như thế thì thật là cảm kích. Tôi không muốn nghe về Shizuru từ những người không quen biết.

Những tấm pano lớn chia phòng triển lãm ra thành nhiều gian. Trong gian đầu tiên trưng bày 6 tấm ảnh. Toàn bộ đều là ảnh trắng đen. Trên bức tường đầu tiên của lối đi vào có tấm bảng viết "Fluke", có lẽ là chủ đề của gian trưng bày này.

"Fluke"- một sự may mắn ngẫu nhiên. Rất phù hợp với tính cách khiêm tốn của nàng. Nàng không nói về sự thành công của kỹ thuật mà chỉ xem đó là may mắn.

Tất cả đều là những tấm ảnh trẻ con đang cười. Những khuôn mặt tươi cười của trẻ Anglo-Saxon, trẻ châu Phi, trẻ châu Mỹ Latinh, trẻ châu Á. Không biết có điều gì buồn cười? Điều gì vui đến mức những đứa trẻ đó há rộng miệng, nở nụ cười đẹp tuyệt diệu như vậy? Quả là một chùm ảnh rất vui, chỉ nhìn vào thôi cũng muốn bật cười. Chắc hẳn nàng phải có bí quyết riêng. Nếu không, sao khiến những đứa bé cho chúng ta ngắm nụ cười hồn

nhien đến vậy. Có đứa bé co mình cười ngặt nghèo như thể có cả nghìn cánh tay đang cù vào người. Thậm chí nhìn vào tấm ảnh có thể nghe được cả tiếng cười khanh khách của cậu bé sún răng cửa.

Phong nền là những cảnh sắc của New York. Có ngõ hẻm và đại lộ, có cảnh bờ đê của sông Hudson và cả khu Sheep Meadow của Công viên Trung tâm.

Ở gian trưng bày kế tiếp, cũng chỉ viết rất đơn giản mỗi chữ "Fluke II".

Đây là những tấm ảnh chụp quang cảnh miền quê nước Pháp, có lẽ được nàng chụp giai đoạn mới tác nghiệp. Trong những tấm ảnh đó luôn có bóng dáng con người. Cô gái đang phơi quần áo. Cụ già đang làm nông. Người phụ nữ châu Á đưa bàn tay ra che trước ống kính như muốn nói "đừng chụp tôi". Không chừng người này là Christi Chan cũng nên. Bởi trên mặt cô ấy nở một nụ cười vô cùng thân thiết. Từ nụ cười đó có thể thấy được người phụ nữ rất tin tưởng vào người chụp. Đây chắc chắn là một cuộc hạnh ngộ.

Có tấm ảnh có lẽ được chụp tại Mỹ. Dưới ánh trăng hoang dã, những người đàn ông quây quần bên đồng lửa. Có cả ảnh người lao động đường phố, ảnh kỹ sư dán mắt vào động cơ. Những tấm hình được chụp từ góc nhìn rất cá nhân, tấm nào cũng là tấm gương phản chiếu nội tâm của nàng. Tôi cảm nhận được cảm xúc ngay lúc nàng bấm máy.

Phong cách tác phẩm ở gian kế tiếp đã hoàn toàn thay đổi. Trên tấm bảng viết chữ "Myself". Đúng theo từ ngữ được viết, ở đây trưng bày những bức ảnh chân dung tự chụp của nàng.

Từ tấm hình đầu tiên, Shizuru đã cuốn hút tôi một cách mãnh liệt. Đây là một lời nhắn nàng gửi đến cho riêng tôi. Một cách thể hiện tình yêu, là lời nhắn muốn được yêu.

Như xuyên không qua thời gian, bọn tôi đang đứng nhìn nhau.

Nàng đứng giữa một con đường quê. Chiếc váy bay theo gió, nàng hướng ánh mắt hiền từ vào máy ảnh. Có lẽ đây là tấm hình chụp ở Pháp, nhìn nàng không khác mấy so với lần cuối tôi gặp nàng. Nàng đã tháo mắt kính. Mái tóc dài tung bay theo gió.

Môi nàng hé mở, như định nói điều gì đó.

Hình ảnh đó thật thân thương, tôi có ảo giác mình nghe được giọng nói của Shizuru.

"Makoto!"

Hình như nàng đang gọi tôi, tôi lắng tai nghe. Thế nhưng, nàng trong bức ảnh vẫn mãi ở tư thế ấy, những lời nói vĩnh viễn không đến được với tôi.

Tôi khẽ lắc đầu, rồi tiến sang tấm ảnh khác.

Tấm ảnh thứ hai là trong một căn phòng. Nàng mặc áo hai dây và quần lót. Nàng tạo dáng ưỡn ngực như muốn cho tôi xem bằng chứng của sự trưởng thành. Mái tóc dài phủ trên má, trông vô cùng hấp dẫn. Sự thay đổi của cơ thể nàng đã rất rõ ràng. Đường nét nữ tính thật nổi bật, khuôn mặt cũng thay đổi. Tôi có cảm giác đang ngắm "chị gái của nàng" thì đúng hơn.

Không còn Shizuru thời kỳ mặc quần lót bằng cotton trắng nữa. Nàng đang mặc áo hai dây bằng lụa trắng bóng. Một đường cong mềm mại ở bụng dưới ẩn hiện trong chiếc quần lót.

Nàng đã lớn, đã trưởng thành.

Bởi tình yêu vốn như thế. Trở thành người lớn để đón nhận một người khác giới, để nuôi dưỡng tình yêu. Mọi sự sống đều được trao lại như thế. Và chúng tôi là người tiếp nối.

Cơ thể nàng đẹp mơn mớn, nhưng lại không có chốn nào để đến và đã kết thúc như vậy. Một cái kết đau buồn. Cơ thể càng mơn mớn thì lại càng buồn đau.

Tấm ảnh thứ ba được chụp trong phòng của một chung cư nào đó. Bên ngoài cửa sổ thấp thoáng nhà chọc trời New York. Có thể thấy căn phòng đó nằm ở một tầng rất cao. Nàng ngồi tựa cửa sổ, mơ màng nhìn máy ảnh. Tuy không có vật đối chiếu, nhưng tôi biết nàng cao lên rất nhiều. Nàng đã là một phụ nữ trưởng thành và còn vô cùng quyến rũ. Chiếc áo dệt kim căng đầy và chiếc quần jean xanh khoe đôi chân thon thả. Nếu như lần đầu tiên gặp nàng đã là một cô gái quyến rũ giống như bây giờ thì chắc tôi sẽ rụt rè không dám bắt chuyện. Nàng trông có vẻ đã quen với cơ thể của mình, tự tin và có thể điều khiển được mọi thứ, không còn chút vụng về nào nữa.

Tuy là vậy tấm ảnh vẫn tạo cho tôi một ấn tượng rất kỳ lạ. Chỉ ba năm trôi qua mà thời gian đã làm cho nàng thay đổi đến thế này. Tuy gọi là bệnh, nhưng sự biến đổi ấy quá đổi mạnh mẽ và tràn trề sức sống. Nàng đã đánh đổi cả quãng thời gian về sau để được tỏa sáng giây phút này. Nàng đang hưởng thụ những kỳ tích của cuộc đời.

Tấm ảnh kế tiếp kêu gọi tôi một cách rõ ràng hơn, "Này, cậu hãy xem đi."

Nàng đang mặc một chiếc đầm trễ ngực. Đây là kiểu "hở ngực sâu". Chiếc đầm đơn giản làm nổi bật vóc dáng nàng. Bầu ngực căng tròn, vòng eo nhỏ nhắn, bờ mông quyến rũ và cặp đùi săn chắc. Nàng hất mái tóc dài, nhìn tôi với ánh mắt đầy khiêu khích. Chắc chắn đàn ông không thể nào bỏ qua được khi nhìn hình ảnh này của nàng.

Nhìn kỹ hơn, tôi phát hiện ra nàng đang diễn xuất rất chi tiết.

Sợi dây vải của chiếc đầm hơi trễ xuống, trên môi nàng còn vương sợi lông vải, cặp chân mày vẽ cong không đối xứng.

Thế nhưng, những điều này kết cục chỉ là bằng chứng của một sự đùa giỡn có tính toán.

Mặc cho mọi thứ toát lên vẻ gợi tình, miệng Shizuru vẫn đang nhai bánh donut.

Bức ảnh cuối cùng, dù không xem tôi vẫn đoán được.

Đó là bức ảnh khóa thân mà tôi và nàng đã hẹn mãi vẫn chưa có dịp chụp. Bức hình này nàng tự chụp để tặng tôi.

Nàng ngồi trên giường, ngay chính giữa tấm ga nhấp nhô như sóng gợn, quay lưng lại với máy ảnh, vặn mình nhìn vào ống kính. Tay trái nàng đặt trên giường, lòng bàn tay phải nâng bầu ngực trái. Tư thế gợi hình ảnh bà mẹ đang cho con bú.

Ý đồ của nàng rất rõ ràng. Nàng muốn cho tôi thấy hai thứ, cặp hông tròn mịn không còn vết bớt và bầu ngực mềm mại của mình. Cả hai đều được thể hiện trong một tấm hình. Trên bờ hông mịn màng của nàng không còn dấu vết của cái bớt cũ. Đó là bờ hông căng mọng, đầy đặn. Một tấm lưng với đường sống lưng đẹp, lỗ hõm ở hai bờ vai, làn da trơn nhẵn không tí vết. Bầu ngực mềm mại như muốn rơi ra khỏi lòng bàn tay.

Ánh mắt nàng nhìn chằm chằm vào ống kính như muốn nói:

"Cậu thấy thế nào? Một đóa hoa vào độ quyến rũ nhất đúng không? Tất cả mọi thứ đều tuyệt vời nhỉ? Cậu hãy nhìn cho kỹ nhé. Đây là tớ đấy."

Chính vì thế tôi đã ngắm rất kỹ bầu ngực của nàng, bờ hông của nàng. Tôi nhìn thật kỹ từng chi tiết để không bao giờ quên. Tôi nhìn nàng với con mắt như ống kính máy ảnh, và khắc sâu vào trái tim của mình. Bầu ngực này, bờ hông này, tuyệt đối tôi sẽ không bao giờ quên. Hình ảnh sống động của Shizuru sẽ lưu lại trong trái tim tôi đến mức sau này mỗi lần nghĩ đến tôi lại hồi hộp.

Cậu tuyệt quá, Shizuru.

Tôi thầm nói với nàng.

Cậu thực sự tuyệt vời. Đến một người trong sáng như mình cũng phải đảo mắt nhìn.

Shizuru trong tấm ảnh nhìn tôi mỉm cười.

"Memory" là gian cuối cùng.

Tấm thứ nhất là gặp gỡ.

Trên tấm hình có ghi chú "By Makoto Segawa". Đó là tấm ảnh đầu tiên tôi chụp Shizuru. Tôi biết là nàng đã cầm đi mấy tấm phim, nhưng không ngờ lại được gặp lại những tấm ảnh đó tại nơi này.

Trên đường quốc lộ xe ô tô chạy đông đúc. Shizuru xoay lưng đứng trước vạch sang đường. So với những bức ảnh ở gian trưng bày trước, bức ảnh này trông nàng trẻ con đến ngạc nhiên. Nàng đã nhỏ như thế này sao?

Mái tóc cắt đơn giản, chiếc áo smock màu lông chuột. Cử chỉ có nét gì đó rất gượng gạo.

Từ ngày gặp gỡ đến nay đã 6 năm trôi qua. Thật khó tin. Tôi có cảm giác cảnh tượng Shizuru khăng khăng giơ tay lên cao xin đường, chỉ mới

xảy ra cách đây vài hôm mà thôi. Nụ cười đạt 60%, đôi mắt to sau cặp kính viễn, mũi luôn sứt sịt. Tất cả đã là chuyện của 6 năm trước rồi.

Một cảm xúc mạnh đột nhiên cuộn lên trong ngực tôi.

Ngay lúc này đây, tôi muốn quay lại thời điểm đó. Tôi muốn một lần nữa được bắt đầu lại tại nơi ấy. Cứ làm bạn mãi mãi cũng được. Mà không, chỉ cần tôi cảm nhận được sự tồn tại của nàng, chỉ cần dõi theo nàng từ xa là đủ. Cho dù không nói chuyện cũng không sao, cho dù nàng không biết tôi là ai cũng không sao, cho dù hết cả cuộc đời này, tôi chỉ yêu đơn phương cũng được, tôi chỉ muốn nàng được sống. Lần này tôi sẽ làm tốt, tôi sẽ không để mọi chuyện xảy ra như thế này. Vì thế, thời gian hãy quay trở lại đi!

Nước mắt bất chợt dâng trào. Tôi hé miệng, khẽ thở ra, cố kiềm chế cảm xúc. Cảm giác có người bên cạnh, tôi lấy tay áo lau khóe mắt.

"Thật là cô gái đáng yêu."

Đứng bên cạnh tôi là một phu nhân đã lớn tuổi, dáng người nhỏ nhắn. Mái tóc bạc thật đẹp và đôi kính đồi mồi, trên tay bà xách chiếc giỏ da đã khá cũ.

"Bức hình này," tôi nói như để trả lời bà lão, "Là do cháu chụp ạ."

Giọng tôi nghèn nghẹn vì nước mắt nhưng có vẻ bà lão không nhận thấy. Bà gật đầu như một chú chim non.

"Nàng là người yêu của cháu."

Bà lão mỉm cười như vẻ chuyện ấy là đương nhiên.

"Bà cũng nghĩ vậy. Đây là tấm ảnh chụp người con gái cháu yêu đúng không?"

Đúng vậy, đây là tấm ảnh tình yêu của chúng tôi. Ngay giây phút gặp gỡ này, cô ấy đã nói yêu tôi. Cô gái bước đi lưng quay về phía ống kính đó vừa mới bắt đầu yêu. Có phải vì thế nên dáng vẻ nhìn từ phía sau đầy hạnh phúc.

Tôi tiến vào bên trong cùng với bà lão. Hình như chân bị yếu nên bà đi rất chậm. Cứ mỗi bước đi, cổ họng của bà lại vang lên âm thanh gừ, gừ khá kỳ lạ, như chú chim bồ câu già.

Tấm ảnh kế tiếp là hình Shizuru đang đi bộ trên con đường chính của trường.

Nàng bước từng bước rất vui trong không gian không có một ai. Những bước chân vô cùng độc đáo, đầy cá tính.

"Ôi, nhìn đáng yêu quá!" Bà lão nói. "Bạn gái của cháu thật là một người tuyệt vời nhỉ!"

Tôi vâng dạ gật đầu, đằng hắng giọng nhiều lần rồi giải thích.

"Cháu vẫn còn nhớ rất rõ."

Tôi nhìn chăm chăm vào bức ảnh và nói. Vậy mà hình ảnh của nàng vẫn cứ nhòa đi.

"Ngay sau lúc này, chúng cháu đã nói chuyện với nhau trong nhà ăn vắng tanh. Rồi sau đó trở thành bạn của nhau. Nàng đã ăn bánh donut trông rất ngon lành. Thật sự trông rất ngon."

"Ừ, ừ. Đúng vậy!" Phu nhân gật gù đồng tình. "Bà cũng rất thích bánh bích quy. Bà vẫn thường nướng bánh cho mấy con trai ở nhà."

Ký ức sao mà tươi mới. Giọng nói hơi khàn, nụ cười gượng gạo, những miếng khăn giấy đã sử dụng đầy trong túi áo.

Ngoài ra còn có ảnh nàng đang nhảy lò cò trên con đường quốc lộ trước lúc bình minh. Nàng nhảy trông thật hạnh phúc. Dưới ánh đèn đường, niềm vui sống lấp lánh trong mắt nàng.

"A, trông giống bìa album Abbey Road." Bà lão reo lên vui mừng. "Cháu có biết không?"

"Dạ, biết chứ ạ. Đó là bức ảnh Paul đang cầm điều thuốc trên tay, đi chân trần đúng không ạ?"

"Đúng rồi, đứa con trai lớn của bà rất thích, nó thường hay nghe nhạc của nhóm đấy."

Rồi bà lão hát nho nhỏ bài Oh, darling với chất giọng thanh, hay đến bất ngờ. Cứ thế bà tiến lên phía trước. Tôi không còn nghe thấy âm thanh gừ, gừ của bà nữa.

Tôi hơi ngạc nhiên khi đến bức ảnh kế tiếp. Bởi người được chụp trong bức ảnh đó là tôi. Chắc Shizuru đã chụp. Tôi hoàn toàn không biết về tấm hình này.

"Là hình cháu đấy." Phu nhân hào hứng nói. "Tấm hình đẹp nhỉ!"

Trong ảnh tôi đang nằm trên giường đọc sách. Góc chụp là từ nhà bếp. Shizuru ở trong nhà bếp là chuyện hằng ngày, nên tôi đã chẳng mấy may để ý, tôi hoàn toàn chìm đắm vào cuốn sách. Chắc đó là khoảnh khắc thoáng qua rất nhanh, nên tôi mới không nhận ra. Tôi đã coi việc nàng ở bên là điều hiển nhiên, và tin rằng những ngày tháng ấy sẽ kéo dài mãi mãi. Ánh mắt của nàng thật hiền từ, trước mặt nàng tôi được thả lỏng, tự nhiên như đứa trẻ đang trong vòng tay mẹ.

"Hồi ấy thật vui quá!" Cổ tôi nghẹn lại, chỉ bật ra được âm thanh thì thào. "Thật sự hồi ấy, mỗi ngày trôi qua đều rất vui. Cuộc sống cùng với

nàng thật vui, cháu chưa bao giờ nghĩ sẽ có lúc kết thúc, và để mất nàng, cháu..."

Tôi ghen giọng. Bà lão dịu dàng vỗ nhẹ tay tôi, bà còn nói thì thầm nhỏ hơn tôi.

"Mọi người đều như vậy cả, tất cả mọi người."

Cuộc sống là như vậy. Sự chia ly bao giờ cũng đến trước suy nghĩ của con người. Dù vậy, mọi người vẫn cứ vừa mỉm cười vừa nói. "Tạm biệt nhé, hẹn gặp lại. Tạm biệt nhé, hẹn gặp lại ở đâu đó..."

Tôi mím chặt môi, nhìn nàng với đôi mắt nhật nhòa.

"Chỉ cần cháu muốn," bà lão nói, "Thì chắc chắn sẽ được gặp lại, đúng không?"

Tôi nuốt nước mắt, căng gò má lên gật đầu liên tục. Nhiều lần, nhiều lần. Tôi tiến lên phía trước như bị nàng đưa lối.

Bức hình đó được treo một cách lặng lẽ trong góc phòng trưng bày.

Tôi bị cuốn vào đó, nín thở trước vẻ hạnh phúc của Shizuru.

Nụ hôn trong rừng. Dưới gốc cây thanh lương trà, bên bờ hồ, trong mưa, chúng tôi đã hôn nhau.

Cánh tay tôi choàng phía sau ôm lấy nàng, và tay nàng cũng ôm lấy cổ tôi. Vào lúc ấy, tôi không nhận ra, trên cổ tay nàng có đeo một chuỗi vòng đá.

Tóc cả hai ướt đầm, óng ánh. Gò má nàng ướt đầm không phải do mưa mà là nước mắt.

Nàng nhắm mắt lại. Vào khoảnh khắc này, dường như nàng đang cố sống cho cả cuộc đời mình. Dường như tất cả tình yêu của nàng đã dồn hết vào nụ hôn. Nàng đang cố lưu lại hình ảnh mình vĩnh viễn tại đây, nơi khu rừng thiên đường.

Được sinh ra trên cõi đời này thật là tuyệt.

Tôi nghe Miyuki kể lại rằng, đó là lời nói cuối cùng của Shizuru.

Tớ rất vui vì được sinh ra là chính tớ chứ không phải ai khác.

Gặp được Makoto, tớ đã có một tình yêu tuyệt vời. Chỉ cần yêu đơn phương thôi tớ đã cảm thấy mãn nguyện lắm, ấy vậy mà tình cảm đó đã được cậu đáp lại, cuộc sống quá ưu ái với tớ rồi.

Vì vậy, tớ đã ghi nhớ nụ hôn trong rừng đó vào trái tim mình, mỉm cười mà ra đi. Nay, cậu đừng tỏ vẻ mặt buồn rầu như thế chứ. Bởi vì chắc chắn bọn mình sẽ gặp lại nhau một ngày nào đó, ở một nơi nào đó... Không lâu nữa đâu. Tạm biệt cậu.

"Cậu còn nhớ những lời ngày xưa mình nói với cậu không?"

Khi tôi quay lại, không biết bà lão đã đi tự khi nào, chỉ có Miyuki đang đứng đó.

"Mình đã từng nói, trong tay cậu đang nắm giữ hạnh phúc của một ai đó."

"Tớ vẫn nhớ." Tôi gật đầu.

"Chắc chắn cô gái chờ đợi để đón nhận hạnh phúc đó sẽ ở đâu đó trên thế giới này."

Tôi lại gật đầu thêm một lần nữa.

"Cô ấy," Miyuki nói rồi đưa ánh mắt dịu dàng nhìn Shizuru trong bức ảnh, "chắc chắn sẽ trân trọng đón nhận niềm hạnh phúc đó."

Tôi cũng lần theo ánh mắt của nàng, ngắm Shizuru trong bức hình.

Shizuru nhắm mắt, hai cánh tay ôm lấy cổ tôi. Nàng nghiêng đầu, ngửa mặt, hôn vào môi tôi một cách vô tư.

Shizuru trong giây phút đó hạnh phúc hơn bất cứ ai trên thế gian này. Và người đã trao cho nàng niềm hạnh phúc ấy, chính là tôi.

"Shizuru cũng," tôi nói, "đã mang lại cho tớ hạnh phúc."

"Đúng vậy nhỉ!" Miyuki mỉm cười.

Khuôn mặt của tôi lúc trao cho Shizuru nụ hôn cũng hạnh phúc giống hệt nàng.

Trong khu rừng Thiên đường, vào ngày mưa, hai chúng tôi đã trao cho nhau nụ hôn tuyệt diệu nhất thế giới.

Bên dưới tấm hình có viết lời tựa.

"It was the only kiss, the only love I have ever known."

Nụ hôn duy nhất trong đời, chỉ một tình yêu duy nhất.

Nước mắt lăn trên gò má. Tôi sụt sịt mũi, nói với Miyuki.

"Tớ muốn gặp Shizuru lắm."

Miyuki cũng đang khóc.

"Ừ, mình cũng vậy."

"Chắc chắn một lúc nào đó."

"Ừ, chắc chắn ở một nơi xa nào đó, sẽ gặp lại nhau. Cho nên, cho đến lúc đấy..."

Tôi gật đầu. Nhiều lần, nhiều lần.

Miyuki nhẹ nhàng đưa cho tôi chiếc khăn tay.

TẤM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

#35

35

Một tấm bưu thiếp được gửi đến cho tôi. Đó là một tấm postcard chụp một tòa nhà châu Âu khá cổ kính. Nét chữ nhỏ nhắn của nàng viết chi chít trên đó.

"Hi, cậu khỏe không? Tôi vẫn khỏe. Bây giờ tôi đang ở Galesburg, bang Illinois. Tôi đến đây vì công việc, nơi này là một thành phố rất tuyệt. Nhiều cây xanh, con người thì hiền hòa. Cậu có nhớ tiểu thuyết của Jack Finney không? Thành phố này vẫn còn nhiều tòa biệt thự được xây dựng từ thế kỷ 19 như trong truyện của ông ấy. Có cả nhà hát opera, tuy là khá nhỏ. Đúng là một thành phố có lịch sử lâu đời. Makoto cũng thích tác phẩm đó đúng không? Tôi rất muốn được nắm tay Makoto đi dạo hộ trên phố Broad. Chắc chắn sẽ rất tuyệt vời. Bọn mình vừa đi trên vỉa hè, vừa hôn nhau nhé. Phía trên đầu bọn mình, các chú chim non đua nhau hét "Mercredi! Mercredi!" Này, cậu có biết không? Tôi rất thích nụ hôn của cậu. Vào lúc đó, khi hôn nhau xong, cậu đã nói tối nay bọn mình uống rượu đi nhé. Rồi cậu còn bảo tôi tối nay hãy làm món rau chân vịt xào Saute theo kiểu Aurora để cùng nhau chúc mừng. Và rồi cậu còn nói thế này. Thôi, tôi về trước đây, cậu cũng về nhanh đi nhé.

Này, cậu có thể tin được không? Mới đó mà đã hơn 3 năm trôi qua rồi. Tôi đã để cho cậu chờ đợi chừng ấy thời gian.

Thế nhưng, cũng sắp rồi. Bởi vì tớ cũng sắp trở về bên cậu rồi. Vì thế cậu hãy chờ tớ nhé. Lần này, tớ sẽ trở về căn phòng của cậu một cách đàng hoàng. Và tớ sẽ không bao giờ rời xa cậu nữa đâu. Cho dù cậu có ghét bỏ tớ đi nữa, tớ vẫn luôn bám theo bên cậu không rời. Có được không Makoto?

Ôi, sắp hết chỗ để viết rồi. (Mặc dù tớ đã viết chữ bé tí tẹo đấy.)

Tớ rất mong đến ngày được gặp lại cậu. Tớ vẫn đang cố gắng từng ngày đấy. Tớ sẽ viết thư cho cậu sau nhé.

Cho đến ngày gặp lại, không còn bao lâu nữa đâu. Tạm biệt cậu.

Tớ yêu cậu hơn bất cứ ai trên thế gian này."

TẤM ẢNH TÌNH YÊU VÀ MỘT CÂU CHUYỆN KHÁC

Ichikawa Takuji
www.dtv-ebook.com

Phụ Lục

Phụ lục

"Tôi chỉ có một câu chuyện mà thôi..."

Phỏng vấn Ichikawa Takuji

Tử Ninh và Mộc Miên thực hiện.

(Đây là bài phỏng vấn nhà văn Ichikawa Takuji, tổng hợp từ các câu hỏi do bạn đọc đóng góp cho trang Nhã Nam Nho Xanh cùng biên tập viên ban Nhật-Trung-Hàn. Phỏng vấn thực hiện qua thư vào tháng Sáu năm 2016)

Nhiều câu hỏi khiến tôi có cảm giác các bạn đã đọc kỹ tác phẩm của tôi. Điều này khiến tôi rất hứng khởi khi trả lời. Một điều lạ là các câu hỏi này tôi chưa từng được hỏi ở Nhật. Tôi đã cố gắng dùng từ ngữ giản đơn nhất để trả lời, nếu có chỗ nào khó dịch thì xin thứ lỗi. Cảm ơn các bạn.

1. Được biết ông đã tốt nghiệp chuyên ngành kinh tế, vậy lý do nào khiến ông trở thành một tiểu thuyết gia?

Từ nhỏ tôi đã thích chạy bộ, cấp hai và cấp ba tôi đều tham gia câu lạc bộ điền kinh. Lên đại học, tôi còn trở thành vận động viên điền kinh cự ly 800 mét, đến năm thứ hai, tôi có thể chạy trong khoảng thời gian đủ để lọt vào bảng xếp hạng toàn quốc.

Thành tích của tôi cuối cùng cũng được công nhận khi một nhãn hàng thể thao lớn mời tôi tham gia đội tuyển của công ty.

Tuy nhiên năm 20 tuổi, vì luyện tập quá sức mà tôi đổ bệnh, giấc mơ đó vĩnh viễn tan biến (tôi có viết về việc này trong Em sẽ đến cùng cơn mưa).

Sau đó tôi có ý định trở thành nhà báo, phóng viên thể thao nhưng tất cả đều thất bại.

Năm 27 tuổi, tôi cưới người con gái là bạn học chung thời cấp ba và cô ấy có bầu ngay sau khi cưới. Khi đó, không hiểu sao tôi bị thôi thúc bởi ý nghĩ "Mình nhất định phải viết tiểu thuyết". Và tôi đã viết một mạch xong cuốn Tôi vẫn nghe tiếng em thầm gọi.

Gần đây tôi phát hiện ra sự thôi thúc đó có liên quan tới mẹ tôi.

Mẹ tôi đã không giữ được chị gái tôi khi chị còn trong bụng mẹ. Lúc mang thai tôi, mẹ cũng bị bác sĩ cảnh báo là "nếu không bỏ thai thì không đảm bảo được tính mạng của mẹ". Vậy nhưng mẹ vẫn kiên quyết giữ lại thai, bất chấp nguy hiểm để đưa tôi đến với thế giới này. Từ đó mẹ yếu hẳn đi, không bao giờ còn khỏe được như trước.

Được mẹ kể lại chuyện đó, một cách vô thức, tôi cảm thấy vô cùng lo lắng cho chuyện sinh nở của vợ mình. Tôi nghĩ mình đã viết Tôi vẫn nghe tiếng em thầm gọi là để xua đi cảm giác đó.

Khi đưa truyện cho vợ tôi đọc, cô ấy đã khóc vì cảm động.

Tôi bỗng cảm thấy "thật tuyệt khi viết tiểu thuyết và được người khác đọc" và quyết định trở thành nhà văn.

Tôi nảy ra ý định đưa các tác phẩm của mình lên mạng Internet. Lúc này tôi đã tầm 35, 36 tuổi rồi.

Sau khi tôi công bố các tác phẩm, có rất nhiều người trở thành độc giả của tôi.

Khoảng gần hai năm sau đó, tôi được công ty AlphaPolis đề mắt tới và đặt vấn đề xuất bản sách. Vậy là tôi trở thành tác giả.

2. Tính cách của nhân vật trong các tiểu thuyết của ông có một phần nào phản ánh chính con người ông không?

Không chỉ có nhân vật nam mà tôi nghĩ cả nhân vật nữ cũng lấy hình mẫu từ tôi. Một nhà tâm lý từng chẩn đoán tôi là "một cô bé mười bốn tuổi". Giới tính vô cùng khó nhận biết, chưa trưởng thành. Tồn tại rất kém, sợ đủ thứ. Nhưng trí tò mò lại rất phát triển, chuyện gì cũng muốn thử. Tuy đã cố giữ ý nhưng vẫn bị mọi người gọi là "dị thường", "dở người", đôi khi còn bị chế nhạo nữa.

Tôi cứ cắt từng đặc điểm từ con người tôi ra và dán lên các nhân vật thôi.

3. Tại sao trong các cuốn sách của ông luôn có yếu tố kỳ ảo? Đó có phải thể hiện những khát khao không thể thành hình ở đời thực hay không?

Với tôi, tiểu thuyết là sự giải phóng khỏi hai ực chế. Thứ nhất là lịch sử cá nhân tôi. Đó là một cách tự trị liệu, một lần nữa giải thoát những đau buồn, bất an bấy lâu giấu kín trong lòng, chẳng hạn như mối quan hệ giữa tôi và mẹ. Cuốn Tôi vẫn nghe tiếng em thầm gọi và Em sẽ đến cùng cơn mưa đã ra đời vì lý do như vậy.

Thứ hai, đây là sự giải phóng lịch sử nằm sâu bên trong con người. Đây chính là "vô thức tập thể" mà nhà tâm lý học người Thụy Sĩ Carl Jung đề cập tới. Biên tập viên của tôi khi đọc cuốn Nếu gặp người ấy cho tôi gửi lời chào đã thốt lên rằng "Đây là A-lại-da thức!" Chính xác là như vậy. Đây là việc giải phóng câu chuyện nằm ở tận cùng tâm hồn con người.

(A-lại-da thức là thuật ngữ phiên âm, dịch ý là Tạng thức, là khái niệm quan trọng trong Duy thức tông, một trong hai nhánh chính của Phật giáo Đại thừa. Thức này chứa đựng mọi sự trải nghiệm của đời sống mỗi con người và nguồn gốc tất cả các hiện tượng tinh thần)

Người ta cũng thường gọi đó là thần thoại, câu chuyện cổ tích hay là tín ngưỡng. Đó cũng là giấc mơ, là thứ ngôn ngữ mà pháp sư nói sau khi rơi vào trạng thái thôi miên. Vì lẽ đó mà biên tập viên của tôi tự gọi mình là Saniwa - tức sứ giả của thần linh, tự coi mình có nhiệm vụ truyền đạt ngôn ngữ của pháp sư tới mọi người.

Theo tôi, đặc điểm nổi bật của những câu chuyện này là "ranh giới biến mất".

Trong Tôi vẫn nghe tiếng em thầm gọi là ranh giới giữa mình và người khác; trong Nơi em quay về có tôi đứng đợi là thời gian; trong Em sẽ đến cùng cơn mưa là giữa người chết và người sống; trong Nếu gặp người ấy cho tôi gửi lời chào là giữa giấc mơ và hiện thực, giữa thế giới hiện tại và thế giới bên kia. Tôi nghĩ có lẽ đây là thế giới mà bộ não cũ của con người từng nhìn thấy. Là hình ảnh khi con người vẫn còn là động vật.

Mặc dù vậy, bản thân tôi không hề thấy điều đó có gì kỳ lạ. Một trạng thái ghi chép tự động hoàn toàn. Tôi thậm chí còn nói với mọi người xung quanh rằng "Viết giống như là một hiện tượng sinh lý". Những gì tôi nói trên đây là mãi sau này tôi mới hiểu được ra từ các tác phẩm của mình.

Giống như câu hỏi đã đề cập đến, có lẽ câu trả lời chính xác nhất là tôi đã ở trạng thái chập chờn nửa tỉnh nửa mơ và chỉ việc viết lại giấc mơ đó mà thôi.

4. Tại sao ở mỗi cuốn sách luôn có sự chờ đợi? Điều gì khiến sự chờ đợi ở mỗi cuốn sách trở nên đặc biệt và không trùng lặp?

Điều này hình như có liên quan tới mong muốn mãnh liệt của tôi là "muốn ở mãi một nơi". Tôi dễ lo lắng nên những nơi lạ khiến tôi sợ hãi. Bởi vậy, tôi luôn viết những câu chuyện theo dạng "bản thân không xê dịch mà là các mối quan hệ mới tự tìm tới". Viết như vậy khiến tôi thấy thoải mái nhất.

Tôi mắc chứng hay hoảng loạn từ hồi thiếu niên nên hiếm khi rời khỏi thị trấn nơi mình sinh sống. Ngay cả những lần ngủ trên giường không phải của mình, nếu không tính chuyện ngủ ở bệnh viện, cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Buổi tối tôi đi ngủ lúc 9 giờ và dậy lúc 5 giờ sáng. Tôi không thích phá bỏ thói quen này. Điều tôi thích nhất ở ngôi nhà của mình là có bể cá và nhiều cây xanh.

Bởi vậy, chẳng có gì xảy ra với tôi cả. Mọi việc là từ bên ngoài tới. Và tôi "đợi" điều đó.

Tôi chưa bao giờ ý thức để tạo sự khác biệt trong "chờ đợi" ở mỗi tác phẩm. Giống như tôi đã trả lời ở câu hỏi số 3, tôi không phải là nhà văn "suy nghĩ rồi viết". Ở một khoảnh khắc nào đó, ý tưởng hay câu chuyện bỗng nhiên biến thành hình ảnh và hiện lên trong đầu tôi. Các cảnh cuối và đoạn cao trào thường xuất hiện như những thước phim, và câu chuyện cứ thế tự phát triển. Giống như là đang mơ vậy.

5. Với mỗi cuốn sách, ông thường tập trung viết trong một thời gian, dành toàn bộ tâm sức cho nó hay là viết một cách tản mạn, khi nào tìm được hứng lại viết một đoạn?

Tôi thường viết liền một mạch từ đầu đến cuối theo chu kỳ. Với tôi, vì viết tiểu thuyết giống như hiện tượng sinh lý nên nếu để ngắt quãng thì cảm xúc sẽ thay đổi. Cuốn Nếu gặp người ấy cho tôi gửi lời chào hơi giống như vậy. Tính từ đoạn Yuji nằm viện thì phần trước và phần sau đó, cảm xúc của tôi khá khác nhau.

Tôi nghĩ nguyên nhân là vì phần trước được đăng trên mạng khi tôi vẫn là tay viết nghiệp dư, phần sau được viết khi tôi đã trở thành nhà văn chuyên nghiệp.

Trong ngày tôi cũng thường tập trung viết trong buổi sáng. Hôm nào sớm thì tôi viết từ lúc 5 giờ sáng, ăn trưa xong, theo nguyên tắc là tôi không viết nữa. Nhưng thực tế thì có nhiều hôm buổi chiều tôi vẫn viết chừng hai tiếng. Bởi khi đã vào mạch rồi thì không dừng được.

Cách viết của tôi giống như võ sĩ quyền Anh vậy. Viết liền một lèo, xong một đoạn thì đứng dậy, đi vòng vòng quanh nhà (tôi vốn là vận động viên điền kinh). Việc này cứ lặp đi lặp lại. Viết xong rồi chạy, viết xong rồi chạy. Làm vậy tốt cho sức khỏe. Vừa vận động vừa viết. Tôi mắc chứng rối loạn tăng động giảm chú ý (ADHD) nên không thể ngồi yên một chỗ được.

6. Mỗi khi cấu tứ một câu chuyện, thường ông định sẵn kết cục của câu chuyện hay chỉ xây dựng tính cách nhân vật và để tính cách đó dẫn dắt các nhân vật đi đến kết cục tất yếu?

Giống như tôi đã trả lời ở câu hỏi số 4, kết cục và cảnh cao trào xuất hiện trong đầu tôi trước, sau đó tôi mới lấp câu chuyện vào. Vì hầu hết các nhân vật đều là hình bóng của tôi nên ít khi câu chuyện bị ảnh hưởng.

7. Trong tiểu thuyết Nơi em quay về có tôi đứng đợi có nhắc đến bài hát về chú Cuội. Đây là bài hát rất quen thuộc với người Việt Nam. Tại sao ông lại biết bài hát này? Vì sao ông lại lồng câu chuyện về Việt Nam vào tác phẩm này?

Trường nhóm nghiên cứu của tôi thời đại học có mẹ là người Việt Nam. Bố anh ấy là một thương nhân người Nhật Bản. Hai người gặp nhau tại Việt Nam và sinh anh ấy tại Việt Nam. Để thoát khỏi tình cảnh hỗn loạn thời chiến, gia đình họ đã sang Pháp, sau đó là Monaco, nghe nói anh ấy đã

học cấp ba tại Anh quốc. Nếu tôi nhớ không nhầm thì sau khi tốt nghiệp đại học, anh ấy đã làm việc tại trụ sở Liên Hiệp Quốc ở Brussels.

Khi viết cuốn Nơi em quay về có tôi đứng đợi, vì muốn nhân vật người vợ của Birdman trải qua một cuộc đời dữ dội như anh bạn tôi, tôi đã chọn bối cảnh như vậy. Giống như nhà thần thoại học người Mỹ Joseph Campbell từng nói: "Chính những người đã từng bị tổn thương mới có thể trở thành những người cứu tế", tôi cũng nghĩ, phải là người như vậy mới có thể hiểu được nỗi thống khổ của Yuko.

Bài hát chú Cuội là tôi tìm hiểu qua Internet. Khi đó tôi không nghĩ gì sâu xa cả, nhưng về sau, khi phát hiện truyền thuyết về chú Cuội cũng là một phần làm nên hạt nhân của tiểu thuyết này, tôi ngạc nhiên tới mức run rẩy mình mẩy. Những sự ngẫu nhiên kỳ lạ như thế vẫn thường xảy ra với tôi.

8. Trong Nơi em quay về có tôi đứng đợi, có phải người vợ đã trở về ở cuối truyện?

Tôi nghĩ chắc chắn là vậy. Tôi có một tật là luôn miêu tả các tình tiết theo kiểu lưỡng nghĩa hoặc đa nghĩa. Tôi ám chỉ một cách trừu tượng và tránh né kết luận rõ ràng. Có lẽ là bởi câu chuyện phản ánh hình dạng của một thế giới vô thức. Sự biến mất của những ranh giới.

Nhưng đó chắc chắn là cô ấy. Có lẽ vậy.

9. Được biết, Tôi vẫn nghe tiếng em thầm gọi là tác phẩm đầu tay của ông nhưng về sau mới được công bố. Có lý do gì đặc biệt không?

Tôi viết cuốn Tôi vẫn nghe tiếng em thầm gọi năm 27 tuổi và một thời gian sau đó, tôi vẫn theo đuổi phong cách kỳ bí.

Khi mạng Internet bắt đầu phổ cập, tôi lần lượt đăng tải các truyện của mình lên mạng. Tôi vẫn nghe tiếng em thầm gọi và Nơi em quay về có tôi

đứng đợi là các tiểu thuyết kỳ bí tôi gửi cho nhà xuất bản.

Sau khi đọc truyện của tôi, công ty AlphaPolis đã gọi cho tôi, thế là tôi bất ngờ trở thành tác giả có sách xuất bản. Điều này tôi đã đề cập tới ở câu hỏi đầu tiên.

Tôi rất bất ngờ vì không nghĩ mình sẽ ra mắt công chúng trong vai trò một nhà văn viết truyện tình yêu. Ở Nhật Bản, tiểu thuyết kỳ bí được ưa chuộng hơn nhiều.

Nghe nói ở Nhật chỉ có tôi là nhà văn "chuyên viết về tình yêu nam giới". Vì chưa có ai giống tôi nên sau khi cuốn đầu tiên xuất bản, biên tập viên và nhân viên nhà sách hay nói với tôi là có một dòng tiểu thuyết mới, tiểu thuyết "Ichikawa Takuji".

10. Satoru trong Tôi vẫn nghe tiếng em thầm gọi có một khả năng mà có lẽ không ít người mong muốn, đó là nghe được tiếng lòng của người mình yêu. Nhưng tại sao cuộc tình của họ vẫn không thể có kết thúc tốt đẹp hơn?

Lý do lớn nhất thì giống như tôi đã trả lời bên trên, bởi vì khi đó tôi vô cùng bất an. Theo thuật ngữ tâm thần học thì đó là "sự giải phóng khỏi ức chế". Giống như phương pháp tự do liên tưởng hay liệu pháp khay cát, khi ta bộc lộ sự bất an đang cố kìm nén bên trong ra bên ngoài, những xung đột trong lòng sẽ biến mất. Tôi đã vô thức trị liệu cho bản thân bằng hành động viết. Viết ra những điều mình không mong xảy đến, tôi đã giải tỏa được mỗi lo lắng ngày càng dâng cao trong lòng.

(Liệu pháp do Dora Kalff, một nhà nữ tâm phân học theo trường phái Jung phát triển, bằng cách để bệnh nhân dùng cát, nước và các đồ vật mini diễn tả thế giới bên trong của mình. Như vậy, bệnh nhân có thể tự thể hiện và khám phá tâm lý mình ở một tầng bậc mà ngôn ngữ (như trong phương

pháp tự do liên tưởng) có thể không chạm tới được, trong một "không gian an toàn" và giới hạn là khay cát)

Với ý nghĩa đó, tôi nghĩ rằng mình là một nhà văn "rất mang tính cá nhân". Những đòi hỏi vô thức trong con người tôi đã trở thành động cơ của ngòi bút.

Tuy nhiên biên tập viên lại nói với tôi rằng: "Chính vì thế mà tiểu thuyết của anh Ichikawa lại có tính phổ quát." Tôi không viết một cách giả tạo, viết chỉ để cho có chuyện, tôi đối diện với lòng mình, thành thật với bản thân và viết chân thực đến tận cùng.

Những người có cùng một nỗi bất an, đau khổ giống vậy sẽ có sự đồng cảm với tiểu thuyết của tôi mà khi đọc các tiểu thuyết khác họ không có được. Tôi nghĩ đây cũng là một sự khuây khỏa. Tuy rằng làm như vậy sẽ hạn chế đối tượng độc giả.

11. Có một sự tương đồng nhất định giữa Em sẽ đến cùng cơn mưa và Tôi vẫn nghe tiếng em thầm gọi. Takumi và Satoru đều bị chấn thương dẫn đến không thể tiếp tục chạy được, và cũng vì thế mà từ bỏ người con gái mình yêu thương. Nhưng mối tình của Satoru và Yuko thì mãi mãi dở dang, còn Takumi và Mio cuối cùng đã quay về bên nhau và thành hôn, dù hạnh phúc rất ngắn ngủi. Có phải tình yêu của Takumi và Mio là một sự phát triển có hậu hơn cho mối tình của Satoru và Yuko hay không? Ông nghĩ gì khi xây dựng hai mối tình có sự tương đồng như vậy?

Em sẽ đến cùng cơn mưa, Tôi vẫn nghe tiếng em thầm gọi và Nơi em quay về cổ tôi đứng đợi là ba câu chuyện tương đối giống nhau.

Tôi gặp vợ tôi hồi cấp ba, chúng tôi yêu nhau khi vào đại học nhưng vì tôi ốm bệnh nên từng quyết định sẽ chia tay cô ấy. Trải nghiệm này là nền cho cả ba tiểu thuyết trên.

Khi xuất bản cuốn đầu tiên, một cuốn sách gồm hai truyện Tôi vẫn nghe tiếng em thầm gọi và Nơi em quay về có tôi đứng đợi, tôi đã có cảm giác mình sẽ không thể ra được cuốn tiếp theo. Hầu hết các tác giả ở Nhật đều trở thành nhà văn sau khi đoạt giải tại một cuộc thi nào đó do các nhà xuất bản lớn tổ chức. Trước tôi, ở Nhật hầu như chưa có ai đưa tác phẩm của mình lên mạng, lọt vào mắt nhà xuất bản rồi trở thành nhà văn cả.

Thường thì các tác giả sau khi đoạt giải thưởng cây bút mới, tham dự tiệc chiêu đãi, gặp gỡ các nhà xuất bản sẽ được đặt viết cuốn tiếp theo. Vì không có trải nghiệm này nên tôi đã miệt mài gửi sách của mình tới các nhà xuất bản lớn để tự quảng bá. Và nhà xuất bản Shogakukan đã nhận lời xuất bản cuốn Em sẽ đến cùng cơn mưa.

Biên tập viên của Shogakukan ngỏ ý muốn thay bìa và tái bản cuốn Nơi em quay về có tôi đứng đợi. Tuy nhiên, giám đốc AlphaPolis bảo sẽ cố gắng để sách bán được nhiều hơn nữa. Trước tình hình như vậy, tôi nói với cả hai bên rằng mình sẽ viết một câu chuyện có cùng nội dung là hai người bạn cấp ba yêu nhau, lấy nhau, chỉ khác là cô gái không bị sảy thai cũng không bị nhỏ lại. Hai nhà xuất bản đồng ý, thế là Em sẽ đến cùng cơn mưa ra đời.

Có năm mơ tôi cũng không nghĩ Em sẽ đến cùng cơn mưa trở thành cuốn sách bán chạy đến thế.

Tôi vẫn nghe tiếng em thầm gọi có kết cục buồn có lẽ là bởi nó phản ánh mối quan hệ giữa tôi và mẹ. Khi viết cuốn đó, tôi đã vô cùng bất an.

Còn khi viết cuốn Em sẽ đến cùng cơn mưa, tôi hào hứng lắm vì "một nhà xuất bản lớn sẽ phát hành", cho nên tôi thấy hạnh phúc hơn là bất an. Vì lý do này mà vợ tôi đã xen vào mối quan hệ giữa tôi và mẹ dưới một hình thức kỳ lạ như câu chuyện đã đề cập.

Thực tế thì tôi chỉ có duy nhất một câu chuyện mà thôi, câu chuyện đó cứ biến tấu tùy theo cảm xúc của tôi lúc bấy giờ. Lúc trở thành hợp âm chính, lúc lại là hợp âm phụ. Có lẽ là như vậy.

12. Trong các cuốn sách của mình, ông yêu thích cuốn nào nhất? Tại sao?

Tôi nghĩ cuốn tôi đọc lại nhiều nhất là cuốn Tấm ảnh tình yêu và một câu chuyện khác. Dù đọc lại cả mấy chục lần nhưng tôi vẫn khóc. Tôi thích những câu chuyện như vậy.

Truyện mà tôi cảm giác mình viết tốt đến mức bản thân cũng ngạc nhiên là truyện "Thêm một lần nữa, nụ cười đó". Truyện này được in trong tập truyện ngắn Chúng mình chỉ gặp nhau đêm ấy. Tất cả những gì tôi muốn miêu tả đều có trong truyện, đã vậy lại còn được miêu tả rất súc tích. Truyện này có độ dài chừng 100 trang giấy cỡ 400 ô chữ nhưng chỉ viết trong có mấy ngày. Một trạng thái "ghi chép tự động" hoàn toàn.

Tiếp theo là truyện "Thung lũng lúc chạng vạng" và "Én đêm". Tôi cũng thích hai truyện này.

Các truyện kể trên đều chưa được xuất bản tại Việt Nam, nhưng tôi mong sẽ có ngày các bạn đọc được chúng.

Các cuốn Nơi em quay về có tôi đứng đợi, Em sẽ đến cùng cơn mưa và Nếu gặp người ấy cho tôi gửi lời chào là ngoại lệ, được xếp vào tượng đài rồi. Đó là những tiểu thuyết thay đổi cuộc đời tôi nên tôi không thể đánh giá.

13. Ông thích đọc tiểu thuyết của nhà văn nào nhất? Tại sao?

Có rất nhiều nhà văn tôi thích nhưng lý do thì chỉ có một. Đó là giọng văn, cách hành văn của nhà văn đó. Tôi là một người đọc ít khi chú ý đến

cốt truyện mà chỉ quan tâm tới những tiểu tiết như "lời thoại này hay quá", "mình thích lối ẩn dụ đó"...

Ngoài ra, cảm xúc chạm gần "giấc mơ" đến thế nào cũng rất quan trọng. Phần lớn những tác giả có văn phong mà tôi ưa thích cũng đều có những cảm xúc gần như trong mơ.

Sau đây là những tác giả tôi nhớ ra (không theo thứ tự): Anthony Doerr, Nicholson Baker, Jeffrey Eugenides, Nick Hornby, Kurt Vonnegut, John Irving, Ian McEwan, Paul Auster, Steven Millhauser, Stuart Dybek, John Fowles, W. G. Sebald, Michael Ondaatje, John Banville. Tác giả viết cho thiếu niên thì có John Green, Jerry Spinelli. Còn nhiều nữa nhưng tôi ch! tạm liệt kê chừng này.

14. Ông có dự định đến Việt Nam trong thời gian tới không?

Như tôi đã chia sẻ ở trên, tôi mắc chứng hay hoảng loạn nên hầu như không thể sử dụng các phương tiện giao thông. Tuy vậy, khi nào khắc phục được bệnh này, tôi cũng muốn đến Việt Nam một lần. Thú thực tôi rất tò mò về các con sông ở Việt Nam. Sông ở Việt Nam có rất nhiều loại lục bình nên tôi muốn được xem tận mắt. Tôi sẽ cố gắng để một ngày nào đó "cùng cơn mưa đến với các độc giả Việt Nam."

(Năm 2017, con trai nhà văn đã thay mặt cha tới thăm Việt Nam và chuyển lại cho tác giả món quà của các bạn đọc và biên tập viên)

15. Cuối cùng, ông có thể tiết lộ một chút về cuốn tiểu thuyết đang viết của mình cho độc giả Việt Nam được không?

Tôi đã viết được chừng một nửa.

Nhân vật chính là một cậu bé 15 tuổi. Thị trấn nơi cậu bé sống có một nhà máy rất to. Con gái của giám đốc nhà máy (học cùng lớp với cậu) đề

ngợi cậu viết tiểu sử cho cô với số tiền thù lao cao bất ngờ. Cậu bé đã nhận lời.

Cậu tới căn nhà ven hồ tráng lệ nơi cô bé đang sống để phỏng vấn cô. Qua các lần phỏng vấn, ấn tượng về cô trong cậu bắt đầu thay đổi.

Cậu cứ tưởng cô bướng bỉnh và tự mãn nhưng thực tế lại không như vậy, cô rất tinh tế và chân thành. Cậu dần dần phải lòng cô.

Nhưng lúc này, cậu vẫn chưa biết ý định của cô. Động cơ thực sự của cô khi nhờ cậu viết tiểu sử là gì?

Đại khái là như vậy. Một câu chuyện rất hấp dẫn. Lãng mạn và hài hước.

Xin cảm ơn ông.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Giới Thiệu](#)

[#1](#)

[#2](#)

[#3](#)

[#4](#)

[#5](#)

[#6](#)

[#7](#)

[#8](#)

[#9](#)

[#10](#)

[#11](#)

[#12](#)

[#13](#)

[#14](#)

[#15](#)

[#16](#)

[#17](#)

[#18](#)

[#19](#)

[#20](#)

[#21](#)

[#22](#)

[#23](#)

[#24](#)

[#25](#)

[#26](#)

[#27](#)

[#28](#)

[#29](#)

[#30](#)

[#31](#)

[#32](#)

[#33](#)

[#34](#)

[#35](#)

[Phụ Lục](#)